

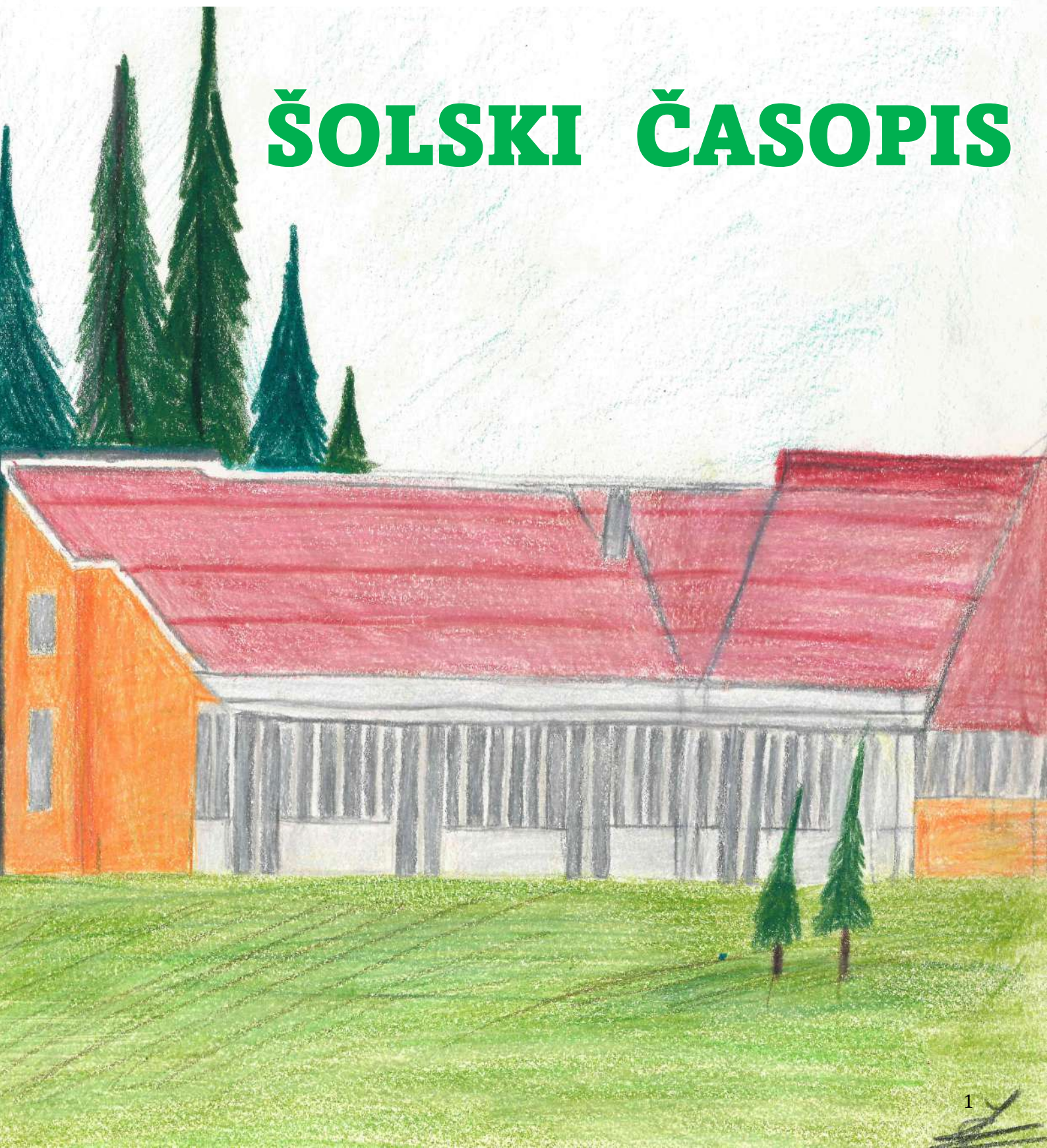
OSNOVNA ŠOLA
LOG-DRAGOMER

ŠOLSKO LETO

2025/2026

REGAPIŠ

ŠOLSKI ČASOPIS

REGAPIS

Šolski časopis Osnovne šole Log – Dragomer

Šolsko leto 2025/ 2026

Uredniški odbor:

Barbara Friškovec, Nataša Frelj, Jernej Tomec

Zbiranje prispevkov:

Učiteljice in učitelji OŠ Log – Dragomer

Naslovnica:

Lucijan Oblak Zver, 6. b

Vsebina

Naša blatna baza ob potočku	4
Učenci 1. b razreda—Vidkova srajčica	5
Učenci 1. c razreda se predstavijo	8
Učenci 2. a razreda se predstavijo.....	11
Učenci 2. b razreda se predstavijo.....	20
Učenci 2. c razreda se predstavijo	23
Učenci 3. b razreda se predstavijo.....	30
Učenci 3. c razreda se predstavijo	34
Učenci 4. a razreda se predstavijo	24
Učenci 4. c razreda se predstavijo	48
Učenci 5. b razreda se predstavijo.....	60
Učenci 5. c razreda se predstavijo	74
Učenci 6. a razreda se predstavijo	78
Učenci 7. a razreda se predstavijo	81
Tevž Globokar: Na sprehodu po nebesnem svodu	92
Prispevek 9. a in 9. b razreda	93
Likovna dela.....	94
Likovni natečaj OŠ Šoštanj: Likovni svet otrok 2026.....	97
Likovni natečaj: Slonica Ganga.....	98
Male grafike devetošolcev	100
Najbarjanska ilustracija	102
Petkovškova likovna kolonija	103

Naša blatna baza ob potočku

Oktober 2025 v nedeljo, smo se z očijem in bratom Lanom odpeljali na Primorsko v Martinjak, kjer živi moj najboljši prijatelj Aleksander.

Ko smo prišli sem ravno zagledal Aleksandra kako teče v dolino. Zelo sem sega razveselil. zraven je bila njegova sestra Ema. Skupaj smo odšli v dolino.

Prišli smo do poti, kjer naj bi bili sršeni. Šli smo malo naprej in prišli do velike mlake. Malo se mi je gnusilo, saj je bilo povsod blato. Do mlake smo se spustili po zelo strmem klancu in nato počakali, ter skočili na trdo blato. Nadaljevali smo po strmem hribčku, skočili z njega in spet pristali na (tokrat manj) trdem blatu. Hoteli smo skočiti na breg, kjer je čakal Lan s Tajdo in Oliverjem, a nam ni uspelo. Padli smo v blato. Z blatnimi čevlji smo prilezli na breg.

Tekli smo čez gozd do potočka, kjer so prej že naredili most iz palic. Najprej je šel čez Aleksander, potem jaz. Priznam, malo me je bilo strah, da se bo zlomil. Ko smo prišli čez, smo se povzpeli po zelo strmem hribčku.

Oprijemali smo se korenin in debel, da smo splezali na bolj položen del hriba, a nismo bili še na vrhu. Zagledali smo drevo, ki je bilo poraščeno z bršljanom. Z Aleksandrom sva pomislila, da bi to bila naša baza. Šli smo naprej po hribu, a smo se hitro ustavili, saj je bilo pred nami gosto

robidovje. Skušali smo se prebiti, a nam ni uspelo. Nato je Tajda zagledala manj gosto robidovje. Vsi smo bili olajšani. Morali smo iti nazaj dol okoli drevesa in spet nazaj gor, kjer je bilo robidovje. V trenutku smo bili zunaj, a hkrati na drugem koncu Martinjka. Bili smo res neumni, da nismo šli nazaj v luknjo, ampak smo šli kar naprej. Ko smo bili na tretji četrtini poti sem pogledal na uro. Bila je dvanajst. Od takrat naprej smo tekli vsi razen Tajde in Oliverja. Tekli smo zato, ker so imeli Aleksander in njegova družina kosilo ob dvanajstih.

Zadihani smo prišli k Aleksandru domov. Ravno smo še ujeli njegovega očeta (on mu pravi tata), ki je pripravil kosilo.

Z Lanom sva šla do naše hiše in pojedla kosilo. Za kosilo je bil ričet, potem pa še ocvrt piščanec - pohančki. Kosilo mi je šlo zelo v slast.

Po kosilu smo se dobili pri potočku. Nameravali smo narediti zaklonišče iz vej. Najprej smo izsekali primerne veje. Lan je zelo olajšal delo, saj je našel zelo primerno vejo, ki je bila ravna in na koncu ukrivljena. Z Aleksandrom sva palice polagala smo še na hrib in na ukrivljeno palico. Bil sem zelo vesel. Potem pa je nastopil lažji, ampak težji del, saj sem moral iti čez most, po hribu malo navzgor, zaviti na levo, malo nazaj in skočiti na drugo stran potočka. Zajel sem blato z udolbinasto palico. Vrnil sem se po isti poti nazaj in blato stresel na tla zaklonišča. Zdaj je bil na vrsti del za kamuflažo. Z Aleksandrom sva lomila leskine veje. Ko sem šel na drugi breg sem hotel odlomiti vejo, sem se obesil nanjo. Po eni minuti sem zgrmel v velik jarek, ki je bil trenutno prazen. Še sreča! Prinesel sem jo Aleksandru, da jo je dal na streho. Morala sva dodati še past. Natrgala sva veliko temno zelenega jagodičevja, ki zelo špika. Dala sva ga na streho. Gor smo prišli ravno, ko smo se odpravljali, da gremo nazaj domov. Nisem bil ravno vesel. Z Aleksandrom in Emo smo se poslovili in odšli domov.

Spet smo se vozili dve uri. Midva sva spala, tako da nisva vedela. Nazaj smo prišli približno ob deveti zvečer. Lan se ni zbudil, zato ga je oči samo položil v posteljo, jaz pa sem si umil zobe in potem šel spat.

Učenci 1. b razreda—Vidkova srajčica

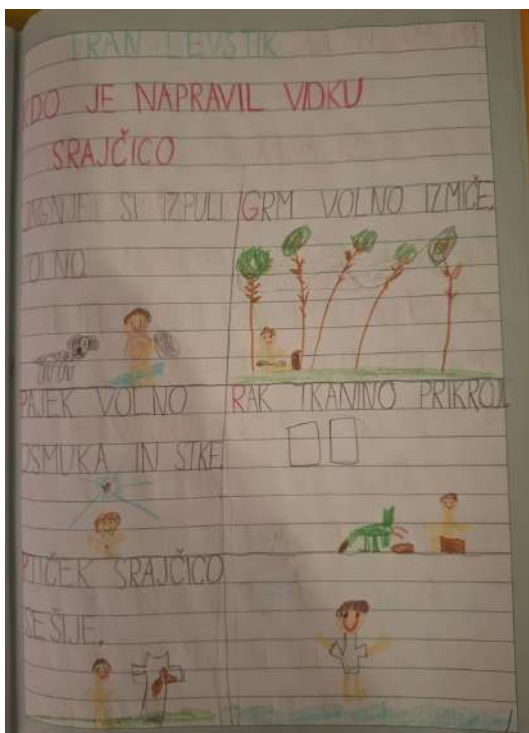
V 1. b razredu smo z našimi babicami šivali Vidkove srajčice.

Najprej smo spoznali Vidka in vse živali iz pravljice Kdo je napravil Vidku srajčico, avtorja Frana Levstika, ki so mu pomagale, da je dobil svojo čisto novo srajčico. Babice pa so nam pomagale, da smo mi srajčice najprej skrojili, potem pa še sami zašili. Naučili smo se prišiti tudi gumbek ali mašnico.

Nad izdelki in trudom smo bili vsi zelo navdušeni.

Skupaj smo preživeli lepo dopoldne. Babice HVALA vam za pomoč.

prvošolci iz B razreda in učiteljici Špela in Lidija

Učenci 1. c razreda se predstavijo

Učenci 2. a razreda se predstavijo

Pišem z roko
 Janezek v šoli
 Janezek je v šoli dobil pe
 cvekov-enic. Super! Cveke b
 nesel domov očetu, da bo
 lahko popravil drvarnico.
 Mark Čamernik

30.1. 2026
 PIŠEM Z ROKO
 JANEZEK V ŠOLI
 Janezek prinese v šolo za
 malico česen. V razredu smrdi
 kot strela. Učiteljica pošlje
 Janezka takoj domov. Učiteljica:
 Pa mama naj pride v šolo!!
 Eva Mole Oblak.

31.1.2026

PIŠEM Z ROKO

JANEZK V ŠOLI

Janezka prinese v šolo plastično
kačo, da bo prestrašil učiteljico.

Misli, da potem ne bo poukal!

Ha.Ha.Ha. Oskar Trček

30.1.2026

PIŠEM Z ROKO

JANEZEK V ŠOLI

Zakaj Janezek na pisanje kontrolke
prinese očitovo kosilnico? Da bo
prekosil vse sošolce. Aleks Mavsar

~~~~~

JANEZEK V ŠOLI

PIŠEM Z ROKO

Zakaj ima Janezek okroglo
hišo? Zato, da ga mama ne more
poislati v kot, kadar nagaja.

Mirjam Švigelj, 2.A

Hana Zavolovšek, 2. a

Učenci na sliki: Tadej Latinovič, Domen Dolinar, Jakob Smrtnik in David Pogačar

Učenci 2. b razreda se predstavijo

V 2. b razredu smo učenci postali pravi šolarji: zgovorni, bolj samozavestni, delavni, skrbni, radovedni, nasmejani in, kar je tudi pomembno, ravno prav igrivi.

Čas, ki smo ga preživeli skupaj v razredu to šolsko leto, je minil hitreje, kot si sploh lahko predstavljamo. Doživeli smo ogromno lepih stvari. Postali smo pravi prijatelji in smo veseli, da lahko skupaj gulinimo šolske klopi.

Zakaj radi hodimo v šolo?

Lepo je hoditi na izlete, se igrati s prijatelji in starši, raziskovati, se ukvarjati s športom. Konec koncev pa je prijetno tudi čas preživeti v šolskih klopeh. Zakaj? Le kdo bi to vedel bolje od učencev.

Izza: »V polo rada hodim, ker se učim in ker se družim s prijatelji.«

Anže: »V šolo rad hodim, zato ker se veliko naučim.«

Karolina: »Jaz rada hodim v šolo, ker je zabavna.«

Klara: »V šolo rada hodim zato, ker se lahko kaj naučim.«

Neja: »V šolo rada hodim, ker se rada učim.«

Vita: »Zato, ker imam rada MAT.«

Lija: »Rada hodim v šolo, ker se tam veliko naučim.«

Vid: »V šolo hodim rad zaradi ure MAT.«

Miša: »Ker se zelo zabavam.«

Maks: »V šolo rad hodim zaradi tega, ker imamo športno.«

Julija: »Ker se veliko naučimo in pojemo.«

Val: »V šolo rad hodim, ker se tam veliko naučim.«

Anđela: »Jaz rada hodim v šolo, ker se rada učim.«

Lana: »Zato rada hodim v šolo, ker se učim.«

Ella: »V šoli mi je všeč, ker se veliko naučim.«

Pika Nogavička

Pika Nogavička je prav posebno dekle, kaj dekle zamorska princesa. Če bi bili vsi tako močni in iznajdljivi kot ona, bi bilo življenje kakor pravljica. Čas je, da vzamemo življenje v svoje roke in postanemo v njem mojster. Pika nam je bila pa tako všeč, da smo se malo poigrali z domišljijo.

Pesniki po srcu

Pri pouku smo brali pesem Svetlane Makarovič Jaz sem jež. Ker je pesem malo navihana in igriva, nam je bila takoj všeč. Kaj hitro so nam iz ust pričeale uhajati razna nasprotja, tudi važenje, ki smo se ga nalezli od ježa, nam je šlo dobro od ust. Da ne bi šlo vse po gobe, smo naše hvalisanje brž zapisali v obliki pesmi.

JAZ SEM ZMAJ

Jaz sem zmaj, ti pa ne.

Jaz sem strašen, ti pa ne.

Jaz lahko bruham ogenj, ti pa ne.
Jaz lahko letim, ti pa ne.

Jaz lahko rjovim, ti pa ne.

Jaz lahko strašim, ti pa ne.

Vsak se me boji, tebe pa noben

Jaz imam zelene luske, ti pa ne.

Jaz imam velika jajca, ti pa ne.

Jaz imam velika krila, ti pa ne.
ANŽE

JAZ SEM MEDVED

Jaz sem medved, ti pa ne.

Jaz sem velik, ti pa ne.

Jaz jem med, ti pa ne.

Jaz lovim zajce, ti pa ne.

Jaz spim v jami, ti pa ne.

Jaz imam kremplje, ti pa ne.

Jaz imam velike tace, ti pa ne.

Jaz jem ribe, ti pa ne.

Jaz imam velika usta, ti pa ne.

Jaz veliko jem, ti pa ne. NEJA

JAZ SEM ZAJČEK

Jaz lahko skačem, ti pa ne.
 Jaz živim v gozdu, ti pa ne.
 Jaz jem zelenjavo, ti pa ne.
 Jaz imam kožuh, ti pa ne.
 Jaz sem siv, ti pa ne.
 Jaz imam tačke, ti pa ne.
 Jaz imam smrček, ti pa ne.
 Jaz dobro voham, ti pa ne.
 Jaz imam hišo, ti pa ne.
 Jaz sem važič, ti pa ne.

JAZ SEM OPICA

Jaz sem opica, ti pa ne.
 Jaz znam risat, ti pa ne.
 Jaz znam hoditi po dveh nogah, ti pa ne.
 Jaz imam dolg rep, ti pa ne.
 Jaz znam ~~plezati~~ plezati, ti pa ne.
 Jaz se oglašam uyy aa, ti pa ne.
 Jaz živim v živalskem vrtu, ti pa ne.
 Znam držati predmete, ti pa ne.
 Znam odpirati vrata, ti pa ne. VAL
 Jaz jem banane, ti pa ne.

Miša

JAZ SEM KONJ

Jaz sem konj, ti pa ne.
 Jaz sem hiter, ti pa ne.
 Mene lahko jahajo, tebe pa ne.
 Jaz lahko brcam, ti pa ne.
 Jaz skazem, ti pa ne.
 Jaz kasam, ti pa ne.
 Jaz galo piram, ti pa ne.
 Jaz ubogam, ti pa ne.
 Jaz nosim uzdo, ti pa ne.
 Jaz nosim sedlo, ti pa ne.

ELLA

Pesniki po srcu

V okviru projekta Pišem z roko so se učenci 2. b razreda preizkusili v pisanju stripov. Naslov stripa je bil »Najbolj smešen dan v šoli«. Učenci so pri risanju in pisanju izredno uživali in nastali so prvi pravi pravcati stripi.

ELLA

Učenci 2. c razreda se predstavijo

MI PA RADI BEREMO

Učenci 2.c smo mesec april in maj še posebno posvetili branju. Brali smo pred poukom in predstavili svoje najljubše knjige. Ugotovili smo, da imamo različne okuse in da nekateri radi berejo stripe, nekateri raje pustolovske knjige, nekateri pa ljudske. Vsak učenec je svojo knjigo predstavil in ilustriral platnice knjige.

TEŽKO JE BITI POŠTEN

Živel je zelo bogat človek po imenu Ruben. Imel je lep, zlat n hiter avto. Imel je tudi zelo veliko hišo. Bil pa je zelo poseben. Jedel je samo maknakce in pomfri. Vsak dan je šel s kolesom v Mcdonalds.

Nekega lepega dne je šel v Mcdonalds. Medtem je neki lopov Jonatan ukradel zlati avto. Ko je Ruben prišel iz Mcdonaldsa je videl, da njegovega zlatega avta ni več. Hitro je stekel v hišo in poklical policijo. Policija je takoj prišla k njemu domov in začela iskati lopova Jonatana. A lopov Jonatan je bil bolj prebrisan kot policija in se je skrila v bližnji gozd. A na žalost je Ruben na podstrehi našel senzor za zlato. Ko je prišel iz hiše je na senzorju za zlato takoj našel zlati avto. Policija je prišla lopova Jonatana in ga odvedla v zapor.

Ko je bil v zaporu 2 leti je lahko odšel na prostost in živel kot navaden človek.

Avtor in ilustrator: **Jonatan Jeraj, 2.c**

ČAROBNI SVINČNIK

Nekoč je živel svinčnik. A to ni bil navadni svinčnik. Nekega dne je deklica vstopila v trgovino in vide-la svinčnik. Ni vedela, da je svinčnik čaroben. Deklica je izbrala ravno tega. Naslednji dan ga je vzela v šolo. Med poukom si je deklica rekla: »Ko bi lahko svinčnik pisal sam...« Svinčnik je to slišal in rekel: »Saj lahko!« Deklica ga je slišala, se ozrla in ni mogla verjeti svojim ušesom. »Ali je to res?« je rekla. »Potem mi boš pomagal?« »Bom!« je rekel svinčnik, deklica pa se mu je zahvalila.

Deklica je bila iz dneva v dan bolj ukazovalna. To svinčniku ni bilo všeč. Svinčnik je bil zato žalosten. Sredi noči je ušel. Ko se je deklica zbudila ga je začela iskati. Povsod je pogledala. Ker ga ni našla, se je začela jokati. »Mama, kje je moj svinčnik?!« Mama pa ji je odgovorila: »Ne vem!« Tako je deklica odšla žalostna v šolo. Svinčnik pa jo je ves čas opazoval. Deklica je bila zares žalostna tudi naslednji dan. Svinčnik pa jo je še vedno opazoval. Ko je prišla v učilnico je pred poukom zlezla pod mizo in razmišljala kam je dala svoj svinčnik. Naslednji dan ji ni šlo. Preveč je pogrešala svoj svinčnik. Takrat pa je svinčnik stopil do nje. »Hvala, da si prišel!« je veselo zaklicala deklica.

Čprav sta vse to doživela, sta postala najboljša prijatelja. Skupaj sta gledala zvezde. Čprav sta se včasih skregala sta bila še vedno najboljša prijatelja.

Napisala in ilustrirala: **Sofija Vrhovc, 2c**

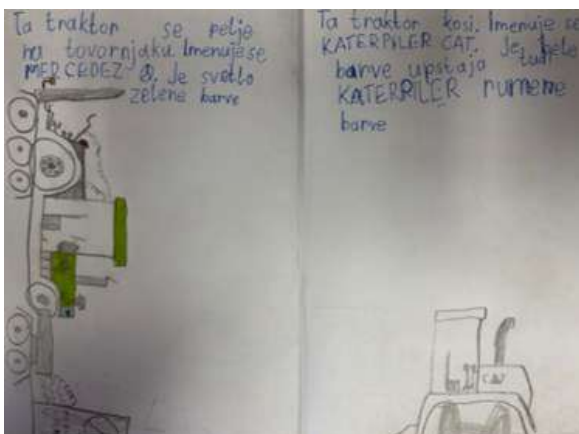

ČOKOLADA

Nekoč je bila trgovina, ki je imela veliko čokolad. Nekega dne je v to trgovino prišla deklica. Ogledevala si je čokolade in hotela eno vzeti, a čokolada je zbežala. To je bila dekličina najljubša čokolada, zato je začela jokati. Mama jo je potolažila in deklica je nehala jokati. Kar naenkrat pa se je pokazala svetloba. Deklica je začudeno gledala. Ta svetloba se je spremenila v vilo. Deklica je vprašala: »Kdo si?« »Mar ne veš kdo sem?« je rekla vila. »Jaz sem, tvoja čarobna vila.« Vila je deklici pričarala čokolado in živeli sta srečno do konca dni.

Napisala in ilustrirala: **Mia Marolt, 2. c**

Mitja Skubic iz 2. c pa je napisal poučno knjigo

ZAJKLJA

Nekoč predavnimi časi je v gozdu živela zajklja, ki je imela zelo rada pico. Živela pa je v luknji sredi gozda. Čisto vsak dan je hodila v mesto na pico.

Nekega dne pa jo je povozil avto. Avto je vozil Janez. Stopil je iz avta, pobral zajkljo in jo odpeljal domov. Nihče ni vedel, do ima zajklja čarobno kronico v žepu. Ta čarobna kronica lahko pomaga samo zajklji. In ji je. Ko je Janez zajkljo pripeljali domov, ga je žena Mica zelo okregala. V tistem trenutku pa je zajklja oživila. »Saj sem živa!« zakriči.

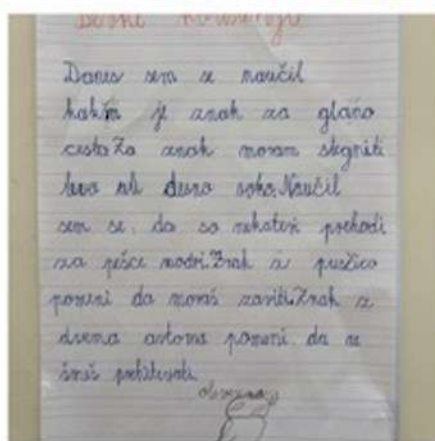
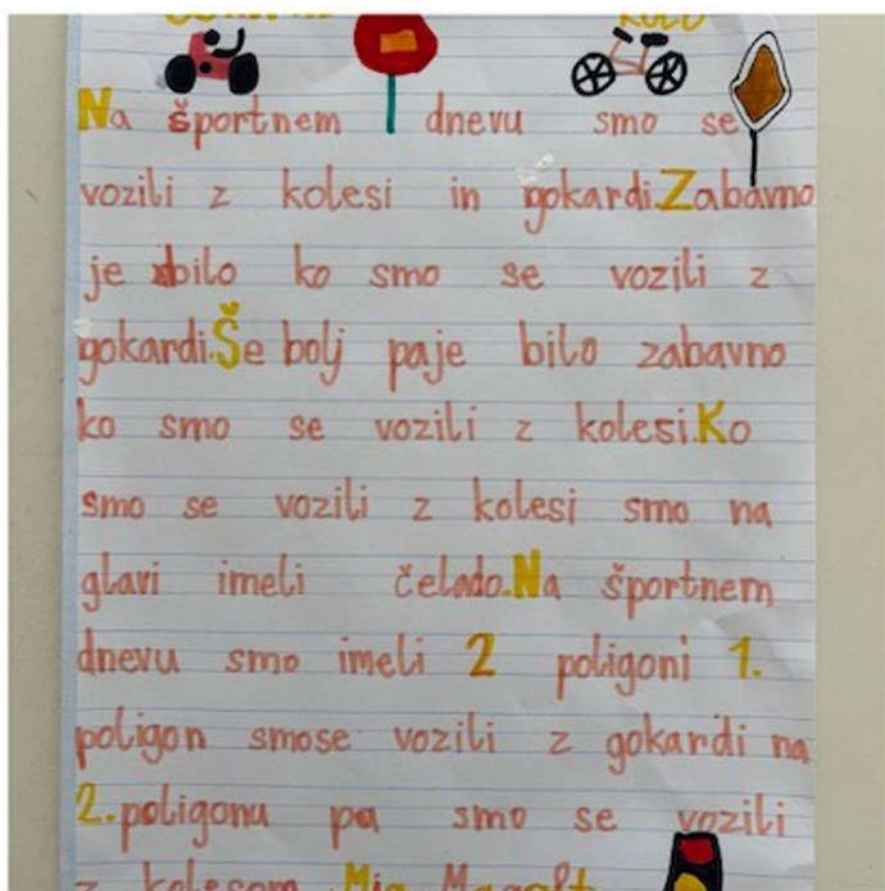
Janez je zajkljo ponovno privadil na korenje. Kmalu se je spet vsa vesela vrnila domov. Z Janezom sta postala najboljša prijatelja.

Napisala in ilustrirala: **Gabrijela Porenta, 2.c**

ŠPORTNI DAN V ŠPORTNEM PARKU BEVKE

Takoj ob 8.20 uri, smo učenci 1. in 2.c podružnične šole Bevke odrinili v športni park. Tam smo se razdelili v dve skupini. Ena skupina je odšla na vožnjo z gokardi, druga pa na kolesarski poligon. Ko smo končali z gokardi smo odšli na malico. Po malici smo se šli malo poigrat, nato pa smo skupini zamenjali. Vozili smo se na zelo dobrem kolesarskem poligonu. Po končani vožnji smo se zbrali in peš odšli nazaj v šolo. Tako se je naš športni dan končal. Naučili smo se veliko novih stvari. Kaj točno, smo učenci napisali in narisali na liste, ki jih vidite spodaj.

Imeli smo športni dan.
 Naj bolj so mi bili všeč
 gokardi. Prejden gremo čez
 cesto pogledamo levo, de-
 sno, levo. Pri stop znaku se
 ustavimo. Če je rdeča luč
 se ustavimo. Kolokolesarimo
 na glavi nosimo čelado.

Medelaf na frizeja brez celada
 Naučil sem se vse znake, ki jih prej nisem
 vedel. Zelo mi je bila všeč, ki smo se peljali
 iz gokardi. Naučil sem se kdaj se je
 potrebno boboviti glabesom kolesom
 vizimo en za drugim in upoštevamo
 varnostne razdalje.

Danes sem se vozil s kolesom zelo
 dobro mi je šlo, prevoziti sem
 moral kar težek poligon. Naučil
 sem se da se moram ustavit pri
 rdeči luči na semaforju, pri stop
 znaku. Čelada moram nositi če se
 zapeljem do sosedu ki je oddaljen
 za 13 metrov čeprav je to
 zelo malo. Pa tudi naučil sem se
 da se z gokardam ne prehitava
 in da se z gokardam nekoli ne
 dika. Na... ..

ŠPORTNI DAN

Danes smo imeli športni
 dan.

Vozili smo kolesa,
 gokarde in skiroje.

Spoznali smo pravila
 in prometne znake.

Politen in bil zahtev.

Danes sem se pravilno naučil
 vziti z gokardam in kolesom.
 Izvedel sem da pri zavijanju
 istegnem roko da nakazem smer.
 Pri rdečem semaforju se je treba
 ustaviti. Nikoli se ne delam frizeja
 brez celade. Pri prebodu za pešce
 se je treba ustaviti, prav tako
 pri znaku stop. Ugotovil sem da
 se z gokardi ne doka ali prehi-
 teva. Naučil sem se se veliko

bom našel to so opozorilo,
 opozorilo za semafor, prehod za
 pešce, znak za glavno cesto,
 znak semafor, pozor ^{zdaj} pešci
 in znak da nesmeš prehitovat
 to je ta zdvema avtoma se
 spomnite eden je rdeče barve
 eden pa črne barve. Na kolo-
 su je naj bolj važna nosimo
 jo kar si zaščitimo glavo
 glavo in na njih, nameraba

Učenci 3 b razreda se predstavijo

Meseci v šoli

Oktober,
je za branje dober.

November,
še ni december.

Januarja je novo leto,
zato obiščem svojo teto.

Februarja je kulturni dan,
saj je Prešernov dan.

Marca se ptički ženijo,
radi pojejo in se množijo.

Aprila se radi smejemo
in v zemljo semena sejemo.

Komaj čakam maj,
da grem s starši v raj.

Junija je konec šole
in popil bom veliko kokakole.

Julija grem na morje,
gledat obzorje.

Ker je avgust,
me pri miru pust.

Septembra se šola
spet rola.

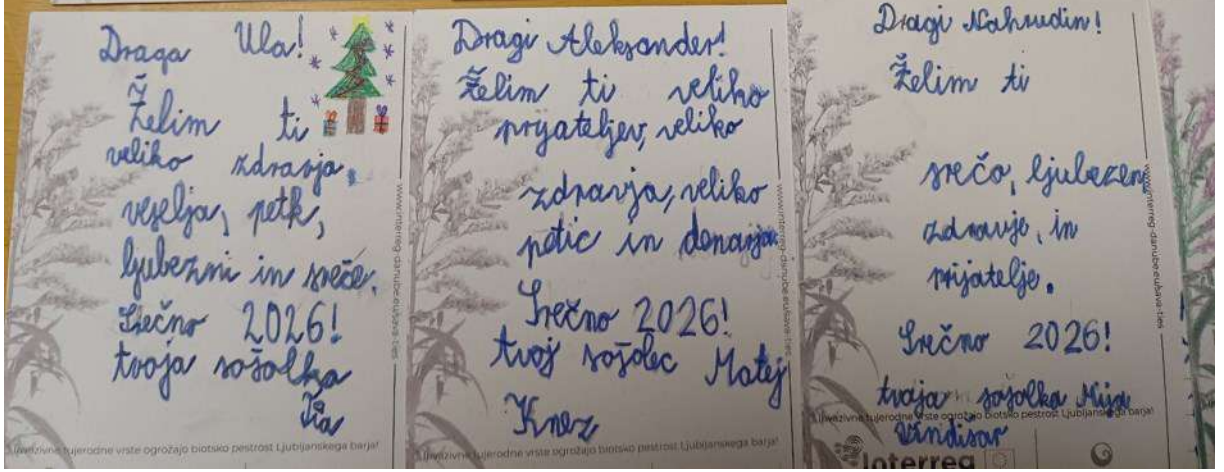
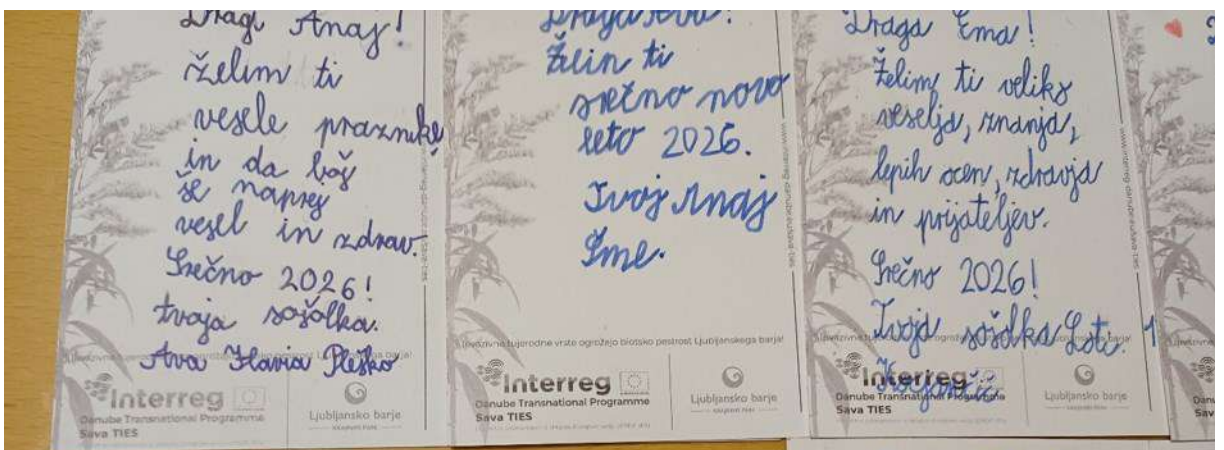
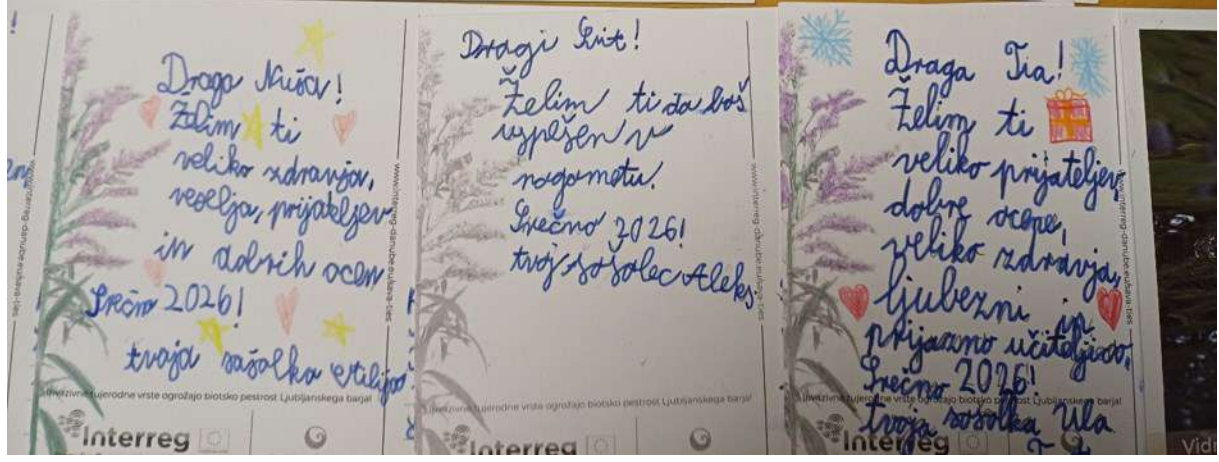
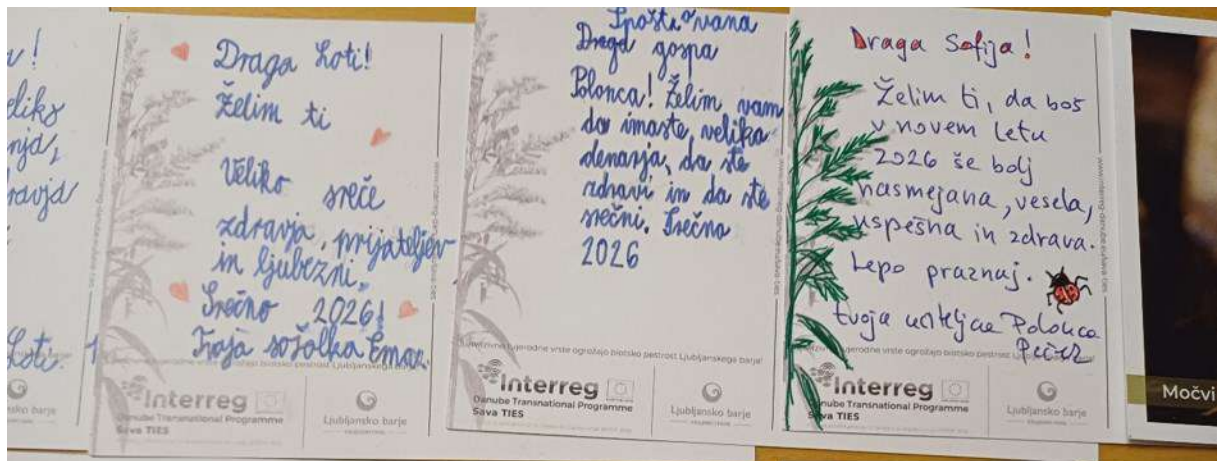
To je pesem 3. b razreda,
kjer lahko pojemo veliko sladoleda.

Učenci so napisali tudi svoje prve pravljice
in jih ilustrirali. Prikazane so naslovnice

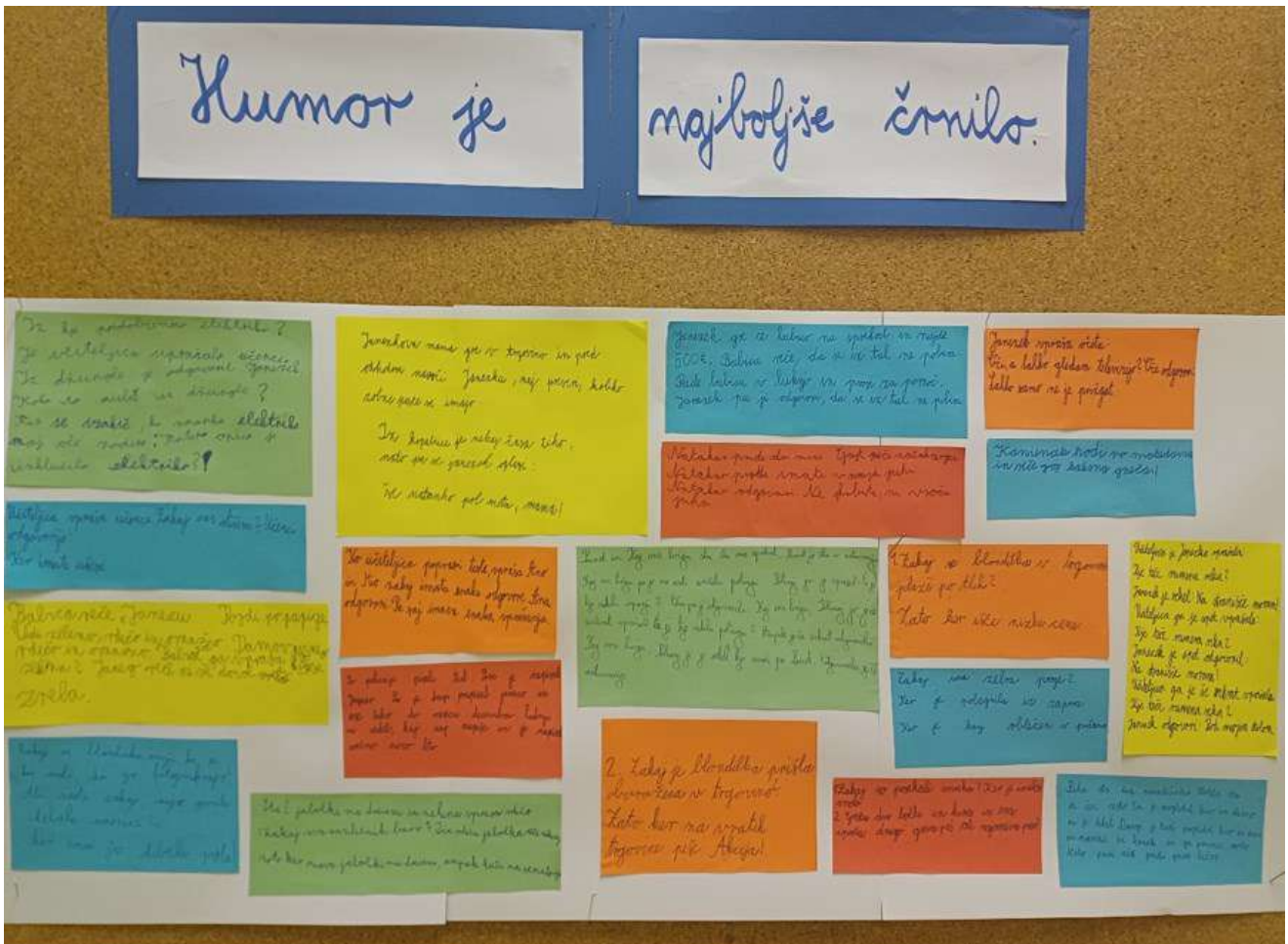

Pri slovenščini smo se naučili napisati raz-
glednico. Sošolcem smo pisali lepa voščila

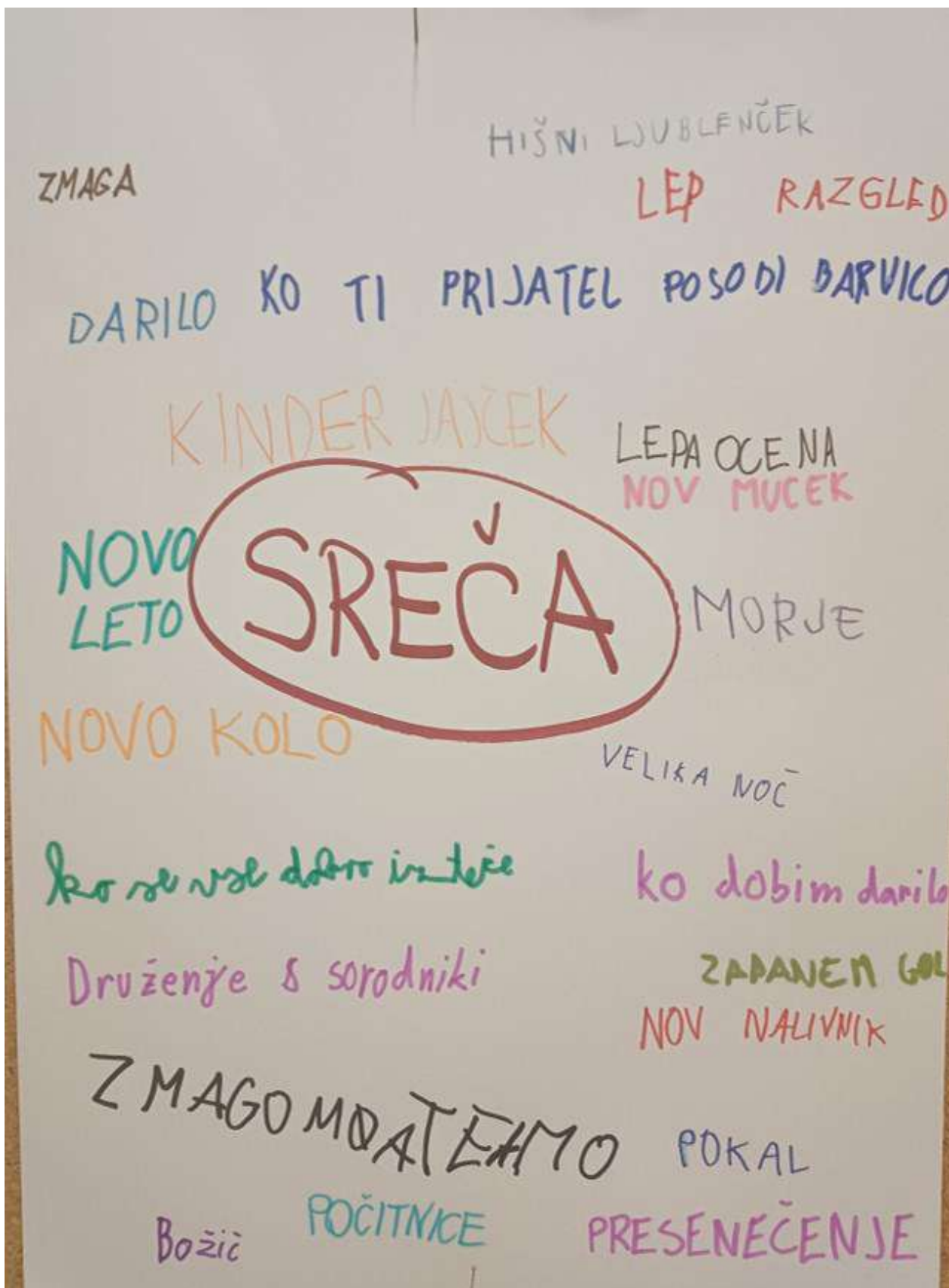
Pri projektu Pišem z roko, smo radi pisali smešne šale. Ob tem smo se veliko smejali in zabavali.

Sodelovali smo v projektu Pozdrav ptic miru. V sklopu projekta smo sestavili razredno sestavljanke z dobrimi deli in se s tem še bolj povezali.

Ob prebiranju pravljice Svetlane Makarovič: Miška si kuje srečo, smo ugotovili, da je vsak lahko svoje sreče kovač. No, v našem razredu imam pa še posebno srečo, saj imamo Sofijo Kovač, ki nas je spodbudila, da smo zapisali, kaj za nas pomeni sreča.

Učenci 3 c razreda se predstavijo

Letos smo se odločili, da damo starim, zavrženim stvarim novo podobo. Pri tem smo bili precej ustvarjalni. Ob strokovni pomoči šivilje smo iz starih oziroma premajhnih kavbojk izdelali prikupne dekliške torbice ter praktične fantovske torbice za bidone, ki smo jih okrasili z lastnimi unikatnimi našitki. Stare majice smo predelali in jim vdahnili čisto nov, zanimiv hrbtni videz. Iz tunike je nastal brezrokavnik, iz premajhnih pajkic pa smo ustvarili modne dodatke; trakove za lase in zapestnice. Tudi pozabljene nogavice niso ostale neopažene, saj smo jih spremenili v lutke in z njimi

Radi raziskujemo in se preizkušamo v različnih likovnih tehnikah, kjer lahko pokažemo svojo domišljijo in ustvarjalnost.

Letos nas je še posebej navdušil kamišibaj. Najprej smo izdelali svoje mini kamišibaje, nato pa smo kar nekaj časa pa smo posvetili skupnemu projektu - kamišibaju z naslovom Maček Muri Kajetana Koviča, ki smo ga z velikim veseljem predstavili mlajšim učencem.

Všeč nam je, kadar je pouk popopretren z različnimi dejavnostmi, kjer lahko vključimo več čutil, sodelujemo med seboj in se učimo na zabaven način..

Na koncu lahko rečemo, da smo tekom leta veliko ustvarjali, se povezovali in sodelovali ter ustvarili veliko skupnih zgodb.

DETEKTIV BRIN: UKRADENO KOLO

Nekoč je bil detektiv Brin, ki je imel prijatelja Tineta. Tine se je vsak dan v šolo vozil z kolesom. Toda nekega dne, ko je prišel ven iz šole, kolesa ni bilo več na svojem mestu. Tekel je do detektiva Brina in mu povedal kaj se je pred šolo zgodilo. Ko je detektiv to izvedel, se je takoj lotil iskanja. Ko je detektiv prišel do šole se je najprej lotil iskanja na kamerah, toda na kamerah se ni videlo točno, kdo je ukradel kolo, videlo pa se je, da je nosil črno jakno s kapuco. Videlo se je tudi, v katero smer je tat šel. Detektiv Brin se je odpravil v smeri tata. Prišel je do majhne hišice na robu vasi. Pred hišo je opazil ukradeno kolo. Ko je čez nekaj minut prišel iz hiše tat v črnem, je detektiv opazil, da je bil to Tinetov najboljši prijatelj Miha. Izkazalo se je, da si je Miha le sposodil kolo, ker je doma pozabil zvezek v katerem je imel napisano domačo nalogo. In tako se je ta detektivski primer razrešil.

Izgubljeni lovec

V majhni vasi ob gozdu je živel lovec Štefan. Bil je zelo prijazen mož. Dobro je poznal gozd in vse živali v njem. Nekega dne je šel globoko v gozd, potem pa se ni vrnil.

Domači so bili zaskrbljeni, ker ga ni bilo domov. Njegova puška je bila doma, na telefon pa se ni oglašal. »To je čudno. Štefan se vedno pravočasno vrne domov,« je rekla njegova hčerka Loti. Z vaščani so se odločili, da ga bodo poskusili poiskati. Pred hišo so našli sledi blatnih škornjev, ki so vodile proti gozdu. Na pomoč so poklicali detektiva in reševalce, ki so pripeljali reševalne pse. Psi so kmalu glasno zalajali. »To ni lovčeva sled. To je sled majhnega medvedka,« je rekel vodja reševalcev. Odpravili so se po poti naprej in prišli do zapuščene jame. Tam so našli sveže stopinje škornjev. Ko so se približali jami, so tam našli lovca Štefana, ki je sedel na skali. Bil je utrujen, a nepoškodovan. Vaščani so ga vprašali: »Kje si bil? Mislili smo, da si se izgubil.« Štefan pa jim je odgovoril: »V gozdu sem našel malega medvedka, ki je cvilil. Vedel sem, da ga ne smem pustiti tam. Sledil sem odtisom in ga vrnil v jamo k mami. Moral sem počakati, da se je medvedka umirila, zato se nisem mogel prej vrniti.«

Vaščani so bili veseli, da se je zgodba srečno končala. Lovec Štefan je bil rešen in je prišel srečno domov.

Mark Vonta, 4. a-razred

Ukradeni sin

Živela sta mama in oče, ki sta imela hčerko in sina. Oba otroka sta že hodila v šolo. Vsako jutro so se skupaj zbudili in odšli na delo. Oče in mama v službo, otroka pa v šolo.

Nekega večera so se oče, mama in hčerka odpravljali spat. Mama je vprašala očeta, kje je moj sin? Oče ni vedel, kje je in vsi so ga iskali. Mama je kar poklicala policijo in policija je poklicala detektive. V hipu so detektivi začeli iskat sina. Pregledali so celo šolo: učilnice, stranišča, kuhinjo, jedilnico, telovadnico ... Ampak sina niso našli! Mama, oče in hčerka so bili zelo zaskrbljeni. Preiskali so še celo pokrajino, a sina še vedno nikjer niso našli. Policisti so jim rekli, če lahko z iskanjem sina raje nadaljujejo pozneje. Minevale so ure. Mama in oče se nista želela premaknit iz postelj, ker sta bila tako zaskrbljena. Ampak še vseeno so detektivi iskali sina. Domislili so se, da bi lahko detektivi pripeljali pse, da bi jim dali za povohati sinova oblačila. In res so ga začeli psi iskat. Že spet so ga iskali po celi šoli in celi deželi. Naenkrat se je en pes obrnil in tekkel proti domu mame, očeta in hčerke. Iskali so ga še po hiši in kar naenkrat so videli sina ležati na svoji postelji. Oče ga je vprašal: Kje si se potikal toliko časa? Sin mu odgovori: Saj sem ti rekel, da grem malo zadremat, ampak sem potem malo zaspal, ker me niste zbudili!

Vse se je dobro rešilo in sina sploh niso ugrabili!!!

Maša Rovšek, 4. a-razred

Detektivska zgodba

Nekega dne, ko sem prišel v šolo nisem našel copat. Vprašal sem sošolce in sošolke, če so jih kje videli. Odgovorili so mi, da jih niso nikjer videli. Ta šolski dan sem bil brez copat. V noge me je že pošteno zeblo. Ko sem prišel iz šole sem mami povedal, da sem izgubil copate. Rekla mi je, da naj v šoli se enkrat dobro pogledam, drugače pa bova v petek odšla v trgovino po nove. Naslednji dan v šoli ni bilo copat. Ko sem prišel domov sem malo pomislil, kje bi lahko bili. Mogoče pod mojo omario. Ko sem naslednji dan hotel ravno z mami iti v trgovino, sem jih našel v športni opremi. Ugotovil sem, da smo se pri športni morali preobuti v superge in copate sem dal v športno opremo.

Naučil sem se, da moram svoje stvari bolj skrbno pospravljati in si zapomniti, kam jih dam. In od takrat naprej nismo iskali niti ene moje stvari.

Matic Žitko, 4. a-razred

Ukradena baterija

Nekoč je živel Bine. Živel je z mamo in očetom. Bine ni imel nobene sestre, imel je pa enega brata. Nekega jutra je šel v šolo, hodil je v 4. a. v šoli je izvedel, da bodo potrebovali baterijo za izdelavo svetilnika. Ko je prišel domov, je povedal očetu, da morata kupiti baterijo. Tako sta z očetom kupila baterijo. Čez nekaj dni, so za oceno izdelovali svetilnik. Bine si je dal baterijo v torbo. Prišel je v šolo, hitro je šel v razred, da ne bi zamudil pouka. Pogledal je v torbo, ampak v torbi ni bilo baterije. Bine je povedal učiteljici, da je bila baterija še pred kratkim v torbi in da misli, da jo je ukradel Miha. Učiteljica je Mihu pregledala torbo, ampak v Mihovi torbi so našli drugo baterijo. Potem je Bine rekel, mogoče jo je vzel Tomaž. Tako je učiteljica pogledala v Tomaževo torbo, ampak so tudi tam našli drugo baterijo. Ker učiteljica ni našla baterije in tudi učenci ne, so poklicali detektiva po imenu Jure. Preiskal je vse učilnice, vse hodnike, garderobe, učiteljčine stvari, knjižnico, kuhinjo, telovadnico, celo šolo, ampak baterije ni bilo nikjer. Pogledal je še vse okrog šole, ampak baterije ni bilo. Nato je prišel Binetov oče, ki je imel baterijo. Bine je vprašal, kje je našel baterijo. Oče pa reče: »Dal si jo v napačno torbo.« Tako je bil primer rešen in Bine se je vsem opravičil. No, od takrat naprej je bil Bine bolj pozoren na svoje stvari.

Tjaž Vovk, 4. a-razred

Zgubljena žoga

Nekega dne so se otroci šli ven na lepo pokošeno travo igrati z žogami. Hitro so ugotovili, da sta tam samo rumena in bela žoga, zelene pa ni nikjer. Vsi otroci so najprej pomislili, da jo je poredni Tim zanalašč brcnil čez ograjo v zaraščen gozd. Vsi otroci so jo šli iskati. Preiskali so ves gozdiček ob ograji. Vsem je bilo zelo hudo, saj je bila to njihova najljubša žoga.

Mogoče sploh niso imeli druge zelene žoge, ali pa je bila ta nekaj res posebnega. Odločili so se poklicati detektiva žogarja z imenom Žogar. Žogar je najprej zaslišal vse punce, nobena od njih ni bila sumljiva. Takrat, ko je izginila žoga so ena drugi pletle kitke. Žogar se je nato lotil fantov. Najprej je zaslišal Tima, ki so ga vsi sumili, ampak se je izkazalo, da je on ravno takrat, ko je izginila žoga, bil na stranišču, ker je včeraj popil preveč mleka. Naslednji na zasliševanju je bil Timijev sošolec Maks. Maks je trdil, da ni kriv. Ves čas je gledal v zrak. Detektiv Žogar ga je spustil. Poklical je hišnika in ga prosil, da ga pelje na streho, ker je sumil, da ga je Maks hotel prelisičiti. S hišnikom sta preiskala celo streho, a žoge ni bilo. Iz roba strehe sta opazovala igrišče, na kar sta opazila šolski avtobus in Maksa, kako s kolesom dirka za avtobusom, po katerem se po strehi kotili zelena žoga. Žogarju je bilo takoj jasno, da je Maks brcal žogo čez avtobus. Kar pa se ni dobro izšlo. Šofer Johan je pred tem zračil avtobus in imel odprto strešno okno. Žoga je padla v avtobus.

Detektiv Žogar je poklical vse otroke, da so skupaj počakali, da je Johan z avtobusom naredil cel krog. Vsi so bili srečni, ko jim je Johan žogo prinesel nazaj.

Detektiv Žogar pa je že dobil nov klic, ker je sosedov pes Sky odnesel teniško žogo neznano kam.

Ula Jesenko, 4. a-razred

Ustvarjalno raziskovanje preteklosti

Učenci 4. a-razreda so pri predmetu družba izvedli raziskovalni projekt z naslovom *Preteklost*, v katerem so se preizkusili v vlogi mladih raziskovalcev in ustvarjalcev. Projekt je temeljil na izkus-tvenem učenju, ki je združevalo raziskovanje, opazovanje, ustvarjanje in predstavitev izbrane teme. Pri tem so učenci pridobivali novo znanje in razvijali spretnosti, ki jih predvidevajo standardi pri tem predmetu, tj. od razumevanja družbe in prostora do umeščanja dogodkov v prostor in čas. Učenci so najprej obiskali šolsko knjižnico, kjer so si izbrali temo, ki jih je najbolj pritegnila. Nekateri so se odločili za svetovno znane objekte, kot so Eifflova stolp, Kitajski zid, Tower Bridge ali Kolo-sej, drugi pa so raziskovali domačo kulturno dediščino, na primer Emonski zid ali življenje mosti-ščarjev. Pri raziskovanju so uporabljali različne vire in se učili izbrati tiste informacije, ki so bile za njihovo temo pomembne.

Raziskovalni del projekta je bil zasnovan tudi ustvarjalno. Učenci so svoje ugotovitve o izbrani temi preoblikovali v plakate in makete. Pri tem so morali načrtovati potek dela, izbrati ustrezne materia-le, razporediti medsebojne naloge ter vztrajati do končnega izdelka. Makete so nastajale iz kartona, lesa, gline in odpadnih materialov. Ob delu so se učili sodelovanja, strpnosti in medsebojne pomoči, saj je bilo treba uskladiti različne ideje ter spoštovati različne poglede. Tako so razvijali pomembne socialne spretnosti, kot so odgovornost, sposobnost sodelovanja in utemeljevanja lastnih stališč. Zaključek projekta je bila predstavitev, na kateri so učenci predstavili svoje plakate in makete. Vsak je moral razložiti, kaj je raziskoval, kako je potekalo njegovo delo, katere vire je uporabil in zakaj je izbral prav to temo. S tem so razvijali sposobnost ustnega nastopanja, argumentiranja in vrednote-nja lastnega dela. Predstavitve so pokazale, kako različno in ustvarjalno lahko učenci razumejo pre-teklost, ter kako pomembno je, da imajo priložnost svoje znanje izraziti na različne načine – z бесе- do, sliko, prostorsko postavitvijo in lastno interpretacijo.

Projekt *Preteklost* je učencem omogočil, da so razvijali radovednost, vztrajnost, odgovornost in spoštovanje do kulturne dediščine, hkrati pa pridobili dragocene izkušnje raziskovanja, ustvarjanja in sodelovanja. Fotografije maket, ki spremljajo ta zapis, so dokaz, da lahko otroška domišljija pre-teklost oživi na zanimiv in ustvarjalen način.

Katarina Grom, razredničarka 4. a-razreda

Tower Bridge,
Ula in Luka

Kitajski zid, Kaja in Tjaž

Koliščarji, Zoja in Isak

Titanik, Anja in Nik

Rimski kolosej, Rene in Nina

Rimski zid, Eva in Brin

Učenci 4 c razreda se predstavijo

LEBDELA SEM!

Nekega dne sem odšla na sprehod. Izgubila sem se in se znašla pred gradom. Bil je velik, iz oken se je videlo prižgane luči. Odšla sem bližje, da bi si boljše ogledala grad. Nato so se vrata odprla. Ven je prišla bela postava, izgledala je kot duh. Bilo me je strah in dobila sem kurjo kožo. Postava je spregovorila. Videti je bila zelo vesela. Povabila me je v grad. Notri je bilo zelo toplo. Usedli sva se vsaka na svoj mehak, rdeč naslonjač. Predstavila se mi je in povedala, da je lebdivka in da je njeno ime Iana. Povedala mi je tudi, da je zelo vesela, da sem prišla, ker že več sto let ni imela obiskov. Zadnja gostja je bila njena sestra Tinia. Potem sem ji povedala še moje ime. Iana je prinesla čaj in piškote. Vprašala sem jo ali je lebdivka, ker lebdi. Pokimala je. Pogovarjali sva se vse dokler ni potrkalo na vrata. Odšli sva pogledat, kdo je. Pred vrati je stala še ena lebdivka. Iana je bila presrečna, ker ni vedela, da bo prišla njena sestra, saj jo vedno pred obiskom obvesti. Objeli sta se in lebdivka je vstopila. Iana mi jo je predstavila. Njeno ime je bilo Tinia. Bila je bele barve, tako kot Iana. Bili sta si zelo podobni. Tinia je imela v rokah nekakšno škatlo. Iana jo je vprašala, kaj je v škatli. Tinia ji ni odgovorila, samo dvignila je pokrov škatle. V škatli je bila slika, na kateri sta bili Iana in Tinia, ko sta bili še majhni. Iana je bila presrečna. Iana je sestri predstavila še mene. Ura je odbila ena popoldan. Ko smo se pogovarjali, sem čisto pozabila na čas. Mudilo se mi je domov. Nato sem pomislila, da bi tudi jaz rada lebdela. Iana sem vprašala, ali je to mogoče. Pokimala je. Rekla je, da je za to pomemben čarobni kamen, ki ga ima spravljenega v predalu. Povedala je tudi, da ga lebdivke ne potrebujejo. Tinia je medtem odšla po čarobni kamen. Dala ga je Iani, ona pa ga je dala meni. Potem mi je na listek napisala čarobne besede in rekla, naj kamen stisnem k sebi in na glas preberem čarobne besede. Naredila sem to. Kamen je začel svetiti. Ko sem spet odprla oči, sem opazila, da lebdim. Lebdela sem! Nato mi je Iana napisala še nekaj čarobnih besed. Kamenček sem spet stisnila k sebi in izgovorila te čarobne besede. Pristala sem na tleh. Tinia je vzela manjšo škatlico in jo dala Iani. Iana je v škatlico dala čarobni kamen in listka s čarobnimi besedami. Potem mi je dala škatlico in rekla, naj jo ne izgubim. Pogledala sem na uro in ugotovila, da je minilo že pol ure od takrat, ko sem nazadnje pogledala nanjo. Zdaj se mi je že zelo mudilo. Če kmalu ne pridem domov, me bo mama kregala. Tinia mi je dala še kompas, da bom lažje našla pot domov. Iana me je povabila, da pridem še kdaj na obisk. Pomahala sem jima in stekla domov.

Ela Arnaut, 4. c

TI DALJINEC PRETIPKAN

Nekoč je živel daljinec, ki si je želel, da bi cel čas nekdo tipkal po njem. Vsi, ki so bili v tisti hiši, so mu govorili, naj neha, ker se bo pokvaril. Ampak on se je drl, naj tip-

kajo po njem. V tisti hiši, kjer je živel, so se vsi naveličali gledati televizijo in to pomeni, da nihče ni več tipkal po daljincu. Zato se je nekega dne odločil, da bo odšel in res je šel. Po vseh vratih je pozvonil in vse je prosil, naj kaj pritisnejo. Potem pa se je zgodilo nekaj groznega. Čez trenutek, ko je nekdo pritisnil nanj, mu je gumb ostal zatlačen notri, ampak tega daljinec ni opazil. In je hodil naprej po vratih od hiše do hiše. Vsi so mu govorili, da ima nekaj gumbov zatlačenih noter. Ampak ni ga skrbelo zaradi tega. Ko je prišel nazaj domov, se je pogledal v ogledalo. Sam sebe se je ustrašil, usedel se je na tla in jokal. Prišel je gospod Suhodolčan, se usedel poleg njega in ga vprašal, kaj se je zgodilo. Daljinec mu je vse povedal. Našel je rešitev, ga odnesel v delavnico in ga popravil. Tako se je vse srečno končalo. Naučil se je, da ne bo več zahteval, da tipkajo po njem.

Ela Jerkič, 4. c

ZAMEŠANA PRAVLJICA - RDEČA KAPICA

Nekoč je živela Črna kapica. Ne, ne – Rdeča! Oče ji je rekel, naj gre k sosedom in odnese kokakolo. Ne, ne - juho in Rdeča kapica je rekla prav. Šla je v gozd in srečala pujsa. Ne, ne - to je volk. Vprašal jo je, koliko je 100 krat 100? Zmotil se je in ponovno vprašal, kam gre. Aaa, k sosedom na kranjske klobase! No zmotila sem se, k sosedom grem odnesti juho. Ti kar pojdi. Hvala in adijo. Rdeča kapica je prišla domov. Oče je Rdečo kapico pospremil v posteljo.

Lan Oblak, 4. c

VEZALKINE SANJE

Vezalka je dolgo čakala, da jo Peter skuha. Po dolgem čakanju je prišel Petrov pes in porinil steklen kozarec na tla in kozarec se je razbil. Vezalka je odlezla nazaj ven, kjer je lezla do igrišča. Na toboganu je opazila belo vezalko. Šla je do nje in jo pozdravila. Vezalki sta postali prijateljici in klepetali par ur. Potem sta se vrnili v hišo, kjer sta skupaj skuhalo testenine in jih pojedli. Zatem sta skupaj šli na kavč gledati televizijo. Čez nekaj časa sta šli gor po stopnicah slikati slike. Zatem sta šli v posteljo brati knjigo. Čez 2 uri sta šli dol po sok in po malo borovnic. Ko sta pojedli, sta šli nazaj gor brati. Ura je bila že 22:00, a sta še brali in prebrali še dve knjigi pred 23:00. Ko je ura bila 23:00, sta odložili knjigo in šli spat.

Magena Kac, 4. c

LILINO ŽIVLJENJE JE RAZBURLJIVO

Lili se je rodila 10. 10. 2016. En mesec za tem je dobila pljučnico. Oče jo je prišel pogledati v bolnišnico vsak ponedeljek in petek. Mama jo je prišla pogledati vsak dan. Lili je prišla domov in objela svojega mucka Mjavkeca. Bil je večer in mama ji je prebrala knjigo z naslovom Sneguljčica. Ko je bila stara 9 let, je z mamo odšla v pekarno OREX. Tam si je Lili izbrala rogljiček, mama pa sirovo štručko. Ko sta z mamo prišli domov, je Lili začela brati pravljico o Bršljanu. Naslednji dan sta z očijem ostala doma, ker je Lili imela hudo poškodbo roke. Odšla sta v knjigarno kupiti knjige, ker je tako čas hitreje minil in jima je bilo doma strašno dolgčas. Za nagrado je dobila črno pentljo. Vonj je imela po bonbonih. Ko sta z očijem prišla domov, jima je mama naredila pečen kostanj. Mama je rekla, da se bliža njen rojstni dan in da bo za rojstni dan dobila konja, ker rada jaha. Danes greva v knjižnico na predavanje. Lili je bila navdušena. Lili je vprašala, kaj je predavanje? To je, ko ti nekdo razloži, kaj in kako delaš v neki ustanovi. Sedaj nama bo razložila za delo v knjižnici, ker bom mogoče sama delala v tej knjižnici, če mi bo delo zanimivo. Razložila mi bo kako delati v knjižnici in to imenujemo knjižničarstvo. Povedala bo tudi, kako so razvrščene knjige. Srečno so preživeli Lili in rojstni dan in tako so živeli do konca svojih dni.

Maša Drmota, 4 c

VEZALKINE SANJE

Vežalko so stresli v lonec in jo skuhali. Potem je prišla iz lonca. Peter se je ustrašil. Spomnil se je na sošolca, ki mu je vzel žogo. Potem jo je pobral in napolnil krožnik in prijatelju dal za kosilo. Bil je zelo vesel, ko se je končno znebil te vezalke. Naslednji dan je bil ponedeljek. Učiteljica jim je naročila, naj v ponedeljek prinesejo športne čevlje. Ko si je Peter obul čevlje, je ugotovil, da nima zatesnjenih čevljev. Prijatelj je vezalke že pojedel in zelo ga je bolel trebuh. Peter zato danes ni mogel v šolo.

Natan Sallubier, 4. c

KNJIŽNICA DOMIŠLIJA

Nekoč za devetimi gorami je bila knjižnica. Knjižnica je bila odprta samo ob ponedeljkih in petkih. Imenovala se je Domišlija. V knjižnici je bilo veliko knjig in revij. Knjižni-

ter obul čevlje, je ugotovil, da nima zatesnjenih čevljev. Prijatelj je vezalke že pojedel in zelo ga je bolel trebuh. Peter zato danes ni mogel v šolo.

ca je bila velika in urejena. V njej je delala knjižničarka Bojana. Klicali so jo tudi gospa Vidrih.

V knjižnico je vstopila deklica z imenom Anja. Anja je imela rada knjige o rastlinah in živalih. Gospa Vidrih ji je predlagala knjigo o živalih. Anja je vprašala, katere živali so v njej. Knjižničarka ji je odgovorila, da so v knjigi domače živali. Anja ji je odgovorila, da rada bere take knjige. Knjižničarka ji je ponudila knjigo o rastlinah. Anja je vprašala, če si lahko izposodi še to knjigo. Knjižničarka je odgovorila, da z veseljem. Anja jo je vprašala, o čem govori ta knjiga. Gospa Vidrih je povedala, da o bršljanu, lokvanju in drugih rastlinah. Odšli sta do mize, kjer se izposodijo in vračajo knjige. Knjižničarka je izposodila knjige in ji povedala, naj jih pravočasno vrne ali jih pride podaljšati. Preden je Anja odšla, je knjižničarki podarila knjigo Deklica in narava, ki jo je napisala sama. Gospa Vidrih je bila zelo vesela in potem ji je podarila darilo, v katerem sta bila knjiga in pismo. V pismu je bilo napisano:

Draga Anja!

Hvala za to prijaznost in zato, ker si obiskala knjižnico. Še naprej pridi tako nasmejana v knjižnico. Naj vsako branje knjig olepšala življenje.

Lepo te pozdravljam.

knjižničarka Bojana Vidrih

Anja se ji je zahvalila za prijaznost in se z nasmeškom odpravila iz knjižnice Domišlija. Na poti domov se je ustavila na tržnici in kupila en kilogram češenj. Ko se je odpravila s tržnice, je zavohala vonj po sveže pečenih rogljičkih. Odločila se je, da odide v pekarno pri Potički. Tam je kupila rogljiček z marmeladnim nadevom. Potem se je odpravila domov. Ko je prišla domov, je poklicala mamó. Anja je mamó prosila, če ji lahko kupi rožnato pentljo. Mama je odgovorila, naj samo prebere tri poglavja. Ko prebereš, mi boš povedala obnovo zgodbe in takrat boš dobila rožnato pentljo.

Ko je Anja končala telefonski klic z mamó, se je ulegla na posteljo in začela brati prvo poglavje knjige Pija in Gaj. Potem drugo, ko je bila na koncu tretjega, pa je zaspala. Ko je mama prišla domov, je Anjo poljubila in zraven nje položila še rožnato pentljo in jo pokrila z mehko belo odejo. Naslednji dan je bila sobota. Ko se je Anja zbudila, je videla ob sebi rožnato pentljo - točno tako, kot si jo je želela. Takoj je stekla k mami in jo objela in se ji je zahvalila za rožnato pentljo. Tako so bili srečni do konca svojih dni.

Nika Drmastija, 4. c

BOLNA MAMA

Nekoč za sedmimi gorami je živelá bolna mama. Pa pokliče svoje tri deklice. Prvo pošlje najstarejšo deklico in ji 250 goldinarjev. Pride v mesto, si kupi oblačila in pride domov brez denarja in brez zdravila. Pa pošlje drugo deklico in ji dá 1000 goldinarjev. Kupi si telefon in pride domov brez denarja in brez zdravila. In pošlje tretjo, najmlajšo deklico in ji dá 1500 goldinarjev. In ji je rekla, če nista sposobni tvoji starejši sestri, potem tudi

ti nisi. In je odšla. Prišla je v gozd in videla medveda. Medved je rekel, če išče čudežno zdravilo za mamo. Nahaja se tam v gradu, ampak če ga hočeš dobiti, moreš prvo iti mimo treh velikih ugank. Legenda pravi, da vsi, ki so ga iskali, so umrli. In najmlajša sestra je odšla po čudežno zdravilo. Prišla je do prve uganke in morala se je prebiti skozi labirint. Potrebovala je ključ. Našla ga je in odšla k drugi uganki. Lovil jo je velik robot, ki je strelja. Deklica je imela s sabo žogo, ki jo je vrgla na veliko desko. Robot je ustrelil v desko in deska je padla na robota. Prišla je do tretje uganke in morala je prečkati most. Ampak most se je tako hitro premikal, da je lahko vsak človek, ki je zgrešil most, padel v vodo s krokodili. Deklica je prečkala most in prišla do konca. Prišla je do grada in tam je bil kraljevič, ki nikogar ni spustil v grad. Ampak deklica je imela neviden plašč in prišla v grad. V gradu je zagledala čudežno zdravilo. Vzela ga je in odšla domov. Ko je prišla iz ugank, je zagledala medveda. Prišla je do njega in se mu zahvalila. Skupaj sta odšla domov. Ko sta prišla domov, je deklica nabrala veliko medu za medveda. Medved se ji je zahvalil. Deklica je dala mami čudežno zdravilo in mama je kot nova vstala iz postelje. In vsi skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Nikola Tomić, 4.c

LEBDELA SEM!

Nekoč, a se tega ne spomnim več tako dobro, sem se znašla v nekem ledenem kraju. Kar naenkrat so mimo mene priletele Lebdivke in me povabile v svoj ledeni grad. Ustrašila sem se jih. Nisem si upala v njihov grad, a na koncu so me prepričale in sem vstopila v njihov grad. V resnici je bilo v gradu zelo toplo. Čeprav sem se Lebdivk bala,

sem se jim pustila streči. Ponujale so mi razne slaščice, jedi in pijače. Na koncu sem bila že zelo utrujena. Lebdivke so mi pripravile toplo puhasto posteljo. Tako sem bila utrujena, da sem nemudoma zaspala. Ko sem se zbudila, sem bila zelo spočita. Lebdivke so mi nato pripovedovale zgodbe, ki so se mi zdele zelo zanimive. Potem pa je nastopil najhujši trenutek: Lebdivke so me vprašale, ali želim lebdeti. V zadregi sem jim povedala, da ne. A ko sem videla njihove razočarane obraze, so se mi kar malo zasmilile. Vprašale so me, zakaj. Odgovorila sem jim, da zato ker ne vem, kako to izgleda. Leb-

divke so mi razložile, da to ni nič takšnega in da je zelo preprosto. Nato sem se vseeno vdala in privolila. Lebdivke so se razveselile. Čez nekaj trenutkov sem začutila lahkoto in kar naenkrat sem lahko lebdela. Potem sem se spomnila, da sem v gradu že zelo dolgo časa. Zahvalila sem se Lebdivkam in odšla nazaj. Zdaj sem imela zelo dober občutek.

Tisa Jurič, 4. c

TRI SESTRE

Nekoč pred davnimi časi so živele tri sestre in bolna mama. Bolna mama je bila zelo hudo bolna. Nekega dne je rekla svojim hčerkam, da se bo pozdravila, če bo dobila čudežno zdravilo. Najprej se je na pot podala najstarejša sestra. Za na pot je dobila kos starega kruha, saj doma niso imeli nič drugega. Na poti je zašla v mesto in tam je kruh prodala za en kovanec in si z njim kupila rozasto oblekico. Domov je prišla brez čudežnega zdravila, zato je mama poslala drugo sestro. Za po poti je dobila eno strgano majico. Ko je hodila po potki, je videla dvanajst zajčkov in stekla za njimi. Zajčki so jo vodili do mesta. In tam je tudi druga sestra prodala strgano majico. Dobila je en kovanec in si z njim kupila prstan. Tudi ona je domov prišla brez čudežnega zdravila. Zato je mama poslala na pot najmlajšo sestro. Med potjo je srečala prisrčnega medveda in mu povedala vse o sebi in sestrah ter o bolni mami. Medved ji je takoj priskočil na pomoč. Skupaj sta odšla v grad in vzela tri kraljeviče. Nato so odšli v gozd in utrgali čudežno zdravilo. Stekli so k bolni mami in ji izročili čudežno zdravilo in takoj je ozdravela. Tri sestre so se poročile s tremi kraljeviči. Vsi so bili zelo bogati, tudi mama, in zgradili so si najlepši grad na svetu. Skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Vita Jeraj, 4.c

BOLNA MAMA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela mama s tremi deklicami. Nekega dne je mama zbolela. Legla je v posteljo. V postelji je ležala celih devet dni. Bolna mama je svoji prvi deklici rekla, naj gre iskati zdravila v gozd. Ko je prišla v gozd, je našla listnato vejico. Nesla jo je bolni mami, a je ni pozdravila. Druga deklica je šla v gozd in srečala medveda. Medved ji je rekel, naj vzame lističe z grma in jih položi na njeno srce. Bolna mama

ni ozdravela. Tretja deklica je na koncu gozda zagledala grad, kjer je živel kraljevič. Odšla je notri in ga prosila za zdravilo. Kraljevič ji je rekel, naj mu da petsto goldinarjev. On ji je dal čudežno zdravilo. Odnese ga je bolni mami in takoj je ozdravela. Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Zala Čepon, 4. c

LEBDELA SEM!

Nekega dne sem odšla na sprehod. Izgubila sem se in se znašla pred gradom. Bil je velik, iz oken se je videlo prižgane luči. Odšla sem bližje, da bi si boljše ogledala grad. Nato so se vrata odprla. Ven je prišla bela postava, izgledala je kot duh. Bilo me je strah in dobila sem kurjo kožo. Postava je spregovorila. Videti je bila zelo vesela. Povabila me je v grad. Notri je bilo zelo toplo. Usedli sva se vsaka na svoj mehak, rdeč naslonjač. Predstavila se mi je in povedala, da je lebdivka in da je njeno ime Iana. Povedala mi je tudi, da je zelo vesela, da sem prišla, ker že več sto let ni imela obiskov. Zadnja gostja je bila njena sestra Tinia. Potem sem ji povedala še moje ime. Iana je prinesla čaj in piškote. Vprašala sem jo ali je lebdivka, ker lebdi. Pokimala je. Pogovarjali sva se vse dokler ni potrkalo na vrata. Odšli sva pogledat, kdo je. Pred vrati je stala še ena lebdivka. Iana je bila presrečna, ker ni vedela, da bo prišla njena sestra, saj jo vedno pred obiskom obvesti. Objeli sta se in lebdivka je vstopila. Iana mi jo je predstavila. Njeno ime je bilo Tinia. Bila je bele barve, tako kot Iana. Bili sta si zelo podobni. Tinia je imela v rokah nekakšno škatlo. Iana jo je vprašala, kaj je v škatli. Tinia ji ni odgovorila, samo dvignila je pokrov škatle. V škatli je bila slika, na kateri sta bili Iana in Tinia, ko sta bili še majhni. Iana je bila presrečna. Iana je sestri predstavila še mene. Ura je odbila ena popoldan. Ko smo se pogovarjali, sem čisto pozabila na čas. Mudilo se mi je domov. Nato sem pomislila, da bi tudi jaz rada lebdele. Iana sem vprašala, ali je to mogoče. Pokimala je. Rekla je, da je za to pomemben čarobni kamen, ki ga ima spravljenega v predalu. Povedala je tudi, da ga lebdivke ne potrebujejo. Tinia je medtem odšla po čarobni kamen. Dala ga je Iani, ona pa ga je dala meni. Potem mi je na listek napisala čarobne besede in rekla, naj kamen stisnem k sebi in na glas preberem čarobne besede. Naredila sem to. Kamen je začel svetiti. Ko sem spet odprla oči, sem opazila, da lebdim. Lebdele sem! Nato mi je Iana napisala še nekaj čarobnih besed. Kamenček sem spet stisnila k sebi in izgovorila te čarobne besede. Pristala sem na tleh. Tinia je vzela manjšo škatlico in jo dala Iani. Iana je v škatlico dala čarobni kamen in listka s čarobnimi besedami. Potem mi je dala škatlico in rekla, naj jo ne izgubim. Pogledala sem na uro in ugotovila, da je minilo že pol ure od takrat, ko sem nazadnje pogledala nanjo. Zdaj se mi je že zelo mudilo. Če kmalu ne pridem domov, me bo mama kregala. Tinia mi je dala še kompas, da bom lažje našla pot domov. Iana me je povabila, da pridem še kdaj na obisk. Pomahala sem jima in stekla domov.

Ela Arnaut, 4. c

TI DALJINEC PRETIPKAN

Nekoč je živel daljinec, ki si je želel, da bi cel čas nekdo tipkal po njem. Vsi, ki so bili v tisti hiši, so mu govorili, naj neha, ker se bo pokvaril. Ampak on se je drl, naj tipkajo po njem. V tisti hiši, kjer je živel, so se vsi naveličali gledati televizijo in to pomeni, da nihče ni več tipkal po daljincu. Zato se je nekega dne odločil, da bo odšel in res je šel. Po vseh vratih je pozvonil in vse je prosil, naj kaj pritisnejo. Potem pa se je zgodilo nekaj groznega. Čez trenutek, ko je nekdo pritisnil nanj, mu je gumb ostal zatlačen notri, ampak tega daljinec ni opazil. In je hodil naprej po vratih od hiše do hiše. Vsi so mu govorili, da ima nekaj gumbov zatlačenih noter. Ampak ni ga skrbelo zaradi tega. Ko je prišel nazaj domov, se je pogledal v ogledalo. Sam sebe se je ustrašil, usedel se je na tla in jokal. Prišel je gospod Suhodolčan, se usedel poleg njega in ga vprašal, kaj se je zgodilo. Daljinec mu je vse povedal. Našel je rešitev, ga odnesel v delavnico in ga popravil. Tako se je vse srečno končalo. Naučil se je, da ne bo več zahteval, da tipkajo po njem.

Ela Jerkič, 4. c

ZAMEŠANA PRAVLJICA - RDEČA KAPICA

Nekoč je živela Črna kapica. Ne, ne – Rdeča! Oče ji je rekel, naj gre k sosedom in odnese kokakolo. Ne, ne - juho in Rdeča kapica je rekla prav. Šla je v gozd in srečala pujsa. Ne, ne - to je volk. Vprašal jo je, koliko je 100 krat 100? Zmotil se je in ponovno vprašal, kam gre. Aaa, k sosedom na kranjske klobase! No zmotila sem se, k sosedom grem odnesti juho. Ti kar pojdi. Hvala in adijo. Rdeča kapica je prišla domov. Oče je Rdečo kاپico pospremil v posteljo.

Lan Oblak, 4. c

VEZALKINE SANJE

Vezalka je dolgo čakala, da jo Peter skuha. Po dolgem čakanju je prišel Petrov pes in porinil steklen kozarec na tla in kozarec se je razbil. Vezalka je odlezla nazaj ven, kjer je lezla do igrišča. Na toboganu je opazila belo vezalko. Šla je do nje in jo pozdravila. Vezalki sta postali prijateljici in klepetali par ur. Potem sta se vrnili v hišo, kjer sta skupaj skuhati testenine in jih pojedli. Zatem sta skupaj šli na kavč gledati televizijo. Čez nekaj časa sta šli gor po stopnicah slikati slike. Zatem sta šli v posteljo brati knjigo. Čez 2 uri sta šli dol po sok in po malo borovnic. Ko sta pojedli, sta šli nazaj gor brati. Ura je bila že 22:00, a sta še brali in prebrali še dve knjigi pred 23:00. Ko je ura bila 23:00, sta odložili knjigo in šli spat.

Magena Kac, 4. c

LILINO ŽIVLJENJE JE RAZBURLJIVO

Lili se je rodila 10. 10. 2016. En mesec za tem je dobila pljučnico. Oče jo je prišel pogledati v bolnišnico vsak ponedeljek in petek. Mama jo je prišla pogledati vsak dan. Lili je

prišla domov in objela svojega mucka Mjavkeca. Bil je večer in mama ji je prebrala knjigo z naslovom Sneguljčica. Ko je bila stara 9 let, je z mamo odšla v pekarno OREX. Tam si je Lili izbrala rogljiček, mama pa sirovo štručko. Ko sta z mamo prišli domov, je Lili začela brati pravljico o Bršljanu. Naslednji dan sta z očijem ostala doma, ker je Lili imela hudo poškodbo roke. Odšla sta v knjigarno kupiti knjige, ker je tako čas hitreje minil in jima je bilo doma strašno dolgčas. Za nagrado je dobila črno pentljo. Vonj je imela po bonbonih. Ko sta z očijem prišla domov, jima je mama naredila pečen kostanj. Mama je rekla, da se bliža njen rojstni dan in da bo za rojstni dan dobila konja, ker rada jaha. Danes greva v knjižnico na predavanje. Lili je bila navdušena. Lili je vprašala, kaj je predavanje? To je, ko ti nekdo razloži, kaj in kako delaš v neki ustanovi. Sedaj nama bo razložila za delo v knjižnici, ker bom mogoče sama delala v tej knjižnici, če mi bo delo zanimivo. Razložila mi bo kako delati v knjižnici in to imenujemo knjižničarstvo. Povedala bo tudi, kako so razvrščene knjige. Srečno so preživeli Lilin rojstni dan in tako so živeli do konca svojih dni.

Maša Drmota, 4 c

VEZALKINE SANJE

Vezalko so stresli v lonec in jo skuhali. Potem je prišla iz lonca. Peter se je ustrašil. Spomnil se je na sošolca, ki mu je vzel žogo. Potem jo je pobral in napolnil krožnik in prijatelju dal za kosilo. Bil je zelo vesel, ko se je končno znebil te vezalke. Naslednji dan je bil ponedeljek. Učiteljica jim je naročila, naj v ponedeljek prinesejo športne čevlje. Ko si je Peter obul čevlje, je ugotovil, da nima zatesnjenih čevljev. Prijatelj je vezalke že pojedel in zelo ga je bolel trebuh. Peter zato danes ni mogel v šolo.

Natan Sallubier, 4. c

KNJIŽNICA DOMIŠLIJA

Nekoč za devetimi gorami je bila knjižnica. Knjižnica je bila odprta samo ob ponedeljkih in petkih. Imenovala se je Domišlija. V knjižnici je bilo veliko knjig in revij. Knjižnica je bila velika in urejena. V njej je delala knjižničarka Bojana. Klicali so jo tudi gospa Vidrih.

V knjižnico je vstopila deklica z imenom Anja. Anja je imela rada knjige o rastlinah in živalih. Gospa Vidrih ji je predlagala knjigo o živalih. Anja je vprašala, katere živali so v njej. Knjižničarka ji je odgovorila, da so v knjigi domače živali. Anja ji je odgovorila, da rada bere take knjige. Knjižničarka ji je ponudila knjigo o rastlinah. Anja je vprašala, če si lahko izposodi še to knjigo. Knjižničarka je odgovorila, da z veseljem. Anja jo je vprašala, o čem govori ta knjiga. Gospa Vidrih je povedala, da o bršljanu, lokvanju in drugih rastlinah. Odšli sta do mize, kjer se izposodijo in vračajo knjige. Knjižničarka je izposodila knjige in ji povedala, naj jih pravočasno vrne ali jih pride podaljšati. Preden je Anja odšla, je knjižničarki podarila knjigo Deklica in narava, ki jo je napisala sama. Gospa Vidrih je bila zelo vesela in potem ji je podarila darilo, v katerem sta bila knjiga in pismo. V pismu je bilo napisano:

Draga Anja!

Hvala za to prijaznost in zato, ker si obiskala knjižnico. Še naprej pridi tako nasmejana v knjižnico. Naj vsako branje knjig olepšala življenje.

Lepo te pozdravljam.

knjižničarka Bojana Vidirh

Anja se ji je zahvalila za prijaznost in se z nasmeškom odpravila iz knjižnice Domišlija. Na poti domov se je ustavila na tržnici in kupila en kilogram češenj. Ko se je odpravila s tržnice, je zavohala vonj po sveže pečenih rogljičkih. Odločila se je, da odide v pekarno pri Potički. Tam je kupila rogljiček z marmeladnim nadevom. Potem se je odpravila domov. Ko je prišla domov, je poklicala mamo. Anja je mamo prosila, če ji lahko kupi rožnato pentljo. Mama je odgovorila, naj samo prebere tri poglavja. Ko prebereš, mi boš povedala obnovo zgodbe in takrat boš dobila rožnato pentljo.

Ko je Anja končala telefonski klic z mamo, se je ulegla na posteljo in začela brati prvo poglavje knjige Pija in Gaj. Potem drugo, ko je bila na koncu tretjega, pa je zaspala. Ko je mama prišla domov, je Anjo poljubila in zraven nje položila še rožnato pentljo in jo pokrila z mehko belo odejo. Naslednji dan je bila sobota. Ko se je Anja zbudila, je videla ob sebi rožnato pentljo - točno tako, kot si jo je želela. Takoj je stekla k mami in jo objela in se ji je zahvalila za rožnato pentljo. Tako so bili srečni do konca svojih dni.

Nika Drmastija, 4. c

BOLNA MAMA

Nekoč za sedmimi gorami je živela bolna mama. Pa pokliče svoje tri deklice. Prvo pošlje najstarejšo deklico in ji 250 goldinarjev. Pride v mesto, si kupi oblačila in pride domov brez denarja in brez zdravila. Pa pošlje drugo deklico in ji da 1000 goldinarjev. Kupi si telefon in pride domov brez denarja in brez zdravila. In pošlje tretjo, najmlajšo deklico in ji da 1500 goldinarjev. In ji je rekla, če nista sposobni tvoji starejši sestri, potem tudi ti nisi. In je odšla. Prišla je v gozd in videla medveda. Medved je rekel, če išče čudežno zdravilo za mamo. Nahaja se tam v gradu, ampak če ga hočeš dobiti, moreš prvo iti mimo treh velikih ugank. Legenda pravi, da vsi, ki so ga iskali, so umrli. In najmlajša sestra je odšla po čudežno zdravilo. Prišla je do prve uganke in morala se je prebiti skozi labirint. Potrebovala je ključ. Našla ga je in odšla k drugi uganki. Lovil jo je velik robot, ki je strelja. Deklica je imela s sabo žogo, ki jo je vrgla na veliko desko. Robot je ustrelil v desko in deska je padla na robota. Prišla je do tretje uganke in morala je prečkati most. Ampak most se je tako hitro premikal, da je lahko vsak človek, ki je zgrešil most, padel v vodo s krokodili. Deklica je prečkala most in prišla do konca. Prišla je do grada in tam je bil kraljevič, ki nikogar ni spustil v grad. Ampak deklica je imela neviden plašč in prišla v grad. V gradu je zagledala čudežno zdravilo. Vzela ga je in odšla domov. Ko je prišla iz ugank, je zagledala medveda. Prišla je do njega in se mu zahvalila. Skupaj sta odšla domov. Ko sta prišla domov, je deklica nabrala veliko medu za

medveda. Medved se ji je zahvalil. Deklica je dala mami čudežno zdravilo in mama je kot nova vstala iz postelje. In vsi skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Nikola Tomić, 4.c

LEBDELA SEM!

Nekoč, a se tega ne spomnim več tako dobro, sem se znašla v nekem ledenem kraju. Kar naenkrat so mimo mene priletele Lebdivke in me povabile v svoj ledeni grad.

Ustrašila sem se jih. Nisem si upala v njihov grad, a na koncu so me prepričale in sem vstopila v njihov grad. V resnici je bilo v gradu zelo toplo. Čeprav sem se Lebdivk bala, sem se jim pustila streči. Ponujale so mi razne slaščice, jedi in pijače. Na koncu sem bila že zelo utrujena. Lebdivke so mi pripravile toplo puhasto posteljo. Tako sem bila

utrujena, da sem nemudoma zaspala. Ko sem se zbudila, sem bila zelo spočita. Lebdivke so mi nato pripovedovale zgodbe, ki so se mi zdele zelo zanimive. Potem pa je nastopil najhujši trenutek: Lebdivke so me vprašale, ali želim lebdeti. V zadregi sem jim povedala, da ne. A ko sem videla njihove razočarane obraze, so se mi kar malo zasmilile. Vprašale so me, zakaj. Odgovorila sem jim, da zato ker ne vem, kako to izgleda. Lebdivke so mi razložile, da to ni nič takšnega in da je zelo preprosto. Nato sem se vseeno vdala in privolila. Lebdivke so se razveselile. Čez nekaj trenutkov sem začutila lahkoto in kar naenkrat sem lahko lebdela. Potem sem se spomnila, da sem v gradu že zelo dolgo časa. Zahvalila sem se Lebdivkam in odšla nazaj. Zdaj sem imela zelo dober občutek.

Tisa Jurič, 4. c

TRI SESTRE

Nekoč pred davnimi časi so živele tri sestre in bolna mama. Bolna mama je bila zelo hudo bolna. Nekega dne je rekla svojim hčerkam, da se bo pozdravila, če bo dobila čudežno zdravilo. Najprej se je na pot podala najstarejša sestra. Za na pot je dobila kos starega kruha, saj doma niso imeli nič drugega. Na poti je zašla v mesto in tam je kruh prodala za en kovanec in si z njim kupila rozasto oblekico. Domov je prišla brez čudež-

nega zdravila, zato je mama poslala drugo sestro. Za po poti je dobila eno strgano majico. Ko je hodila po potki, je videla dvanajst zajčkov in stekla za njimi. Zajčki so jo vodili do mesta. In tam je tudi druga sestra prodala strgano majico. Dobila je en kovanec in si z njim kupila prstan. Tudi ona je domov prišla brez čudežnega zdravila. Zato je mama poslala na pot najmlajšo sestro. Med potjo je srečala pristrčnega medveda in mu povedala vse o sebi in sestrah ter o bolni mami. Medved ji je takoj priskočil na pomoč. Skupaj sta odšla v grad in vzela tri kraljeviče. Nato so odšli v gozd in utrgali čudežno zdravilo. Stekli so k bolni mami in ji izročili čudežno zdravilo in takoj je ozdravela. Tri sestre so se poročile s tremi kraljeviči. Vsi so bili zelo bogati, tudi mama, in zgradili so si najlepši grad na svetu. Skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Vita Jeraj, 4.c

BOLNA MAMA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela mama s tremi deklicami. Nekega dne je mama zbolela. Legla je v posteljo. V postelji je ležala celih devet dni. Bolna mama je svoji prvi deklici rekla, naj gre iskati zdravila v gozd. Ko je prišla v gozd, je našla listnato vejico. Nesla jo je bolni mami, a je ni pozdravila. Druga deklica je šla v gozd in srečala medveda. Medved ji je rekel, naj vzame lističe z grma in jih položi na njeno srce. Bolna mama ni ozdravela. Tretja deklica je na koncu gozda zagledala grad, kjer je živel kraljevič. Odšla je notri in ga prosila za zdravilo. Kraljevič ji je rekel, naj mu da petsto goldinarjev. On ji je dal čudežno zdravilo. Odnese ga je bolni mami in takoj je ozdravela. Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Zala Čepon, 4. c

KULTURNI DAN

V četrtek 16. 4. smo odšli na kulturni dan. Dvajset minut čez osmo smo se z avtobusom odpeljali v Cankarjev dom na Vrhniki. Usedli smo se na sedeže in si ogledali muzikal z naslovom Annie in Mary. Bil je fantastičen. Govoril je o dveh deklicah ki sta, ju starša odložila pred sirotišnico. Tam je bila neprijazna gospa. Okoli vratu sta Annie in Mary imeli medaljon ki se je ujema z starševima. Zgodba se je odvijala v sirotišnici, na ulici ter v domu milijonarja. Po muzikalu smo odšli na igrišče zraven Cankarjeve knjižnice ter pomalicali. Malicali smo sirovo štručko, sok in frutabelo. Nato smo odšli v Cankarjevo knjižnico, kjer nam je prijazna gospa Tamara razkazala knjižnico. Knjižnica je bila velika in tam je bila včasih šiviljska tovarna. O knjižnici smo izvedeli veliko stvari, kot so: zgodovina, kaj vse lahko v njej vidimo itd. Po obisku knjižnice smo se odpravili na avtobus in zatem nazaj v šolo. Dan je bil prijeten in poln lepih doživetij.

Anika Majcen, 5. b

IZLET V KRISTALNO DOLINO

Z družino, sestrično in psom smo se pripravili in odšli. Zjutraj je bilo mrzlo, zato smo se dobro oblekli. Peljali smo se eno uro in pol. Bilo je vredno. Prispeli smo, psa smo dali ven iz boksa v avtu. In, ker smo bili zgodnji, smo nekaj časa čakali. Ko je prišla šefica, je nam odprla vrata. Odšli smo po klancu navzdol. Prišli smo do hišice, v kateri smo kupili karte in odšli v park. Začeli smo hoditi, po poti smo videli kristale, ki so bili ogromni in zraven je pisalo kako se imenujejo. Prispeli smo do vode ljubezni, v katero smo namočili noge in bila je zelo mrzla.

Ko smo prišli nazaj do hišice, smo kupili kristale in srečni ter zadovoljni smo se vrnili domov.

Ažbe Kustek, 5. b

IZLET V BIT CENTER

V sredo 7.1 smo se s šolo ob 8.30 odpravili v Ljubljano. Na avtobusu sem sedel z Elo, z njo sva tudi brala.

Ko smo prispeli, smo se razdelili v skupino fantov in punc, odšli smo v telovadnico kjer smo se preoblekli v športna oblačila in čevlje. Vzeli smo bidone, razdelili so nas na dve skupini.

Fantje smo šli s trenerko, prva skupina, v kateri sem bil jaz smo najprej odšli v mini fitnes, v katerem smo delali trebušnjake, nizki skiping, počepe, desko, dvigovanje, sklece, stranski odskoki, od-rivanje uteži od sebe, svečo.

Po tem smo odšli v sobo, kjer smo igrali Just dance. To mi, je bilo naj boljše, saj sem lahko plesal in celo dvakrat zmagal. Ko smo to končali, smo odšli v sobo, kjer smo plesali po korakih in tam sem enkrat zmagal.

Ob 10.30 smo pojedli malico. Imeli smo pica polžka, a ker jaz tega ne jem, sem od doma prinesel žitne ploščice. Ko smo pojedli, smo odšli igrati badminton, ki mi je bil zelo všeč, saj sem ga igral s svojim najboljšim prijateljem.

Ko smo s tem končali, smo odšli plezat, a nažalost nisem prišel do konca.

Potem smo odšli na hokej. A potem smo šli igrat še badminton a na žalost je bilo že konec. Želim si, da se to še kdaj ponovi.

Ažbe Kunstek, 5. b

Detektivska zgodba: Kraja diamantov

Dogaja se v Franciji leta 1881.

Roparji so pet let kopali rov pod banko.

Ko so prišli do sefa, so ukradli 50 smaragdov in dve tiari s tisočimi dragulji.

A takoj po ropu sta na kraj zločina prispela mr. Michael in njegov pomočnik, mr. Jackson. Skupaj sta pričela raziskovati primer in celo našla razbito žepno uro, to je bila sled.

Odnosla sta jo v svojo bazo in jo analizirala. Našla sta prstne odtise Jacka Jackina. Ugotovila sta, da je Jack zbežal v Nemčijo. Sklenila sta, da se odpravita tja. Pred njima je bilo dolgo potovanje, zato sta na vlaku zaspala. Ko sta prispela, sta preiskala celo Nemčijo in ga naposled našla. Z njim sta bili le dve tiari, izprašala sta ga in povedal jima je, da je bilo v rop vpleteno več ljudi. On je za rešetkami, tiari pa na varnem v muzeju. Ampak še vedno ne vemo, koliko roparjev je še vpletenih, dva, trije ali množica ljudi. A važno je, da sta tiari na varnem.

Italijanska misija

Skupina Italijanov je že dolgo načrtovala rop zlata. Nekega dne so ta načrt poskušali izpeljati in uspelo jim je. Najprej so na čolnu pokrili škatlo, ki je izgledala kot sef. Potem so imeli še napravo, na katero so lahko naložili zlato. Prepeljali so se do tiste hiše. Seveda s čolnom.

S posebno maso so premazali strop, tam so tudi nastavili dinamit, kjer je bil sef z zlatom.

Dinamit je počil, sef je padel pod vodo, ampak so vsi mislili, da je padel na čoln.

Ta čas ko so lovili čoln, so pod vodo praznili sef z zlatom. Vse so izpeljali brezskrbno.

Ko so ugotovili, da čoln ni nič kriv, so odšli na mesto, kjer so ropali. Ničesar niso našli.

Eden izmed roparjev je hotel imeti vse zase, zato je ustrelil tistega, ki je ta rop načrtoval.

In je pobral vso zlato in ter šel domov.

Ostali iz ekipe so to videli in so sklenili, da mu ga bodo vzeli nazaj in si ga razdelili.

Hči tistega, ki je ta rop načrtoval, je privolila, da jim bo pomagala. Razdelili so si zlato, vsak je dobil enako. Tako je ostala misija neraziskana, saj niso našli nobene sledi. Vsi so bili srečni do konca svojih dni, razen detektivi in tisti, ki so jim to uredili.

Zala Kavčnik in Ela Midžan, 5 b

Ažbe Kunstek 5.b

Kraja diamantnega metulja

Nekoč pred dvajsetimi leti oz. leta 2006, kjer je neko noč stražar stražil najdragocenejšo stvar na svetu (diamantnega metulja).

Zjutraj so našli stražarja ki je ležal na tleh z nožem v srcu, naslonjen na zaboj, v katerem je bil diamantni metulj. Ko so si ogledali zaboj, so ugotovili da diamantnega metulja sploh ni bilo notri! Tako so poklicali najboljšega detektiva na svetu. To je detektiv Franc. Takoj se je oglašil in prišel na mesto zločina. Ogledal si je tla in glej no, glej, našel je razpoko v tleh. Prosil je, da pridejo delavci s krampi. Rekel jim je, naj kopljejo. Po nekaj ur kopanja so našli skrivno bazo, v kateri je bil najboljši ropar na svetu. Takoj so ga prijeli in detektiv Franc si je ogledal bazo. V njej je našel veliko ukradenih stvari iz muzeja in veliko načrtov za krajo diamantnega metulja. Prebral jih je in ugotovil, da se je zgodilo točno to kar smo danes videli. Tedaj ugotovijo, da bi se moralo to zgoditi jutri. Nato je pogledal spet bazo, a ni našel diamantnega metulja. Najboljšemu roparju je ime Lojze. Takoj so ga peljali v sobo za zaslišanje. Zasliševali so ga več ur. Nato so ga peljali na detektor laži. Ugotovili so, da ni kriv, a še vseeno je šel v zapor zaradi ukradenih stvari. Detektiv Franc je pomislil, da bi lahko nekdo drug prišel v muzej. A niso nikogar našli. Pomislil je tudi na varnostnika, naj ga pregledajo. Ugotovili so, da je bil pijan. Detektiv Franc si je še enkrat ogledal muzej in našel še eno razpoko, v kateri se je nekaj svetilo. To je bilo neverjetno. **NAŠEL JE DIAMANTNEGA METULJA!** Vsem je povedal, da je našel diamantnega metulja. Povedal jim je tudi, kaj se je zgodilo. Tako: ko je varnostnik odpiral pivo, je pred tem uporabljal nož. Ker je bil pijan, mu je spodrsnilo in padel je na polico z diamantnim metuljem. Ko je padel, se mu je tudi nož zapičil v srce. No, tako, še enkrat je detektiv Franc rešil primer. Zdaj pa čaka na naslednjega.

Juš Čamernik in Oto Švigelj, 5. b

Izlet v Ankaran

V šolo smo prišli malo prej kot ponavadi. Seboj smo imeli nahrbtnike in kovčke. Čakali smo približno 15 minut. Ko je prišel avtobus, smo kovčke naložili v prtljažnik. Odpeljali smo se v Škocjanske jame. Ko smo prispeli, smo si privoščili malico. Nadaljevali smo pot in si ogledali veliko zanimivosti. Spet smo se namestili v avtobus in se odpeljali v Ankaran. Najprej smo se odpravili v hotel. Odložili smo kovčke v kot in se odpravili na kosilo. Po kosilu smo se ustavili pred našim hotelom, kjer smo dobili ključe od sobe. Ko smo prejeli ključe, smo odšli v sobo zložiti obleke, ščetke in družabne igre. Nekaj dni kasneje smo imeli orientacijo. Tam smo se razdelili v ekipe. Dobili smo zemljevid, s katerim si se orientiral. Sredi orientacije je začelo deževati. Zmanjkalo mi je sape, ker smo tekli kot nori. Vsi premočeni smo prišli nazaj v hotel, se preoblekli in uredili za večerjo. Naslednji dan smo imeli izlet do Pirana z ladijco. Ko smo se vozili do Pirana je imel vsak svojo glasbeno željo. Franci (moj sosošolec) je pel pesem: Kdo ne more vode pit, zaradi kate se je tresla ladijca. Prišli smo v Piran. Naredili smo skupinsko sliko, in se odpravili na sladoled. V kavarni je bila vrsta, zato ko si dobil sladoled, si moral počakati pred cerkvjo. Fantje smo videli goloba, zato smo rekli da mu je ime Robert, ker je tako ime predsedniku vlade. Imeli smo se super. Odpotovali smo nazaj domov.

Juš Čamernik 5.B

BIT center (dan dejavnosti)

V šolo smo prišli 8:20. Nato smo se odpravili v Bit center. Tam so imeli garderobe kar v telovadnici, kjer je bilo veliko ljudi. Pričakoval sem, da bomo imeli vsaj malo zasebnosti. Razdelili smo se v dve ekipi fantov in dve ekipi punc. Jaz sem šel na prvo postajo (mini fitness.) Tam so bile naprave npr. (naprava za počep, naprava za veslanje...) Nato je gospa prižgala muziko, da smo bili v tempu. Naslednja postaja je bil Just dance. Tam smo imeli vsak po en daljinec in v ekipi majhen televizor. Cilj igre je bil, da si posnemal ples in tisti, ki je najbolj posnemal, je zmagal. Odpravili smo se na neko ploščo, na kateri so bile puščice gor, dol, levo, desno. Moral sem posnemati plesalca, ki je bil na televizorju. To je bilo meni kar težko, saj sem dal na malo težjo stopnjo. Lucijan je nastavljal na najtežjo stopnjo in igral z učiteljico in predvidevam da še s kom drugim. Spet smo se odpravili na naslednjo postajo (badminton.) Z Lukasom sva bila v ekipi. Priznam, da nisem pričakoval, da mu bo šlo tako dobro. In nato sta se pridružila še David in Lucijan. Odpravili smo se na plezanje. Tam so vsi govorili, kdaj bomo šli na hokej, ker nobenemu ni bilo zabavno. Naslednja in zadnja postaja je bil hokej. Izbrali smo 2 ekipe in šli igrati. Moja in nasprotna ekipa smo bili izenačeni. Nazaj smo se šli preobleči in se odpravili v šolo na kosilo.

Kulturni dan

Danes, 16. 4. 2026, smo se v 5. razredu odpravili na Vrhniko. Najprej v Cankarjev dom, kjer smo si ogledali muzikal Annie in Mary. Bilo je odlično.

Po predstavi smo odšli v knjižnico na Vrhniki in pojedli malico. Ko smo pojedli, smo odšli v knjižnico. Tam nas je sprejela prijazna knjižničarka, ki ji je bilo ime Tamara. Razkazala nam je knjižnico in povedala veliko o tej knjižnici.

Meni je bilo zelo težko, saj sem imela zvit gleženj in sem imela bergle za pomoč.

Bil je zanimiv kulturni dan. Imela sem se lepo.

Nato smo odšli z avtobusom domov. V šoli smo napisali ta opis kulturnega dne.

Mali mišek

Nekoč je živel mišek, ki se je zelo rad sončil. Ni imel prijateljev, saj se mu to ni zdelo pomembno. Misli si je: »Sonce sije, jaz se sončim tako je pač najlažje«. Mišek si je v življenju želel samo sončenje.

Nekoga dne pa so sonce zakrili oblaki. Začelo je deževati in grmeti. Miška je postalo strah. Ni imel nobenega prijatelja, ki bi ga potlačil.

Čez nekaj časa je začelo liti kot iz škafca. Mišek je zgrabil list namesto dežnika. Začel je iskati zavetje. V njegovo repek ga je zeblo do kosti.

Zaslišal je glasek: »Pridi sem, pod gobo«. Klicala ga je miška. Hitro je stekel pod gobo.

Postala sta prijatelja. Mišek je rekel: »Hvala, da si me rešila pred dežjem«. Miška pa mu je odgovorila: »Prosim«.

Skupaj sta poklicala še druge živali. Vsi skupaj so se igrali do konca nevihte.

Najia Kos 5.b

KRAJA NEUNIČLJI-VEGA DRONA

(detektivska zgodba)

Kitajska leta 1821...

Liam: »Ne hodi not!«

Jan: »Zakaj, koliko jih pa je?«

Liam: »Okoli 1000!«

Jan: »Ah, to ni še nič, grem notri.«

Liam: »Kaj?«

(tajnik) »Prekinil je.«

Liam: »Saj vem !!!!«

Jan: »Sem notri. Čas je, da se predstavim.«

Jan: »Živjo prijatelji, prišel sem po dron.«

Klapa M.: »To bomo pa še videli.«

Jan: »Liam, pošlji mi helikopter.«

Liam: »Ja, Jan je že na poti.«

Jan: »Klapa M. je premagana, samo še Kitajec.«

Liam: »Odlično, helikopter

je pristal na strehi.«

Jan: »Ok.«

Kitajec: »Lej, lej, lej, koga pa imamo tukaj?«

Jan: »Oprosti, ampak tole bo bolelo.«

( ) »Udaril ga je v brado«

Jan: »Imamo dron.«

Liam: »ODLIČNO.«

Jan: »Grem v helikopter.«

F. Jan: »Nikar tako hitro, Janček!«

Jan: »Glej no, a si pršu po batine ali po dron?«

F. Jan: »Kar sam povej.«

Jan: »OK, torej po batine.«

( ) »Še njega je v brado.«

Jan: »S helikopterjem sem par minut od štaba.«

Liam: »ODLIČNO.«

( ) VSE SE JE DOBRO KONČALO!!!

Mark Okršlar Logar

NAJBOLJŠI ROP HIŠE (1. del)

Leta 2018 so v New Yorku oropali bogato hišo. Ampak to ni bila navadna hiša, ta hiša je imeli čistilke, kamere, kuharje in vsi so gledali za varnost. Ampak ta hiša je imela nekaj kaj bi vsak ropar hotel imeti: sef poln denarja in nakita. In najboljša skupina roparjev je to izkoristila. A najprej rabijo načrt. Ta skupina sedmih roparjev je imela dva zelo pametna, enega močnega in štiri profesionalne vohune. Pametna sta začela z načrtom a rabijo zelo dober načrt in naj vam ga predstavim. Močan bo šel v hišo delal se bo da nekaj išče zganjal bo čim več drame. Medtem ko bodo vohuni šli do sefa bodo imeli mini slušalko s katerim bodo lahko poslušali pametna. Pametna bosta shackala kodo. Zdaj pa to rabijo samo še storiti. Močni je perfektno naredil svoje medtem ko sta vohuna naskrivaj šla do sefa. Vse je bilo popolno dokler ni močnemu začelo zmanjkovati časa. Ker kode še niso ugotovili se bo mogoče to slabo končalo. Varnostniki so začeli nekaj sumiti. Kaj če je bilo to namerno tako? Začeli so se približevati sobi z sefom. Niso imeli več časa in ko so varnostniki odprli vrata ni bilo nobenega tam ker so ugotovili kodo in pobegnili skozi okno v helikopter. Koda je bila 22668350289714. Tako so vsi pobegnili in ta primer zločina so iskali leta in leta nakar so leta 2023 druge države kontaktirale in povedale da so ves nakit prodali za več milijonov dolarjev. Našli so roparje. Na zapor so bili obsojeni za več kot petnajst let. Ampak vsi so pobegnili zdaj pa lahko samo še čakamo kaj se bo zgodilo

SE NADALJUJE.....

NAJBOLJŠI ROP LOUVRA (2. del)

zraven in naredil nekaj hrupa tako da zvabi pozornost varnostnikov medtem bodo vohuni na skrivaj šli v sobo z Mona Lizo dali ponarejeno in vzeli pravo. A ne vedo še če bo delovalo. Zdaj pa morajo to samo še narediti. Močni je naredil vse pravilno. Varnostniki so šlo pogledat kaj se je zgodilo. Takrat so vohuni šli zamenjat sliko. Vse je šlo po maslu dokler se ni ponarejena slika povescila. Nič niso mogli narediti. Morali so iti ampak to je najhujša napaka, ki se lahko zgodi. Ker predmet ni na istem mestu, to pomeni da ga je nekdo moral premakniti. Uspelo jim je pobegniti. Sliko še vedno iščejo, roparje pa tudi.

Okej verjetno še niste slišali o najboljši skupini roparjev ker pravi roparji nikoli ne razkrijejo svojega obraza. Še posebej pa oni ki so pobegnili iz zapore tri mesece nazaj. No danes pa bodo oropali Louvre znan muzej v Franciji. A tisto je drugače ta muzej je poln ljudi, kamer in varnostnikov tam je vse zavarovano ampak je ena ura v celem dnevu ki je muzej zaprt. To je perfektna priložnost a prvo rabijo plan. In naj vam ga povem. Močan bo šel v eno sobo

NE ODPIRAJ DRUGEGA DARILA

»Mišo, Mišo, Mišo!!!« se je drla Miša. Mišo, ki je bral kuharsko knigo, je bil malo nejeveren, saj je mislil narediti domači sir. »Oh, ne glej tako grdo, pridi!« ga je spodbudila Miša. Ko sta prišla iz mišje luknjice in ko je Mišo videl veliko zeleno darilo s krasno vijolično pentljo, je ostrmel.

»Uau,« je dejal. Sploh ni pomislil, da to ni njegovo darilo, ampak od dečka Spikea. »Zagotovo je kolo«, si je mislil in se ves srečen povzpел na darilo. Na vrhu pa je malo upal, da je v zeleni škatli avto. Nato je odvezal pentljo, iz nje pa je odletel napis z imenom Spike. Potem pa...HRSK!!! Škatla se je strgala in ven je skočil črnobel muc. »MMMMIIJJAAAVVV!!« je zamijavkal, tako glasno, da je še mama iz kuhinje pogledala, kaj se je zgodilo. A Miše in Mišota ni videla, saj sta jo že zdavnaj ucvrla v svoj mišji domek.

Anika Majcen 5.b

Sestrin dosežek

V soboto, 8.11.2025, smo oče, mama in jaz odšli v Reko na Hrvaškem, kjer je imela moja sestra tekmo. Vozili smo se približno pol ure, ko me je začela boleti glava. Mami je namreč bila vztrajna in je želela, da ponavlja angleške besede. Ko smo prispeli, smo moji sestri Živi nesli kosilo, ampak ga ni mogla pojesti, ker je bila preveč vznemirjena. Kmalu smo tudi mi odšli na kosilo v bližnjo gostilno. Ko smo prišli s kosila, je imela Živa kmalu prvo borbo. To je brez težav zmagala. Odlično ji je šlo tudi v drugi, tretji in četrti borbi. V finalu pa je morala priznati premoč črnogorski tekmovalki. Tako je moja sestra postala balkanska podprvakinja v borbah karateja U18-mladinke. Skupaj s sestro, trenerji in sotekmovalci smo se še malo poveseleli, veliko fotografirali, nato pa smo oči, mami in jaz odšli domov, Živa pa s sotekmovalci iz slovenske karate reprezentance v hotel. Dan je bil poln doživetji in veselja. Ponosna sem, da imam tako uspešno sestro. Tudi jaz se bom potrudila uspeli morda v karateju ali pa v plezanju.

Nuša Kristančič, 5. b

Obisk dunajskega živalskega vrta

Za svoj deseti rojstni dan sem za darilo od svoje družine dobila izlet v Dunajski živalski vrt. Na izlet smo odšli z mojo prijateljico Emo in njeno družino.

Do živalskega vrta smo se peljali s tramvajem in podzemno železnico. Najbolj sem se veselila pande, koale, pingvina, slona, žirafe in polarnega medveda. Ko smo prišli do pand, so spale, enako koale. Žirafe so hranili, sloni so bili daleč, a ker so veliki, smo jih videli. Pri slonih smo videli tudi slonjega mladiča. Nekateri pingvini so bili v vodi, nekateri pa na kopnem. Polarni medved je čakal pred vodo. Najdlje časa sem se zadržala pri nilskih konjih. Zelo so veliki, to sem ugotovila, ker je eden odšel iz vode in nazaj v vodo. Videli smo še veliko drugih živali.

Ko smo prišli iz živalskega vrta, smo se še sprehodili do kavarne Gloriete. Veseli smo se vrnil v apartma. Komaj čakam naslednji družinski izlet.

Vita Fortuna, 5. b

POHOD NA SINJI VRH

V soboto 10. maja 2025 smo se z družino odpravili na Sinji vrh. Zjutraj smo jedli palačinke Nato smo parkirali pri izviro Hubelj.

Preobuli smo se in se začeli vzpenjati po gozdni poti. Najprej smo videli malo Otliško okno,

Čez nekaj časa pa kamnitega polža v obliki spirale.

Tam smo se usedli popili nekaj vode pomalicali in nadaljevali pot. Pot nas je vodila do velikega Otliškega okna. Res je bilo veliko. Po ogledu smo nadaljevali pot. Ko smo lačni in prepoteni po dveh urah končno prispeli na vrh, smo ugotovili, da je gostilna zaprta. Razočarani in lačni smo se odpravili proti avtu. Po dveh urah hoda smo prispeli do avtomobila.

Preobleki smo se in pojedli kosilo v bližnji gostilni. Izlet mi je bil všeč. Ampak, bomo naslednjič s seboj vzeli še kakšno steklenico vode več in kaj za pod zob.

Anika Majcen 5.b

Skrivnost ropa v ravnateljčini pisarni

Neke noči so Mike, Nike in Franci udrli v osnovno šolo Log-Dragomer. Ko so roparji hodili po šolskem hodniku, so ugotovili, da se jim približuje čistilka z vozičkom polnim čistil. Bili so oblečeni v temna oblačila, zato so se lahko skrili v senco šolske stene. Ko je čistilka odšla, so videli odprto ravnateljčino pisarno. V pisarni so bile rože in šali ter pisarniška miza. Na mizi je bila položena skodelica kave. Začudili so se... zakaj je skodelica polna!? Odlili so kavo in v skodelici zagledali zlat prstan.

Prstan nas bo pripeljal do zaklada, polnega zlata, srebra, diamantov in še več. Prstan so hitro vzeli v roke in na njem zagledali kodo: 02451692. Iskali so vrata in jih niso našli. Čistilki so ukradli ključe ter jo zaklenili v učilnico matematike. Šli so nazaj v pisarno. Vrata, ki so bila za omaro so našli in vpisali kodo. Odprla so se in notri je bil velik in dolg predor. Čez predor se je prvi odpravil Mike. Potem pa še Nike in Franci. Prebili so se čez in obstali sredi velike dvorane v kateri je imela ravnateljica po tleh razmetane liste na katerih so bili napisani podatki o vseh učencih. Enega od teh listov so vzeli in odhiteli domov. Doma so na računalnik vtipkali naslov enega od učencev in poiskali njegovo hišo. Bila je bogata, premožna in lepa. Čistilko so zjutraj učenci odklenili iz učilnice za matematiko. Ko so zjutraj prinesli podatke nazaj v šolo, so ugotovili, da ima ravnateljica v tem predoru in dvorani kamere, zato je lahko poklicala policijo. Ogledali so si posnetek in so ugotovili, da je tudi ravnateljica kriminalka. Tudi njo so poslali v zapor, otroci pa so lahko vzeli vse svoje podatke iz te dvorane. Čez par dni pa je na šolo prišla nova ravnateljica, ki ni bila kriminalka. Vrata in predor pa so pustili saj je ravnateljica učencem pustila, da prihajajo v njeno pisarno, da bodo lahko šli v to dvorano in se igrali.

Nuša Kristančič in Neja Jugovic, 5. b

Šola v naravi

Bil je osmi september in s šolo smo se odpravili v Ankaran.

Na avtobus smo naložili prtljago in se odpeljali. Med potjo smo se ustavili v parku Škocjanske jame. Tam nas je dočakala prijazna gospa ter nas odpeljala na lep sprehod po parku.

Ko smo prispeli do hotela smo tam pustili prtljago in odšli na kosilo. Po kosilu nas je prtljaga že čakala v sobi, kjer smo jo pustili. Učiteljice so nas odpeljale do hišk, dobili smo ključe in po skupinah smo odšli do sob. Ko smo s prijateljicama pogledale v sobo smo bile zelo navdušene. Razpakirale smo stvari in se pripravile na sledeče dejavnosti. Prišel je večer in smo se šle tuširat, si umiti zobe in šle smo spat. Preden se je ugasnila luč, smo se še dolgo v noč pogovarjale. Končno smo zaspale. Naslednji dan so nas učiteljice zbudile in odšli smo na zajtrk. Hrana v hotelu je bila zelo okusna. Popoldne smo imeli različne dejavnosti, kot sta kopanje v bazenu in pouk. Naši lasje so

bili zelo mokri, zato smo si jih osušili. Vsak večer smo si s prijateljicama skuhale čaj. V sredo je bil izlet z ladjico v Piran. Na ladji smo se zelo zabavali in tudi v Piranu smo se imeli lepo. Zvečer smo se vrnili in odšli na večerjo. Po večerji smo imeli kino večer in smo gledali košarko. V četrtek smo odšli na pokopališče školjk. Popoldne smo pri sosednji hišici opazili kužka in smo mu dali ime Many. Bil je zelo lep. Imeli smo tudi preizkus plavanja. Zvečer je bil, kot dejavnost, na vrsti kviz Naša mala Slovenija. Šel nam je zelo dobro od rok.

smo stvari in se odpeljali domov.

Bilo je zelo lepo in te šole v naravi ne bom nikdar pozabila.

V petek je bilo šole v naravi konec spakirali

Neja Jugovic, 5. b

Garfield na misiji

v barvah!

JAZ SEM SUPER
LAKOTNIK IN TO JE
SUPER SLINAR

DAJMO ZVESTI SLINAR
HLADILNIK NAJU ŽANA

PREPOZNO!!!

PEČE PEČE
PEČE!!!

PEČEN
KLOBASICE
NJAMI!

GARFIELD NEHAJ
JESTI PEČENO
OMAKICO!!!!!!

AAA
GORI GORI

ODI NEHAJ
GASITI S
BENCINOM

DAJ SI GA
TI VŠEBAJ

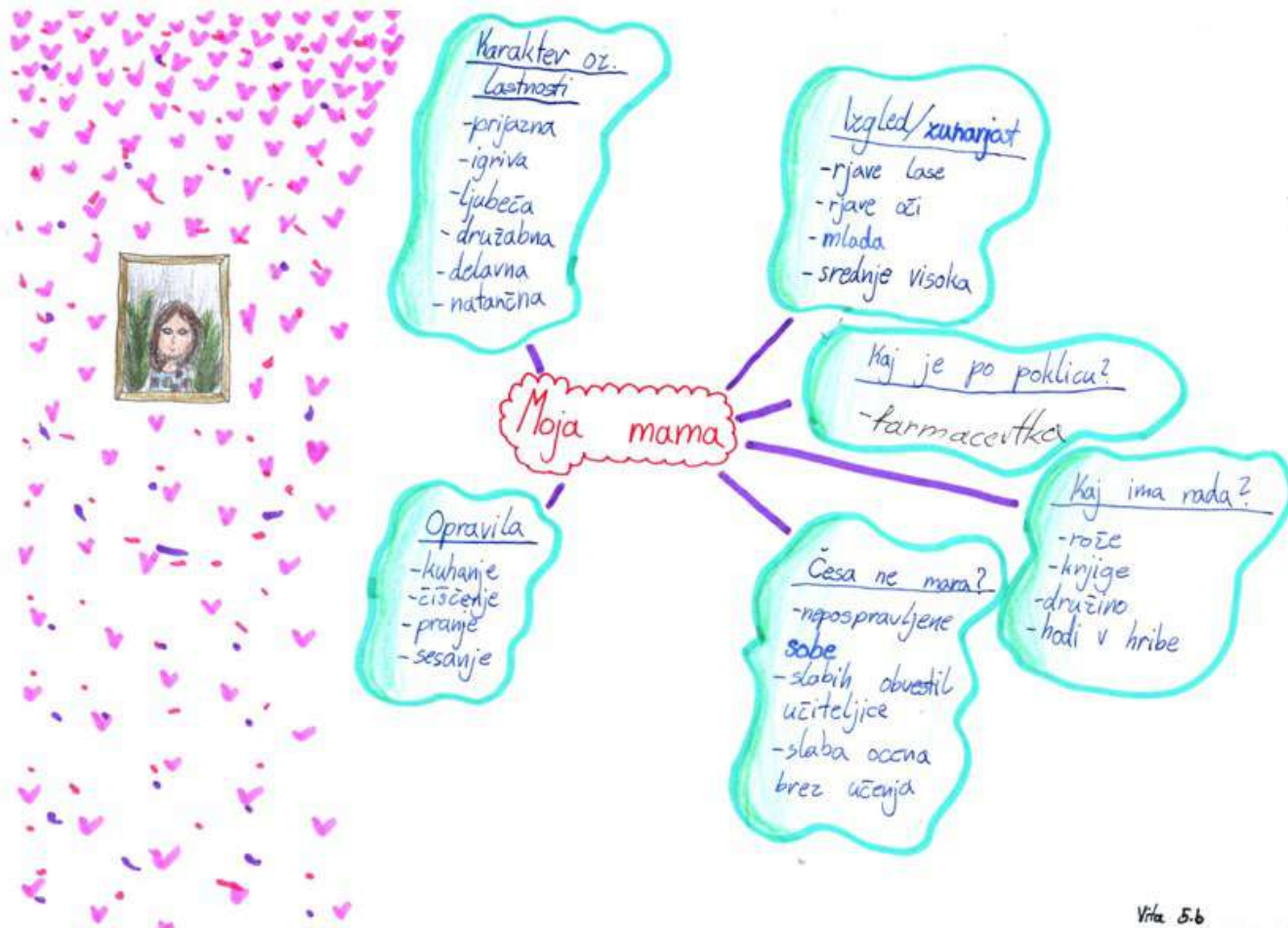

KONEC

POČEKAJTE NA
NA SLEDNO
EPIZODO

Lurion in 1985 5.8

Vita 5.6

KOČEVJE

V drugem razredu osnovne šole smo se odpravili v Kočevje. V ponedeljek smo prinesli kovčke in se z avtobusom vsi vznemirjeni odpeljali. Ko smo prispeli, smo se najprej razpakirali, izbrali sobe in postlali postelje. Prvi dan smo se zelo zabavali. Nismo imeli veliko pouka. Večinoma smo se igrali na igrišču pred domom Jurček. Drugi dan smo imeli pouk z naslovom »smeri neba«. Nato smo imeli kosilo potem pa prosti čas. Šli smo tudi veslati s kajaki po reki Rinži. Odšli smo tudi v gozd, kjer smo našli risove stopinje. Ko se je že zvečerilo smo pojedli večerjo, se pripravili na spanje, a še nismo legli v postelje. Dekleta kakor tudi fantje, so prišli v našo sobo in smo se zabavali do pozne noči. Tretji dan smo se počasi, ampak res počasi zbudili in se pripravili na naslednje dogajanje. Kot vsak dan smo imeli pouk. Po kosilu smo imeli kviz znanosti. Razdelili smo se v skupine in kviz se je začel. Četrty dan smo imeli disco. Zelo žalostni smo legli v postelje, saj smo vedeli, da bo našega, težko pričakovanega izleta kmalu konec. Zadnji, peti dan smo spakirali stvari in se z avtobusom odpeljali nazaj k šoli.

Zelo smo se zabavali in upam, da se to še kdaj ponovi.

Zoja Bregant Perić

SARA IN UMAZANI JANKO

Sara je Janko našla v kopalnici celega umazanega. Janko je jedel čokolado.

Sara je janko odnesla do umivalnika.

Očistila ga je. Mislila je, da bo to veliko lažje.

Janko se ni hotel umiti. Saro je vlekel za lase in se ni pustil.

Sara ga je obrisala z brisačo. Hkrati pa je bila umazana tudi ona.

Mama je prišla iz službe in videla Saro čisto umazano, Janko pa je bil popolnoma čist.

MALA K. 5.B

ŽIVLJENE ČRNE MAČKE

Mačka je bila zelo utrujena, saj jo je lov na miško zelo utrudil.

Zato se je ulegla na črn naslonjač. Kjer se je ne opazi.

Zaspala je na črnem naslonjaču.

Prišel je Janke, ki se je imel namen uvesti na naslonjač.

Usedel se je na naslonjač. Ni vedel, da je tam počivala mačka.

Mačka se je ustrašila. Janke pa še bolj.

ZALA K. 5.B

Nekoga poznega večera se je malček Jan dolgočasil.
Nasel je medvedka in ga vrgel čez posteljo.

Kato je prišla mama in videla medvedka na tleh.

Polbrata ga je in ga dala nazaj maliku Janu.

A Janu je postalo dolgočas. Ponovno ga je vrgel.

Kato je v sobo prišel oče. Medvedka ni videl, zato
je stopil nanj in se spotalnil.

Družina je slišala hrup in prišla pogledat.
Oče pa je sedel na tleh s medvedkom v rokah

Zoja B. Benič 5. 6

BABI PADE

Doživljajski spis

Mami je bila v službi na Štajerskem in ker je bila na Štajerskem, je za nas skrbel očka. Bili smo v šoli in vrtcu. Očka nas je prišel iskat in odšli smo na pogreb. Ko smo prišli domov je nastal pravi karambol.

Otroci smo šli v hišo gledat risanko, med tem pa je šel očka pogledat k babi in videl je, da je sedela na tleh in čakala nekoga, ki bi ji pomagal.

Mi otroci tega nismo vedeli in smo le gledali risanko. Očka dolgo ni prišel gor in ker smo videli reševalce, smo sklepali, da se je nekaj zgodilo. Šli smo dol in videli, da so jo na nosilki prinesli ven. Odpeljali so jo z rešilnim kombijem in že ta večer operirali.

Zelo smo bili zaskrbljeni in strah nas je bilo za njo. Ampak naslednji dan smo ugotovili, da je z njo vse v redu. Večkrat smo jo prišli obiskat v bolnišnico. Čez nekaj časa so jo premestili v drugo bolnico.

Tam niso ravno lepo delali z njo. Izgubili so ji nekaj oblačil, pod tuš je šla le nekajkrat, na stranišče so jo peljali šele zvečer in najbolj si je želela iti domov.

Za to željo smo poskrbeli kar hitro in babi je prišla domov živa in zdrava, pri tem sem se naučila, da moram paziti nase.

Ajda Jereb, 5. C

Nekega lepega sončnega četrтка v maju je bil za 5. c velik dan – dan kolesarskega izpita v okviru dejavnosti *Varno na kolo*. Sonce je sijalo, kolesa so bila pripravljena, čelade na glavah ... v trebuščkih pa kup metuljčkov. Živčki so malo nagajali, misli so švigale sem in tja, vsak pa je ta dan doživel čisto po svoje. Kaj se je dogajalo v naših glavah in srcih, lahko preberete v spodnjih doživljajskih spisih.

KOLESARSKI IZPIT

Včeraj smo imeli kolesarski izpit. Vsa vznemirjena sem prišla v šolo in prisluhnila predavanju.

Ob 8.30 smo se s kolesom odpravili v Športni park Bevke. Tam nas je čakal kolesarski poligon. Po opravljenem cestnem poligonu smo odšli na glavno vožnjo s kolesom po Bevkah. Gospa policistka je ocenjevala našo vožnjo. Napetosti je bilo končno konec in odšli smo na gokarde. To so pravi mali avtomobili na bencinski pogon. Zelo sem se zabavala. Imeli smo še malico in prosto igro ter razglasitev rezultatov kolesarskega izpita. Izvedeli smo, da smo vsi opravili kolesarski izpit.

Vsi presrečni smo se s kolesom odpravili nazaj proti šoli.

Maša Prebil, 5. c

ZALJUBLJENI PAR

Pred dvema leti, ko sem se prvič udeležil duhovnih vaj, to je bilo jeseni, sem jo prvič zagledal v klub zraven biljarda. Nisem še vedel kako ji je ime, zato sem hodil zraven njene skupinice prijateljic in prisluškoval.

Ko sem le izvedel kako ji je ime, sem osupnil, saj ji je bilo ime Mija. Bolelo me je, ker sem moral to povedati staršem.

Naslednje jutro smo šli na zajtrk, zato od hiše nisem šel tako zgodaj, kot prvič. Vedel sem, da bi me videli, če bi že prej prinesel čipse (Pringels z okusom popražene paprike) v njeno posteljo. Ko sem čips položil na mesto kjer je spala, sem šel na zajtrk. Imeli smo čokolino, grozdje, palačinke in vafle. "Mmmm!"

Prišli smo nazaj in imeli krožek. Povedali so nam v katerih skupinah bomo. (Bil sem skupaj z Mijo.) "Juhu!"

Po kosilu je končno prišla v svojo sobo in zagledala (Pringels) čipse. Seveda ni vedela, kdo bi ji je to prinesel.

Po kosilu smo imeli kateheze. "Končno!" Zdaj smo si povedali imena. Videl sem Mijo, kako gleda, skoraj ves čas, mene? Čez nekaj časa pa sem videl, kako piše na enem lističu moje ime (Domen) in dela srčke okrog mojega imena. Videla je, da jo gledam, zato je listič hitro skri-la, saj je vedela kdo sem.

In zdaj se poznavata kot "zaljubljeni par!"

Domen Luka Lajevec, 5. c

Dan smučanja v Livignu

Leta 2024 sva se z atijem ob 2.20 odpravila v Livigno. Vozila sva se 5 ur in 15 minut. Bil sem zelo nestrpen.

Ko sva po dolgem času vožnje končno pri-spela, sva se takoj odpravila smučati. Naj-prej sva šla na sedežnico, ki naju je peljala do polovice smučišča.

Najboljša proga mi je bila Coroselo 3000. Všeč mi je bila zaradi dolžine, širine in na njej mi je bilo najbolje smučati. Že dolgo se nisem tako zabaval.

Med smučanjem sva se ustavila pri koči, kjer sem pil kakav. Iz koč je bil najlepši razgled na celoten Livigno. Popila sva in na-daljevala smučanje v dolino.

Nato sva smučala še toliko časa, dokler se ni smučišče zaprlo in so se ustavile vse gondo-le in sedežnice.

Po celem dnevu smučanja sva se odpravila

v hotel. Pojedla sva večerjo in se odpravila v sobo. Tam sem bil na tablici Zuri in potem sem zaspal.

Celo noč sem sanjal o tem, kako zabaven bo naslednji dan. Spoznal sem, da se lahko z atijem vedno zelo zabavam.

Domen Podboj, 5. c

Moral bi biti bolj previden, saj sem skoraj uničil kolo. Želel sem, da se to ne bi zgodilo.

A na srečo so bili ob strani varnostniki, ki so skrbeli za varnost na maratону.

Kar nekaj časa je minilo, ko so me končno našli. S kolesa je padel zvonec in lučka, z zobnika pa veriga. Trajalo je pet minut, da je oči nataknil verigo in kolo je bilo spet v formi. Naredili smo še dva postanka in nato smo prišli na cilj.

Na cilju je bila cela pojedina. Bilo je slastno. Imeli so hot dog, solato, stejk in še veliko več.

Ko smo pojedli, smo se odpravili nazaj proti kampu. Kopali smo se v Termah 3000. Zvečer smo šli v kitajsko restavracijo. Po večerji smo šli v pižame in spat. Naslednji dan smo šli domov. Bilo mi je zelo všeč.

Doživljajski spis Nesreča na kolesarskem maratonu

Pred dvema letoma smo se z družino odpravili v kamp na Ptuju. Zraven so bile terme 3000.

Iz prikolice smo se razpakirali. Bil sem prese-nečen, da je bil tako lep kamp.

Prvi dan smo se spočil, drugi dan pa krenili na

kolesarski maraton, ki se kliče Poli maraton.

Tam je bilo veliko kolesarjev. Po treh minutah se je začela 50km dolga steza okoli mesta Ptuj.

Ni minilo pol ure, ko je bil prvi postanek. Vzeli smo žitno ploščico iz nahrbtnika in jo pojedli. Bila je okusna.

Po deset minutah se je bližal deset kilometrov velik klanec na nadmorski višini 983 metrov. Po dolgi poti navzgor je bil končno vrh in tudi polovica poti.

Navzdol je bilo zabavno. Šel sem petdeset kilo-metrov na uro.

Pihalo je kot tornado.

Pri tridesetem kilometru je bila postaja z jabolki in pijačo.

A petnajst kilometrov pred ciljem sem se zaradi neprevidnosti zaletel v znak.

Zelo sem se ustrašil. Zletel sem na travnik. Bil sem popraskan od kolen pa vse do glave.

Povsod po meni je bila zemlja in blato.

Maj Ravbar, 5. c

NA POČITNICAH

V ponedeljek, med poletnimi počitnicami, smo se z očijem in bratcem odpravili v Olimje.

Odšli smo z avtom.

Ko smo prišli, smo šli najprej v apartma. V apartmaju smo se razgledali in potem odšli na bazen. Zelo sem se razveselila, ko smo prišli. Videla sem zelo veliko toboganov.

Odšli smo plačat za celodnevno kopanje. Dobili smo ključke od omarice in odšli smo se preobleč.

Opazila sem bazen, ki je imel valove. Takoj sem očiju rekla, če se lahko grem v tisti bazen kopat.

Dovolil mi je in kopat sem se šla.

Proti večeru smo se vrnili v apartma, pojedli smo večerjo, se umili in odšli spat.

Zala Suhoveršnik, 5. c

KAMION

Šel sem z atijem v službo. Premaknil je kamion zraven visokotlačnega čistilca. Rekel mi je, naj operem prikolico vozila.

Žal so bile gor palete. Z viličarjem sem prijel ročni viličar in ga dvignil na kamion. Prijel sem za ročni viličar, ga dal v paleto, napolnil in peljal do konca prikolice tovornjaka. Z viličarjem sem dal dol paleto težko 800kg. Potem sem odstranil še ročni viličar. Vzel sem visokotlačni čistilec, skočil na kamion in ga najprej splaknil. Nato sem s šamponom zdrgnil kamion. S šamponom sem zdrgnil zasušeno kri, šel sem po visokotlačni čistilec in spral šampon ter kri. Z džogerjem sem ostanek vode spravil ven, da se hitreje posuši. Šel sem do atija, ki je popravljal kamion. Vprašal me je če sem ga že opral. Rekel sem mu, da ja. Rekel mi je, naj se usedem v kamion, ga prižgem in mu spustim blazine. Naročil mi je še, da kamion vzvratno parkiram. Parkiral sem in šel pomagat atiju popravljat kamion. Ko sva ga popravila, sva šla v kombi in se odpeljala domov.

Prišla sva domov in šli smo jest. Po hrani sem šel pod tuš. Utrujen sem se ulegel v posteljo in veselo zaspal.

Anže Vonča, 5.c

SKRIVNA VRATA

Nekoč pred davnimi časi sta živeli dve hčerki. Pred letom dni so jima umrli starši. Živeli sta v majhni hiški sredi gozda. Nekega jutra sta odšli na sprehod in zagledali veliko hišo. Bila je odkle-njena, saj je bila zapuščena. Odločili sta se, da bosta živeli v njej.

Zraven hiše je bilo jezero. Tam sta zagledali sedem čudežnih živali. Mlajša hčerka je odšla iz hiše, da bi pogledala, katere so te živali. Ena od njih je začela govoriti, kar je deklico zelo presenetilo. Med-tem je starejša deklica odšla v gozd po hrano. Te živali so govori-le o nekem ključu in skrivnih vra-tih. Naslednje jutro sta si ogledo-vali slike, na katerih so bile te ču-dežne živali. Naenkrat sta zaslišali, kako je nekdo vstopil v hišo. Hitro sta se skrili v sobo. Tudi ta oseba je prišla v sobo, zato sta prišli iz skrivališča. Zagledali sta majhnega dečka. Predstavili sta se in pove-dali, zakaj sta tukaj. Potem sta ga vprašali, zakaj je on tukaj. Povedal je, da ga je oče pretepal, zato je zbežal od doma. Pogledali so skozi okno, saj so zaslišali čudne zvoke. Prišle so tri čudežne živali. Ko so prišli ven, so jim dale ključ in re-kle, da odpira skrinjo zaklada, sa-mo najprej morajo najti še ključ skrivnih vrat. Vprašali so, kje naj ga iščejo, vendar živali odgovora niso poznale, zato so začeli iskati v dnevni sobi. Našli so ga pod pre-progo. Potem so šli v kuhinjo, da bi našli še skrivna vrata, vendar jih niso našli. Nato so jih iskali še v spalnici, a tudi tam brez uspeha.

Končno so prišli na podstrešje in našli skrivna vrata. Ko so vstopili, so zagledali polno starih pred-metov. Našli so skrinjo in jo odklenili. V njej je bilo polno nakita in zlatih kovanc-
cev.

Nato so si z nakitom in zlatimi kovanci kupili hrano, nove obleke in čevlje. Sestri in deček so bili do konca svoji dni zelo dobri prijatelji in srečno so živeli v tej hiši.

Vila Lili spozna zeleno gobo

Nekoč predavnimi časi so živele vile. Prijazne so bile čisto vse. Vsak dan so letele nad jezerom in se zabavale. Vsaka je imela moč uresničevanja želj ljudem. Vile so se pa bale dežele, ki je bila zraven, saj so mislile, tam živi zlobna čarovnica, a je tam sploh ni bilo. Nekega dne pa je res prišla čarovnica, ki jim je grozila in jih napadala, a vile so se branile in jo premagale. Čarovnica jim pa je povedala, da še ni konec in da se bo vrnila. Vile so se te čarovnice zelo bale. Od takrat naprej so bile zelo previdne. Starši otrok vil so bili bolj zaščitniški, a bila je tudi vila, ki staršev ni ubogala.

Tej vili je bilo ime Lili. Zelo rada je raziskovala in se igrala z živalmi. Starši so ji naslednji dan po soččenju s čarovnico rekli, da naj ostane samo okoli jezera, a ona jih ni poslušala in je šla odkrivat nove kraje. Odločila se je, da gre pogledat v deželo, za katero so vsi mislili, da je od čarovnic. Lili se je pot zdela normalna, dokler ni prišla do temnega in mračnega predela. Bilo jo je malo strah, saj je slišala glasove. Čez čas pa se je spet pojavila svetloba in Lili je tam videla ogromno gob, ki so se sprehajale. Gobe so bile majhne, vsaka je imela na klobuku drugo barvo in kakšno belo piko. Malo je povprašala naokrog, kje je. Odgovorili so ji, da je v Deželi gob. Vsi so bili zelo prijazni in nekdo ji je ponudil, da ji razkaže deželo. Lili je z veseljem odšla z gobo, ki je imela zelen klobuk s piko na vrhu. Predstavila se je kot Janez "junior". Na koncu mesta je bil ogromen travnik, za njim pa gozd. Lili je med dvema drevesoma opazila lesena vratca. Vprašala ga je, kam vodijo. Rekel ji je, da jih še nikoli prej ni videl. Odšla sta čez travnik do njih. Ko sta jih potisnila, so vratca zelo zaškripala. Videla sta neko staro hišo. Ko sta šla do nje, sta ugotovila, da je to zapuščena hiša. Vstopila sta vanjo in raziskovala po njej. Našla sta skrivna vrata, a nista našla ključa, da bi jih odprla. Nato je Lili videla, da je zunaj že kar temno in se je raje odpravila domov. Dogovorila sta se, da se jutri spet dobita. Ko je Lili prišla domov, je povedala mami in očetu, da tam, kjer je bila, ni čarovnic, ampak je v bistvu Dežela gob. Povedala jima je tudi, da gre jutri spet tja.

Naslednje jutro je hitro pojedla zajtrk in se odpravila k Janezu "juniorju". Spet sta odšla do hiše, da bi poiskala ključ. Nikjer ga ni bilo, zato sta se odločila, da bosta odšla v deželo vil, da Lili predstavi Janeza "juniorja" svoji družini. Ko sta odhajala, sta pomislila, da je ključ lahko pod preprogo, a ga tudi tam ni bilo. Je pa bil napis, ki je pravil, da je ključ v deželi vil, zato sta hitro stekla v deželo vil. Lili je svojim staršem na hitro predstavila Janeza "juniorja" in takoj sta se odpravila po deželi. Misli-la sta, da sta že povsod pogledala za ključem, a se je Lili spomnila, da še nista bila pri mogočnem drevesu. Takoj sta odšla do njega. Lili mu je razložila, da se tako imenuje, ker je tako veliko. Ključ sta res našla tam. Zakopan je bil pri koreninah. Zraven je bil napis "Vile in gobe so se razumele in skupaj skrile zaklad pred več stoletji, zato si ga morajo deliti".

Takoj sta odšla nazaj v hišo in skušala odkleniti tista vrata. Uspelo jima je in pred njima se je pojavila razsvetljena soba. Luči so osvetljevale skrinjo z zakladom. Noter so bili zlati kovanci in diamanti. Na vseh so bile različne sličice gob in vil, ki se družijo. Gobe in vile so se tako razumele, da so podrli gozd, ki je bil med njihovimi deželami in tako so bili za vedno združeni, skupaj veliko močnejši, zaradi česar se jim tudi čarovnice niso upale več približati. Združeni so živeli srečno do konca svojih dni.

Stela Flego, 6. a

WC školjka

Kaj straniščna školjka počne,
ko ni nikogar, ki bi svoje nepotrebne
odplake ji daroval?

Kaj si misli, ko vidi, da obiskovalec
ni spoznal,
da jo mora pustiti tako, kot je, pre-
den on potrebo začne?

Pogovarja se s kadjo,
s kanalizacijo umazano
in s podgano, ki v njej čemi.
Vedro pod umivalnikom vanjo stre-
mi
in jo z umivalnikom opravlja
in tuš kabino, ki se ob njej postav-
lja.

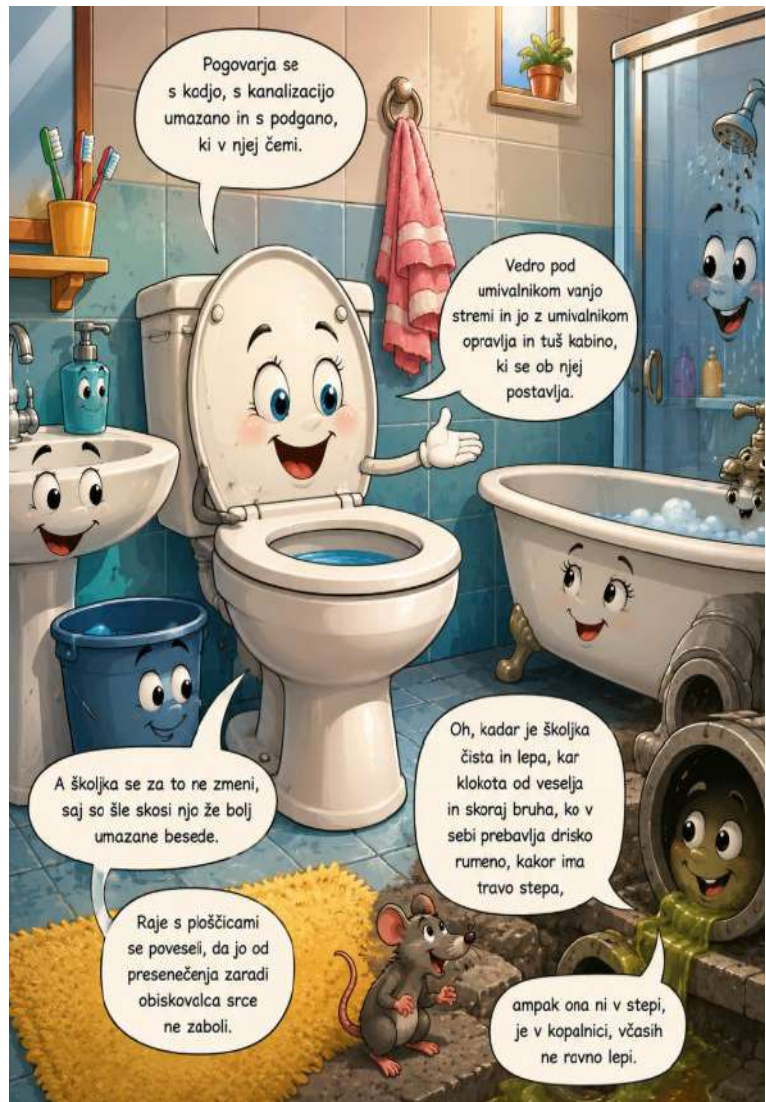
A školjka se za to ne zmeni,
saj so šle skozi njo že bolj umazane
besede.

Raje s ploščicami se povesei,
da jo od presenečenja zaradi obi-
skovalca srce ne zaboli.

Oh, kadar je školjka čista in lepa,
kar klockota od veselja
in skoraj bruha, ko v sebi prebavlja
drisko rumeno, kakor ima travo
stepta,

ampak ona ni v stepi,
je v kopalnici, včasih ne ravno lepi.

Jernej Koprivec, 6. a

Najbarjanska zgodba: ČASOVNO POTOVANJE

Hana je bila neverjetna deklica. Bila je pametna, športna, nadarjena ... Vendar neverjetna, ker je poznala skrivnosti. Skrivnost, da na svetu še obstajajo čarobne stvari, živali, magija ... To je vedelo le malo ljudi in tisti, ki so to vedeli, so bili posebni. Vsak od teh neverjetnih posameznikov je imel posebno lastnost. Nekateri so znali leteti, se teleportirati, postati nevidni. Spet drugi pa so se lahko spremenili v kakšno žival, plavali pod vodo in dihali, ali pa govorili z živalmi. Hana se je znala pogovarjati z živalmi in to z vsemi, kar pa je znal le malokdo.

Hana je bila včlanjena v Klub čarovnije. Tam so bili poročevalci, ki so poročali o takih neverjetnih čarobnih dogajanjih, ki so jih opazili v njihovi okolici. Žal je Hana živela na Vrhniki, v mestu, in tam ni bilo veliko magičnih in čarobnih stvari. Zato na srečanje Kluba ni imela veliko za poročati, drugi člani so jo imeli za amaterko, ker je le redkokdaj spregovorila. Pa še takrat, ko je, ni bilo nič zanimivega. Saj kako bi lahko bilo, če je bila doma v mestu. V mestu, brez prave čarovnije.

Na srečo je Hana rada hodila na Ljubljansko barje. Tam je bil vsak kamenček vsaj malo čaroben. Kaj šele rastline in živali. V njih je kar prekipevalo čarobnosti. Zato je bila Hana tako vesela, ker je imela dar govora z živalmi. Ves čas se je lahko pogovarjala z njimi in tudi one so ji pripovedovale tako zanimive stvari, da si jih človek niti zamisliti ne more. Vendar Hana si jih je lahko.

Nekega dne je šla Hana na Barje. Na poti se je zgodilo nekaj neverjetnega. Pred njo se je odprl portal. Ni vedela, kaj naj naredi. Kaj če jo ponese na drug konec sveta? Kaj če se ne bo mogla vrniti? Vendar jo je premagala radovednost in se je odločila, da pokuka, kaj je na drugi strani. Ko je stopala skozi portal, jo je oblila kurja polt.

Na drugi strani je zagledala Vrhniko. Vendar nekaj je bilo drugače, a ni vedela kaj. Obrnila se je, da bi odšla nazaj, a portala ni bilo več tam. Zgrabila jo je panika. Ni mogla nazaj. Začela je brezglavo teči in hitro se je izgubila. Zdaj je ugotovila, kaj je bilo drugače. Ta Vrhnika je bila mesto iz preteklosti.

Odločila se je, da gre med ljudi in jih vpraša, katero leto je. Nato je skovala načrt, kako naj se vrne nazaj. Šla je do najbližje hiše in potrkala na vrata. Nihče ji ni odprl. Poskusila je še enkrat, vendar nič. Odšla je naprej. Zagledala je stanko in jo vprašala, katero leto je trenutno, a stanka ji ni odgovorila. Zdelo se je kot, da je sploh ne opazi. Hana je začela mahati pred njenimi očmi, vendar se še vedno ni zgodilo nič. Tedaj jo je spreletela misel: kaj če je nihče ne more videti, ker je iz prihodnosti? To je bilo grozljivo.

Ker je bila zamišljena, ni opazila, da je prišla na hrib nad Vrhniko, kjer je stala cerkva. Hana je dobila idejo. Ponavadi je nad vrati zapisana letnica. Pogledala je in res, bila je v letu 1916.

»To ni mogoče«, si je mislila. »Takrat je še živel Ivana Cankar.« In res. Pod drevesom je sedel mož in zamišljeno pisal. Bil je Ivan Cankar. Hana je odšla do njega. Vedela je, da je zagotovo ne bo videl, a ga je vseeno vprašala: »Si ti Ivan Cankar?«. Na njeno presenečenje ji je odgovoril: »Sem. Kdo si pa ti? Slišimo te, a te ne vidim.« »Jaz sem Hana. Prihajam iz leta 2026, zato me ne moreš videti. Vstopila sem v portal, ki me je ponesel sem, in ne morem nazaj.«

Cankar se je vrnil k pisanju, nato je vstal in tiho rekel: »Če boš pisala, boš srečna.« Potem je odšel.

Hana je stala kot vkopana. Premišljevala je, kaj to pomeni in nenadoma se ji je posvetilo. Vzelo je list in začela pisati zgodbo o tem, kako je prišla v neznan kraj in kako, ni vedela kaj naj. In da je morala napisati zgodbo, ki jo je ponesla v sedanosti. Ko je napisala zadnjo besedo se je pod njo odprl portal, skozi katerega je padla nazaj na Barje. Za njo je padla tudi Cankarjeva knjižnica pesmi.

Hana je bila vesela. Končno bo lahko povedala zgodbo v Klubu čarovnije. Ne navadne, ampak veličastne in zares zanimive. Končno bodo ostali v njej videli pravo raziskovalko.

Avtorica: Cecilja Podobnik, 7. a razred, OŠ Log-Dragomer, mentorica: Tanja Kozamernik.

Najbarjanska zgodba: Koliščarske sanje

Nekega večer je mama svoji hčerki Neži brala knjigo o koliščarjih. Neža je med poslušanjem zgodbe zaspala. Med spanjem si je začela domišljati, da tudi ona živi med koliščarji. Tako se znajde na pomolu pred vasjo na vodi. Do nje pristopi deklica Zarja in ji pove, da ji bo pokazala življenje koliščarjev. Skupaj se odpravita do deblaka, saj se Zarjina družina odpravlja na lov za hrano. Nekaj časa plujejo, nato pridejo do malega, zaraščenega otočka, kjer raste jagodičevje. Tako ju Zarjina mama pošlje na otoček, kjer nabereta vsako užitno jagodo, ki jo najdeta. Splezata iz deblaka in začneta nabirati jagode. Ko nekaj časa nabirata, Neža pogleda naokrog in vidi Zarjine starše, ki lovijo ribe v deblaku na vodi. Vpraša ju, zakaj jima ne pomagata pri nabiranju. Povesta ji, da v njihovi vasi to delo otrok. Starši pa so zadolženi za lov. Ko deklici končata z nabiranjem, gresta do deblaka in se skupaj s starši odpe-ljeta domov.

Ko pridejo do naselja, razpakirajo stvari iz deblaka in se odpravijo do hiše. Tam mama očisti ribe in jih začne peči, oče pa gleda kam bi bilo primerno odpluti naslednji dan. Zarja in Neža pa zlagata drva. Neža si medtem ogleda vas. Vas je majhna, v obliki črke o, obkrožena z močvirjem. Hišo so narejene iz lesa in pokrite s slamo. Notranjost hiš je preprosta, ima le police, na katerih so posode. Na sredini hiše je ognjišče, v kotu je ležišče, narejeno iz lesa, slame in živalske kože ter prostor za sušenje živalskih kož.

Ko deklici pojedeta kosilo, za katero so imeli pečeno ribo, gresta na pašo z govedom. Zarja je bila namreč zadolžena za pašo. Ob prihodu na travnik, Neža vpraša Zarjo, kar rada dela med prostim časom. Zarja ji odgovori, da najraje izdeluje igrače iz lesa, male živali, lok in puščice za igro in lovljenje manjših rib. Nato v daljavi zaslišita vaščane, ki se v pogovarjajo. Sprva sta mislili, da nekdo spet ni počistil pomolov, ampak sta v pogledu na reko Ljubljanico videli, da se je voda hitro nižala. Takoj sta stekli v vas in videli vaščane, ki so vsi prestrašeni gledali zadnje kapljice vode. Deklici sta ste domislili, da bi skupaj poiskali izvir vode. Stekli sta do Zarjinih staršev in jih vprašali. Oče jima je odgovoril, da je prenevarno, da bi šli sami tako daleč, brez spremstva odraslih.

Zarja je že skoraj obupala, Neža pa se domisli, da jima lahko pomagajo vaščani. Zarjin oče malo premisli, nato se pogovori s prijatelji in se odloči, da bodo skupaj poiskali vodo. Cela vas se je začela pripravljati na odhod. S seboj so vzeli vso orožje, ki so ga imel, košare s hrano. Vas se je tako naslednje jutri odpravila na pot. Hodili so celo dopoldne in niti duha in sluha ni bilo o Ljubljanici. Ljudje so postajali utrujeni, zato so se odločili in naredili postanek. Ugotovili so, da jim je hrane že zmanjkalo.

Obenem pa tudi rib nismo mogli uloviti, ker je bila struga suha. Odločili so se in poslali deklici in nekaj odrasli ljudi na lov za hrano.

Na srečo je Zarja velikokrat hodila z družino na lov, zato so z lahkoto ujeli srno in tri divje race. Ko so se vračali z lova, je Neža stopila v nekaj mokrega. Dvignila je nogo in ugotovila, da iz zemlje uhaja manjši curek vode. Ko sta Neža in Zarja to videli, sta hitro stekli do ostalih vaščanov. Ko so ostali slišali za odkritje, so skupaj odšli do luknje, v katero je stopila Neža. Tam so vsi prijeli za orodje in začeli kopati blati. Naredili so veliko luknjo. Ko je voda končno začela lepo pritekati na površje, so se ljudje vrnili.

V vasi so praznovali ob ognju. Ob hrani so odrasli vaščani pripovedovali zgodbe iz njihovega otroštva. Starši so bili zelo ponosni na Nežo in Zarjo, saj sta z odkritjem vode rešili celo vas. Neža je bila zelo utrujena, legla je na tla in takoj zaspala. Ko se je zbudila, pa ni bila več v vas, ampak doma v svoji postelji. Bila je vesela, saj je preživela nekaj dni kot prava koliščarka.

Avtorica: Julija Lukač, 7. a, OŠ Log-Dragomer, mentorica: Tanja Kozamernik.

Bil sem čolnar na nedeljskem plesu

V času, ko sem bil še čolnar na Ljubljani, sem bil vsak vikend priča nedeljskemu plesu, kjer se je vedno dogajalo kaj zanimivega. Najbolj pa se mi je v spomin vtisnil eden najbolj tragičnih dogodkov v mojem življenju.

Bila je nedelja, ura je že odbila poldne in ljudje so se vznemirjeno pripravljali na ples. Žene so pekle potice in različne sladice, glasbeniki so pripravljali glasbila, moške pa so se resno pogovarjali o delu. Le jaz, čolnar, sem bil na delu in prevažal razigrane ljudi po reki.

Ko je ura odbila tri popoldne, se je ples počasi začel. Glasbeniki so pričeli igrati, plesišče pa je bilo kmalu skoraj povsem polno. Veliko deklet je že dobilo povabilo na ples. Večina je povabila tudi sprejela, razen Urške. Ona je bila najlepše dekle v mestu in vsak moški si je želel plesati z njo. Tudi jaz. Neizmerno bi bil vesel, če bi lahko z njo zaplesal vsaj enkrat, ampak ona se je svoje neizmerne lepote zavedala in jo občasno tudi izkoriščala. Plesala ni že tri tedne zapored, zato so vsi upali, da jo bodo tistega dne videli zaplesati. Jaz osebno v to nisem verjel, ker sem vedel, da je bila preveč samovšečna, da bi plesala s katerimkoli Ljubljancem.

Ura je bila sedem in na nebu so svetili zadnji sončni žarki, ko sem videl, kako se je Urška zagledala v mladeniča za sosednjo mizo. Bil je oblečen popolnoma v črno in na obrazu je nosil masko. Imel je tudi zelo lepo, visoko in močno postavo, iz katere Urška ni izpustila pogleda niti na trenutek. V tistem momentu se ni zmenila za nobenega od plesalcev, ki so jo povabili na ples. Meni se je zdel mladenič v črnem malo srhljiv, saj je bil tako zelo skrivnosten. Čez nekaj časa je opazil Urško in jo povabil na ples. Urška je nepremišljeno privolila in takoj sta se odpravila na plesišče.

Plesati sta začela počasi in v ritmu glasbe, a ritem plesa je postajal vedno hitrejši. Počasi je postajal že tako hiter, da je Urška skrivnostnega mladeniča poprosila za kratek oddih, a ta je ni poslušal, vendar je plesal še hitreje. Tempo je postal že tako hiter, da so glasbeniki onemeli. Mladenič z masko je v tistem trenutku nekaj jezno zakričal, a ga žal do reke nisem mogel slišati. Takrat so se na nebu pojavili nevihtni oblaki, ki so z grmenjem držali ples v teku. Ne da bi kdo opazil, sta priplesala do roba plesišča. Kar naenkrat, kot da bi odletela, sta padala v reko, ki ju je takoj posrkala v svoje globine. Takoj so vsi pridrveli do brega reke, jaz pa sem s čolnom odveslal točno do kraja nesreče. Urške in mladeniča nismo več videli.

Urško sta njena samovšečnost in nepremišljenost pripeljali do pogube. Tega ji nisem privoščil, saj sem vedel, da je bila globoko v sebi tudi ona dober človek. Od takrat naprej na ljudi gledam bolj previdno, a tudi z več razuma kot prej.

Filip Zorko, 8. a

Bil sem čolnar na nedeljskem plesu

Ime mi je Fran. Sem čolnar. Moj nedeljski dan se je začel v topli postelji. Skočil sem z nje in začel svoj dan. Oblekel sem se, nato pozajtrkoval jajce na oko in se odpravil v službo.

Svoj nov čoln, ki sem ga dobil pred nekaj tedni, sem porinil v vodo. Šel sem na njega in odrinil. Gladko je polzel po vodi, jaz pa sem ga občudoval. Imel je lepe vzorce. Nekdo me je poklical, naj ga zapeljem po Ljubljani. Hitro sem se odzval in zaplul proti glasu. Bila je Urška. Čeprav sem skušal zar-delost prekriti, se je še zmeraj videla na mojem obrazu. Strah me je bilo, da bom naredil napako pri vodenju čolna, pri čemer se bom hudo osramotil pred Urško. Urška je imela črne lase, vitko mlado telo in modre oči. V njo sem zaljubljen že več mesecev. Na srečo je vožnja z Urško šla kot po maslu. Pohvalila me je, plačala in odšla. Še nekaj ljudi sem prepeljal na drugo stran Ljubljane in tako je nastopil čas za odmor.

Privezal sem čoln k pomolu in se odpravil v krčmo. Tam sem opazil Urško. Čelo se mi je potilo, ko sem jo vprašal, ali bi šla z mano na ples. Grdo me je pogledala in zavrnila povabilo. Ves osramočen sem odšel iz krčme.

Poklical me je župan in me prosil, naj bom čolnar na nedeljskem plesu. Tega predloga nisem mogel zavrniti. Oči so se mi svetile od veselja. Danes bom čolnar na nedeljskem plesu, sem vzklikni.

Oblekel sem svoj najboljši črn telovnik in se odpravil na stari trg. Zaplul sem v Ljubljano in čakal na potnike. Meščani so začeli prihajati na ples in glasba je začela igrati. Urška je tudi prišla. Bila je v modri obleki. Jaz sem osramočeno pogledal v tla z upanjem, da me ne bo opazila.

Med odmori sem opazoval ples. Odhajalo je kup osramočenih in jeznih mladeničev z odra. Pogledal sem, od kod prihajajo. Seveda! Urška se je spogledovala z mnogimi mladeniči, a vsakega je zavrnila, ko jo je vprašal za ples.

Sonce je začelo zahajati. Urška si je poželega plesa. Zdrsel sem še enkrat po Ljubljani in prepeljal še enega potnika.

Prihajala je velika črna kočija. Griva črnih konjev se je bleščala. Lep izklesan mladenič je izstopil iz nje. Nosil je črn telovnik in imel je smaragdno zelene oči. Tako lepega moškega še nisem videl. Urška se je začela spogledovati z njim. On je to hitro opazil in jo prosil za ples. Ta je z nasmehom na ustih privolila.

Začela sta plesati. Hitro sta bila v središču pozornosti. Opazil sem, da so ju drugi plesalci začeli opazovati. Plesala sta kot peresci. Vedno hitreje.

Začelo je grmeti. Črni težki oblaki so se začeli zbirati. Na Ljubljani so se pojavili visoki valovi. Tokovi so se ojačali. Trudil sem se obdržati na čolnu. Urška in neznanec sta tako hitro plesala, da se je videl samo še vrtinec. Bledi meščani so se začeli umikati s plesnega odra. Začelo je močno deževati. Zaslišal sem krik in se skoraj prevrnil. Meščani so se razbežali. Urška in neznanec sta se začela bližati bregu Ljubljane. Tokovi Ljubljane so me skoraj prevrnili. Močno sem se potil. Urška in prej šarmanten mladenič sta bila že do ramen v vodi. Tako sem sklepal, saj sem v resnici videl samo velik vrtinec. Pljusnilo je, Urške in neznanca nisem nikoli več videl.

Naslednji dan je bilo sončno vreme. Stari trg je bil uničen, Urško so iskali, a je niso našli. Bil sem pretresen. Še zdaj me zmrazi ob pogledu na Ljubljano.

Ivan Lukan, 8. a

Bil sem čolnar na nedeljskem plesu

Delam kot čolnar na reki Ljubljanici. Moja služba se mi ni zdela kaj dosti zanimiva do tistega nedeljskega večera. Nedeljske plesne si moji gosti na čolnu radi ogledujejo s čolna, zato jih z veseljem sprejemam nanj in jih popeljem do dela reke s pogledom na Stari trg.

Čoln sem privezal. Ljudje so uživali v svoji družbi in glasbi. Sam plesov nikoli nisem maral. Plesi so zame pomenili nekaj bogatih bahačev z velikimi in svečanimi oblekami, velikimi frizurami in nakitom, vrednim celo moje premoženje.

Še posebej nisem maral Urške. Bila je razvajeno dekle, ki je bilo polno goljufij in zvijač. Tudi sama je prišla na nedeljski ples. Kaj drugega bi pa pričakoval? Pripeljala se je z veliko belo kočijo, opremljeno z zlatom, ki sta jo vlekla dva lipicanca. Stopila je iz kočije in lagal bi, če bi rekel, da nisem mislil, da je izgledala prečudovito. Oblečeno je imela veliko svetlečo rdečo obleko, ki ji je poudarila njene na pol spete temne kodraste lase. Nosila je bele čeveljce s peto in polno zlatega nakita.

Usedla se je za mizo v senci velike lipe. S prekrižanimi nogami je samo še čakala na prvega mladeniča, ki bo zbral pogum in jo prosil za ples. Ni čakala dolgo. Prvi jo je na ples povabil ne dolgo za tem, ko se je usedla. Za njim je do Urške prihajalo še mnogo mladeničev. Vse je s hitrim, a odločnim premikom glave, zavrnila. Tudi sam sem si želel poskusiti. Ko bi le imel pogum!

Ura je odbila sedem in Urško so zasrbele pete. Mesto je zakril mrak in plesišče je osvetljevala luna. Urška se je odločila za bledega, a postavnega mladeniča. Oblečen je bil v dolgo črno obleko in na glavi je imel črn cilindar, izpod katerega so viseli na pogled vlažni temni lasje. Očarala ga je s svojimi pogledi. Pristopil je do nje in ji podal roko. Nisem si mislil, da bom tako ljubosumen. Moral sem se spomniti, kakšna je v resnici. Zvita in goljufiva.

Glasba se je končala, zato sem svoje goste pospremil s čolna. Čoln sem že privezal na kopno, zato sem še sam začel po stopnicah hoditi do trga. Ravno takrat se je začela grozna nevihta. Vrnil sem se do čolna, da bi si vzel dodaten plašč. Nato pa sem zaslišal visok krik. Ta krik bi prepoznalo pol mesta. Urškin krik. Komaj sem uspel pogledat na trg, že sta Urška in njen soplesalec padla v reko. Prelatela sta me šok in strah. V tistem trenutku me je nezadržna ljubezen ganila v vodo. Hitro sem si snel plašč in v sekundi sem pristal v temni ter mrzli reki. Edina svetloba je bil en sam žarek lunine svetlobe, ki je pronical skozi temne oblake. Upal sem, da jo bom našel, prelepo Urško. Žal je bilo prepozno, noben ju ni več videl.

To je bilo že mesece nazaj, ampak še vedno živim s krivdo. V glavi mi odmevajo njeni kriki. Ni je mogla rešiti niti ljubezen. Resnica, da Povodni mož ni le skrivnostno bitje, je tudi usoda, ki se ji noben ne more izogniti.

Zoja Kogovšek, 8. a

Bil sem čolnar na nedeljskem plesu

Bilo je sončno nedeljsko jutro in po mestnih ulicah sem že hitel do reke Ljubljanice, kjer sem opravljal službo čolnarja. V mestu je bilo že veliko ljudi, ki so opravljali nakupe ali pa se pogovarjali o večerni prireditvi. Gospodinje so kupovale sestavine za peko jedi, ki jih bodo prinesle na ples, njihovi možje pa so jim pri delu pomagali.

Ko sem prišel do reke, me je tam čakalo nekaj ljudi, ki so potrebovali prevoz čez Ljubljanico. Tako sem opravljal svoje delo in čas je mineval hitro kot po navadi. Bilo je že pozno popoldne in na Starem trgu so se začel izbirati ljudje. Pripeljal sem se na breg, da bi v čoln

sprejel nove ljudi. Med njimi je bilo lepo dekle, ki je izstopalo od ostalih ljudi. Ime ji je bilo Urška. Svoje lepote se je zavedala in jo je rada razkazovala naokoli. Stopila je na čoln in me pozdravila. Oblečena je bila v temno vijolično obleko z rožastim motivom, lase pa je imela spete v elegantno figo. Bila sva prijateljca in sva se običajno na poti čez reko pogovarjala, a danes je bil drugačen dan, saj me Urška ni niti pogledala.

Zaslišal sem igrati glasbenike in takoj sem vedel, da se je ples začel. Ljudi sem pripeljal na drugo stran reke, nato pa opazoval ples. Udeležilo se ga je veliko ljudi. Starejši so se pogovarjali, nekaj parov je že plesalo, otroci pa so tekali naokoli in se igrali skrivalnice. Urško sem opazil v skupini deklet, ki so se smehljale. Ob sedmi uri, ko se je že zmračilo, je Urška odšla od prijateljic. Izgledalo je, kot bi nekoga iskala po plesišču. Videl sem, da je pogled usmerila proti rumeni mizi, kjer je sedel moški, oblečen v suknjič, telovnik in srajco, na glavi pa je imel cilinder. Njegov pogled je bil leden in ko sem ga gledal, mi je postalo neprijetno. Moški je začutil Urškin pogled in pristopil do nje. Povabil jo je na ples in dekle je privolilo. Začutil sem ljubosumje, saj sem včasih do Urške začutil več kot le prijateljstvo. Plesalca sta z roko v roki drsela po plesišču.

Glasba je bila hitra, Urška in njen soplesalec pa sta plesala še hitreje. Opazil sem, da je bilo dekle izmučeno, prestrašeno in počutila se je nelagodno. Glasba se je končala in vsi udeleženci so zaploskali ter se smejali. Urškin soplesalec pa je zavpil, naj glasbeniki igrajo naprej. Potem je zavpil še nekaj nerazločnega in vsi smo začudeno pogledali v nebo. Postalo je temno in pojavili so se temni oblaki. Veter je začel pihati in odnesel listje zelene lipe. V trenutku je začelo močno deževati. Ljudje so začeli kričati in bežati. Tudi sam sem pomislil, da bi bilo bolje, če bi odšel, a je voda začela valoviti in mi odhod preprečevala. Grmelo je in se bliskalo. Trg je bil prazen, ostala sta samo še Urška in moški, ki jo je silil v ples. Dekle se je upiralo in se mu uspelo iztrgati iz rok. Bil sem jezen nase, saj sem še vedno nemočno stal na čolnu sredi reke. Moški je prijel Urško in z njo skočil v vodo. Dekle je zakričalo in izginilo. Skočil sem v vodo, da bi ji pomagal, a je nisem videl več.

Stekel sem stran, da bi pobegnil nevihti, a je nenadoma prenehala. Bil sem žalosten in presenečen. Urška si ni zaslužila take grobe kazni, čeprav je bila včasih res goljufiva in nesramna.

Zoja Skubic, 8. a

Bila sem čolnarka na nedeljskem plesu

Včeraj smo se med poukom slovenščine pogovarjali o baladi Povodni mož, ki jo je napisal France Prešeren, eden izmed naših najbolj znanih in pomembnih pesnikov. Razjasnjevali smo temo pesmi, motive, ideje in pesniška sredstva – skratka, ne preveč zanimive stvari. Vseeno pa sem vedela, da je pametno poslušati, saj nam je učitelj omenil, da bomo na temo Povodnega moža pisali spis. Naslov spisa bo Bila sem čolnarka na nedeljskem plesu.

Ko sem prišla domov, sem se usedla za pisalno mizo in razmišljala, kako bom oblikovala svoj spis. Za mano je bil kar precej naporen dan, zato sem se odločila, da si najprej malo napolnim baterije. Ulegla sem se na posteljo in zadremala.

Nisem mogla verjeti, kje sem se zbudila. Bila je nedelja na Mestnem trgu v Ljubljani. Pisala se je prva polovica 19. stoletja. Za trenutek sem ostrmela, ker nisem dojela, kaj se je ravnokar zgodilo. Mislim, kako je sploh mogoče, da se zbudiš v preteklosti?

Okoli mene so se zbirale mladenke, ki so nosile dolge obleke, in mladeniči, ki so jih skušali osvojiti. Po celotnem trgu se je širil vonj sveže pečene kruha, vina, slaščic in ostalih dobrot, ki so jih gospodinje spekle s srcem. Godci so igrali veselo glasbo, na glavah pa so se jim majale majhne čepice, ki so se lepo skladale z njihovimi volnenimi puloverji.

A že v trenutku, ko sem pristala v preteklosti, sem začutila, da je nekaj narobe. In res je bilo. Pristala sem namreč v čolnu. Oblečeno sem imela dolgo bež obleko in obute črne čevlje. Kaj kmalu sem ugotovila, da sem se zbudila v osebnosti čolnarke. Ugotovila sem tudi, da nisem bila najbolj bogata, saj so ostali meščani nosili barvne obleke, drage čevlje, moški so nosili cilindre, ženske pa so imele okoli ramen ovite rute. Tistega dne je bila Ljubljanka zelo divja. Z ostalimi čolnarji smo se morali na vse pretege truditi, da se nam čolni niso prevrnili.

Komaj sem se zavedala, da sem po poklicu čolnarka, že sem dobila prve stranke, ki sem jih morala prepeljati čez reko. Potniki pa niso bili običajni. Med njimi je bila namreč mladenka, ki je ljudi dobesedno zaslepila s svojo lepoto. Nosila je dolgo zeleno-modro čipkasto obleko, dolge kostanjeve lase je imela spete z dvema trakovoma, obute je imela škornje z rožastim motivom, čez ramena pa je imela ogrnjeno bež ruto. Takoj sem vedela, da to ne more biti nihče drug kot prelepa Urška. Bila sem počaščena, da je za prevoz izbrala ravno mene.

Ko sem jo pripeljala do Mestnega trga, se je usedla na klopcu. Z zapeljivimi pogledi je osvajala moške. Njena osebnost pa ... Nisem prepričana, če jo lahko sodim po tako kratkem času, a ni se mi zdela čisto nič drugačna od Urške, ki je predstavljena v pesmi. Bila je navihana, prevzetna, izbirčna, spogledljiva in zavračajoča do moških, ki so jo prosili za ples. Spoznala pa sem nekaj, česar sodobni bralci balade ne poznamo. Urška se kljub svoji lepoti in samozavestnosti ni počutila, da je dovolj dobra, zato je iskala potrditev pri drugih, predvsem pri moških.

Potem pa se je začelo. Ura je odbila sedem in začel se je spuščati mrak. Urška se je odločila, da bo šla plesat. Pri rumeni mizi je zagledala hladnega, odločnega in neizprosnega moškega. Oblečeno je imel temno modro svilen obleko, črn cilindar in lakaste čevlje. Malo daljši, rahlo skodrani črni lasje so mu prekrivali modre oči in nečloveško hladen pogled. Takoj sem v mladeniču prepoznala Povodnega moža. Pri ljudeh je vzbujal strah, tudi pri meni. Samo jaz sem vedela, kakšni so njegovi pravi nameni – odpeljati Urško v globine Ljubljani. Mladenič je pristopil do Urške in jo prosil za ples. Privolila je. Njun ples je bil na začetku miren, a se je tempo hitro stopnjevalo. Godci so od začetka prenehali z igranjem glasbe. Povodnemu možu pa to ni bilo všeč. Iz pesmi sem vedela, da se bo pojavila huda nevihta. Pridrveli so črni oblaki in zaslišalo se je strašno gromenje. Pričujoči so se odmaknili pod streho, samo jaz sem, cela premočena, še vedno opazovala njun ples.

Urška je soplesalca prosila, naj si malo odpočijeta, on pa ji je odgovoril, da ni blizu do bele Turčije, kjer v Donavo Sava se bistra izlije in da jo šumeči valovi žele. Plesala sta vedno bolj divje in zaplesala

la izven plesišča. Na bregu Ljubljanice sta se trikrat zavrtela, nato pa zaplesala naravnost vanjo. S čolnom sem bila blizu, zato sem se približala. V vodi je od njiu ostal le Urškin bel naglavni trak.

Ko sem se traku dotaknila, sem se zbudila v svoji domači postelji. Zaslišala sem mamin glas, ki je klical na kosilo. Lase sem imela, ne vem, če po naključju, spete z belim trakom. Doživela sem nepozabno izkušnjo in spoznala, da usode ni mogoče spremeniti. Vsake toliko ob polni luni še vedno sanjam o Urški in Povodnem možu. Moram pa omeniti še eno podobenost. Ko je Urška zadnjič pogledala proti Mestnemu trgu, se je prostovoljno spustila Povodnemu možu v objem. Spoznala sem, da Urška mogoče vendarle ni bila prisiljena in se je samo odločila za drugačno življenje.

Saj res, spis! Za oceno sem oddala točno tega. Ne vem še ocene in učiteljevega mnenja, vem pa, da sem doživela nepozabno izkušnjo.

Nika Furjan, 8. a

Urška in Rozamunda se dobita na kavi

Že dolgo sem opazovala dve dekleti, ki sta se mi vedno zdeli drugačni, kot da nista v pravem času in prostoru. To me je privedlo do dejanja, ki ga niti najmanj ne obžalujem.

Prvo mladenko sem pogosto srečevala ob bregu Ljubljane. Sedela je na starem lesenem pomolu in tiho opazovala vodo; zdelo se je, kot da pozna vse njene skrivnosti. Njena lepota je bila očarljiva, a v očeh je nosila skrivnost, ki je nikoli ni želela razkriti. Običajno je nosila dolge obleke v nevtralnih barvah, obute pa je imela visoke škornje ali sandale. Svoje dolge kostanjeve lase je imela spete s trakovi v različnih barvah.

Od prvega trenutka, ko sem jo zagledala, se mi je punca zdela neverjetno podobna Urški, ki je opisana v pesmi Povodni mož in ki jo je povodni mož odpeljal v globine Ljubljane. Ta občutek je postal še bolj izrazit, odkar smo se morali pesem naučiti na pamet. Zelo dobro sem poznala zgodbo o tem, kako se je v Prešernovih časih za vedno izgubila v globinah Ljubljane.

Neverjetno pa me je vznemirjala še ena mladenka. Vsako nedeljo sem jo videvala v cerkvi. Sedela je pred oltarjem, imela sklenjene roke in premišljevala o svojem življenju. Kot da resnično ne ve, kam spada. Na začetku se mi je zdelo, da je običajna ženska, a kmalu sem spoznala nekaj zelo nenavadnega. V šoli smo obravnavali delo Turjaška Rozamunda in ne boste verjeli – mladenka je bila kot izrezana kopija Rozamunde. Njeni lasje so bili skodrani in rahlega rdečkastega podtona. Njena lepota ni bila običajna; bila je rahlo divja in ravno to je naredilo punco tako čudovito.

Skratka, pristala sem v dilemi. Kako je mogoče, da kar naenkrat srečam dve puncici, ki sta identični moji predstavi Rozamunde in Urške? Je to naključje, da sta obe junakinji nastopali v Prešernovih pesmih? Kako je sploh mogoče, da sta se znašli v prihodnosti? Odločila sem se, da ju moram dobiti skupaj na eno mesto. Nisem ju mogla kar povabiti na kavo ali k sebi domov, saj se sami nikoli nista srečali in tudi mene ne poznata zato sem pripravila dva listka – vsaki svojega – in ju skrbno pustila na mestih, kjer sem ju že večkrat opazovala. Vedela sem, da bosta tam listka zagotovo našli. Urški sem listek odložila na starem pomolu, Rozamundi pa na klopci pred cerkvijo. Na listkih je pisalo *Če želiš izvedeti resnico o sebi, pridi jutri ob peti uri v kavarno Sončni breg. Usedi se za mizo številka 7. Mogoče nekdo ve o tebi več, kot veš sama o sebi. Ne spreglej tega trenutka.*

Ostalo mi je samo, da upam na njun prihod. Naslednji dan ob treh popoldan sem odšla do kavarne in se usedla za mizo. Hotela sem biti prepričana, da njunega pogovora ne zamudim. Na sosednjo mizo številka 7 sem položila naše šolsko berilo, v katerem sta bili na prvih straneh natisnjeni Prešernovi pesmi, vključno z zgodbama Urške in Rozamunde.

Prva se je ob peti uri prikazala Urška, a na njej je bilo nekaj drugačnega, nekaj nenavadnega. Nekaj časa sem premišljevala, kaj je drugače, nato pa sem opazila, da las nima spetih s trakovi. To ji sploh ni bilo podobno, kot da bi vedela, da se bo zgodilo nekaj posebnega. Usedla se je za mizo številka 7, si popravila lase in pogledala naokoli, kot da išče odgovor na vprašanje, ki ga ni niti najmanj razumela.

Čez nekaj trenutkov se ji je pridružila še Rozamunda. Sprva sta bili zadržani, saj nista razumeli, kaj se dogaja. Urška je mislila, da jo je povabila Rozamunda, ta pa je mislila ravno obratno. Še preden sta imeli priložnost, da bi se pošteno pogovorili, sta na mizi zagledali odprto šolsko berilo.

Urška je berilo odprla ravno na strani Povodnega moža. Bila je neznansko začudena in bleda kot stena. V njenih očeh sem opazila strah, razočaranje in še kakšno čustvo, ki ga nisem razumela. Dojela sem, da sta dekleti zagotovo prikrivali neko skrivnost. Ko je Urška prišla do prizora, kjer jo mladenič vabi v valove Ljubljane, ji je padel kozarec vina z rok. Srce ji je divje bilo, obraz pa je postal čisto rdeč. Ponovno je občutila, kako so jo drugi obsojali zaradi njene lepote in domišljavosti, kako so jo skušali izkoristiti in kako je bila neumna. Rozamunda seveda ni vedela, kaj se dogaja ali kako je to povezano z njo.

Urška ji je zaupala, da je Povodni mož ni hotel ubiti ali ji narediti kaj hudega, temveč ji je ponudil priložnost za drugačno življenje. Ko sta se potopila do najglobljega dela Ljubljane, Urška ni mogla verjeti, kaj se je zgodilo. Brez težav je dihala pod vodo in ni čutila nikakršnega bremena. Zgodila pa se je še ena stvar, ki si je ni nikoli predstavljala. Povodnega moža ni bilo nikjer; pred njo sta lebdeli podobi pokojnega očeta in mame. Ponudila sta ji možnost, da znova zaživi. Urška ni verjela svojim očem. Planila je v jok. Ko ju je skušala objeti, se je zbudila v sodobnem času. Rozamundi je povedala, da sta, ko je bila še majhna deklica, starša odšla na ples, a se nista vrnila. Ples je sprva potekal mirno, ob koncu pa se je razbesnela nevihta. Starša sta hitela do čolna, a čolnar je bil prepozen. Urška je doma zaman čakala svoja ljuba starša. S tem pa se je začelo njeno novo življenje. Urška je Rozamundi razložila, da je spoznala svoje napake in začela znova. Rozamunda je prav tako imela skrivnost, povezano s svojo nesrečno ljubeznijo z vitezom Ostrovrharjem. Pripovedovala ji je o svoji jezi, ko je spoznala, da v Bosni živi dekle, ki je lepše od nje. Ostrovrharja je poslala ponjo, ta pa se je vanjo zaljubil in se z njo poročil. Rozamunda je kot mlada zavržena žena odšla v samostan in tam našla svoje novo poslanstvo.

Po kratkem tihem razmisleku sta se obe nasmehnili in si skupaj zastavili vprašanje, le kako je lahko Prešeren vedel vse, kar se jima je zgodilo. Morda je šlo le za naključje ali pa je Prešeren poznal nekaj, česar mi ne poznamo.

Urška je pogledala Rozamundo in jo vprašala, če se je kdaj bala, da ne bo preživela in da bo vse njeno življenje zaman. Rozamunda je prikimala in priznala, da je spoznala, da pogum ne pomeni, da ne narediš napak, ampak da se iz njih poskušaš nekaj naučiti. Nato je vprašala Urško, kajje čutila, ko jo je Povodni mož vodil v valove Ljubljane. Urška je zamrmrala, da strah in olajšanje hkrati. Strah, ker je mislila, da bo to konec, olajšanje, ker je spoznala, da lahko začne znova. Mnogi so jo obsojali, mislili so, da je le prevzeta in zapeljiva, a Povodni mož ... on jo je razumel.

Dekleti sta spoznali, da ljudje delamo napake in da so te čisto normalen del življenja. Strinjali sta se, da če znamo napake prepoznati, se poberemo in delimo svoje izkušnje. Tako življenje steče lažje.

Jaz sem celotno dogajanje spremljala s sosednje mize – videla sem, kako se prepletata preteklost in sedanost, kako iz njunih zgodovinskih življenj nastaja nova, sodobna zgodba. Spoznala sem, da moram vedno zaupati svojemu občutku – če v sebi čutim tako močno željo, da nekaj naredim, mi bo to prineslo neizmerno veselje in olajšanje.

Nika Furjan, 8. a

Tevž Globokar: Na sprehodu po nebesnem svodu

Na sprehodu po nebesnem svodu
so mladi se zbrali,
nebo opaz'vali.
Imena so zvezd in planetov iskali,
imenca so zvezdam, planetom dajali.

Na sprehodu po nebesnem svodu
so mladi oko v nebo usmerili,
iskre so v zvezdah in očeh opazili.
Imena so sebi in svojim iskali,
imenca so sebi in svojim dajali.

Na sprehodu po nebesnem svodu
mladi čas so in prostor odkrili,
krivine obojega so si ukrojili.
Čas so prostoru na nebu iskali,
času so prostor na Zemlji dajali.

Na sprehodu po nebesnem svodu
smeh mladih odmeval že v pozno je noč,
smeh mladih imel nenavadno je moč.
Imen in prostora več niso iskali,
čas in pozornost so si dajali.

Na sprehodu po nebesnem svodu
so mladi za zmeraj, za vselej sklenili,
so mladi med sabo moči pridobili:
zdaj srečo in smeh bodo v drugih iskali,
zdaj srečo in smeh bodo drugim dajali.

Prispevek 9. a in 9. b razreda

Plemiški grbi

V sredo, 3. 9. 2025, smo imeli deveti razredi ekskurzijo na avstrijsko Koroško. Najprej smo se povzpeli na grad Ostrovica, nato je sledil ogled cerkve Gospe svete in Vojvodskega prestola na Gosposvetskem polju. Sledila sta ogled Celovca in vožnja do Vrbskega jezera. Na koncu smo se povzpeli še na razgledni stolp.

V Celovcu smo si v Deželni hiši s čudovito ohranjenim renesančnim pročeljem, ogledali dvorano s 665 grbi knežjih in plemiških družin, ki jih je naslikal najbolj znan koroški baročni slikar Josef Ferdinand Fromiller (1663-1760). V dvorani so grbi vseh plemiških družin (ki so imele sedež ali posest na Koroškem), mest, trgov, samostanov, deželnih uradnikov (npr. deželni glavarji, deželni maršali, sodniki), ter duhovnih gospostev (škofje, opatije). Najbolj številni so bili plemiški grbi, na katerih se pojavljajo tipični heraldični simboli, kot so: živali (npr. levi, orli, jeleni, volkovi, medvedi, grifi, labodi), orožje (npr. meči, sulice, kopja, oklepi, čelade) in rastline (npr. hrastovi in lovorjevi listi, lilije, trnove veje).

Po tem izletu smo učenci devetega razreda pri predmetu likovna umetnost v likovni nalogi narisali ali naslikali grbe naših družin, vanje pa smo naslikali stvari ali dejavnosti, ki naše družine povezujejo.

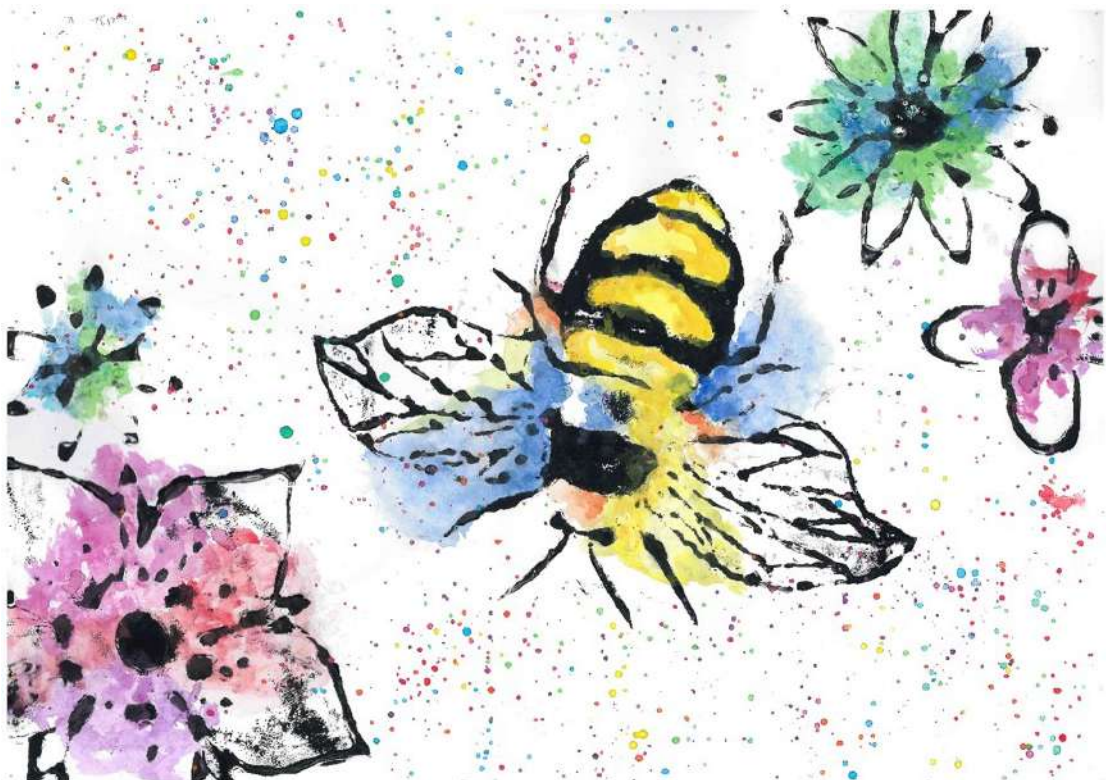
9.a, 9.b

Lev Peterlin 6.a

Lucija Koštomaj, 7. b

Lucijan Oblak Zver, 6.a

Lana Kušar, 7. a

Jernej Koprivec, 6.a

Likovni natečaj OŠ Šoštanj :Likovni svet otrok 2026

Sodelovali smo na državnem likovnem natečaju Likovni svet otrok 2026. Eva Bedekovič iz 8. razreda in Cecilija Podobnik iz 7. razreda sta za svoji likovni deli z motivom tihožitja prejeli bronasto

Cecilija Podobnik, 7.a

Eva Bedekovič 8.b

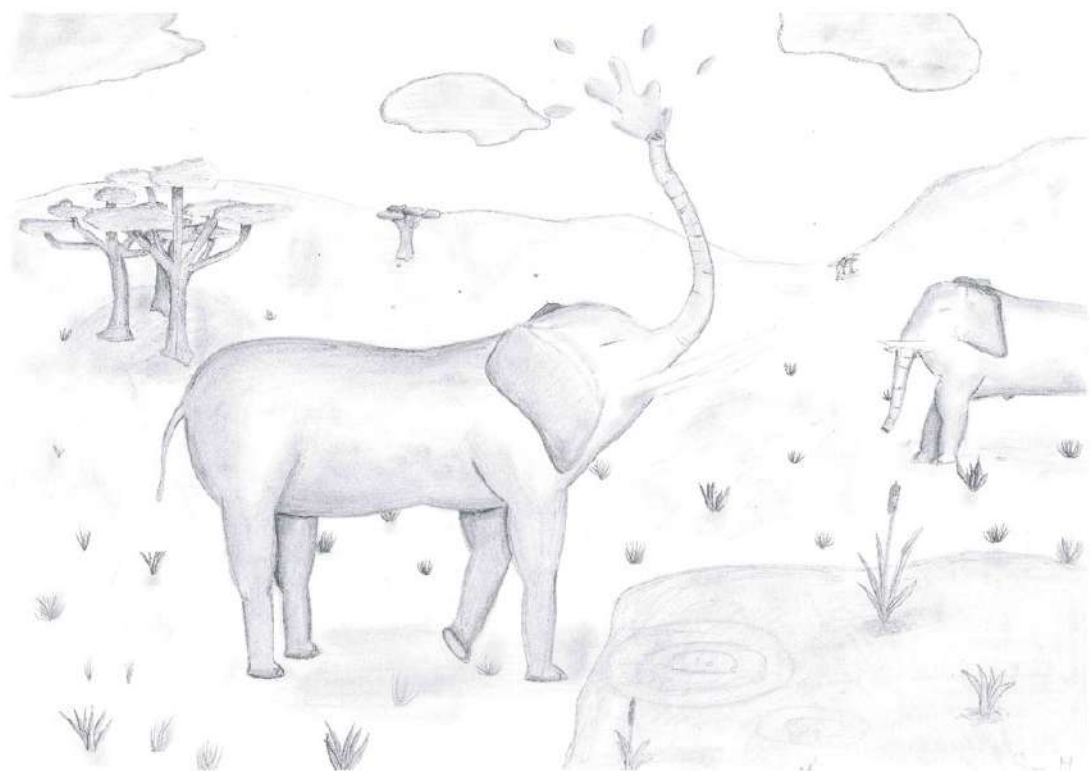

Likovni natečaj : Slonica Ganga

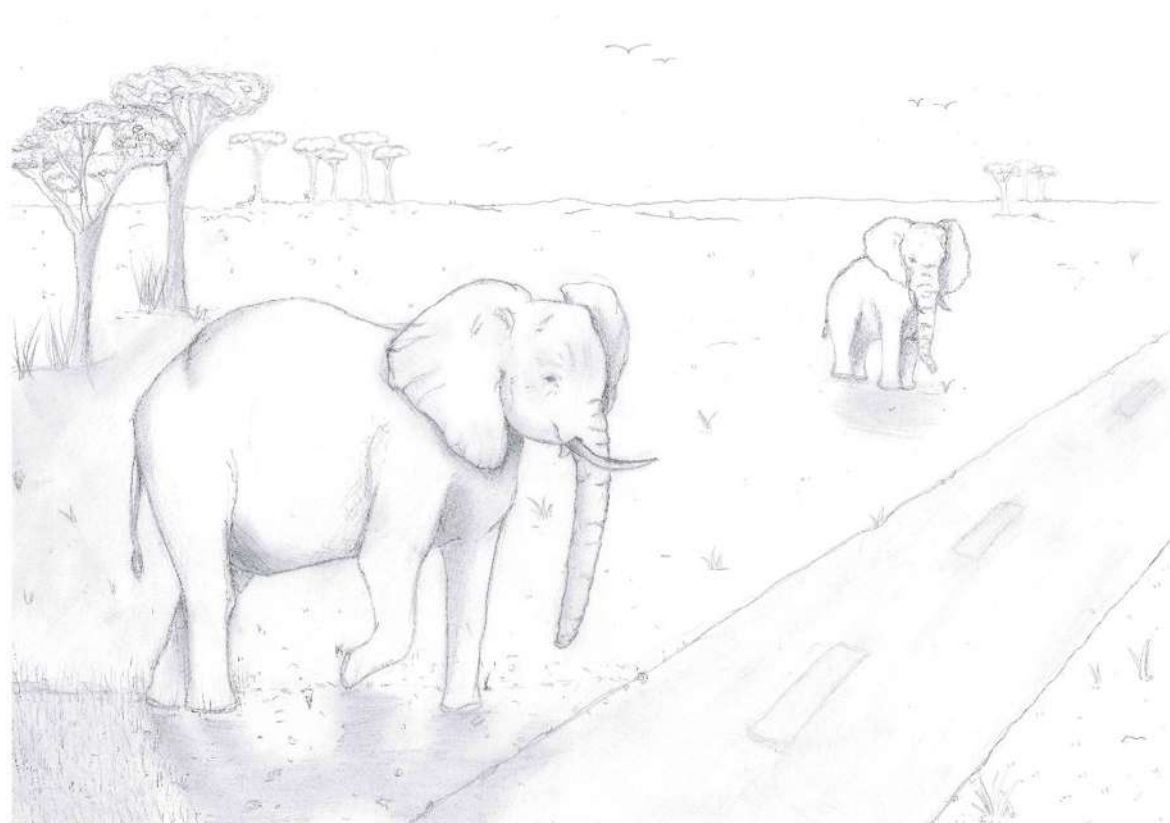
Ob 50. rojstnem dnevu slonice Ganga in živalskega vrta Ljubljana, smo ustvarjali motive iz življenja slonov.

Na likovnem natečaju podjetja Kopija Nova z naslovom Slonica Ganga so sodelovale: Zana Mitić, Sara Malavašič, Nina Iskra in Julija Kozole iz 9. razreda in Naja Kos iz 5. razreda.

Naja Kos iz 5. razreda je s svojo upodobitvijo slonice Gange osvojila 2. mesto v kategoriji 2. triade.

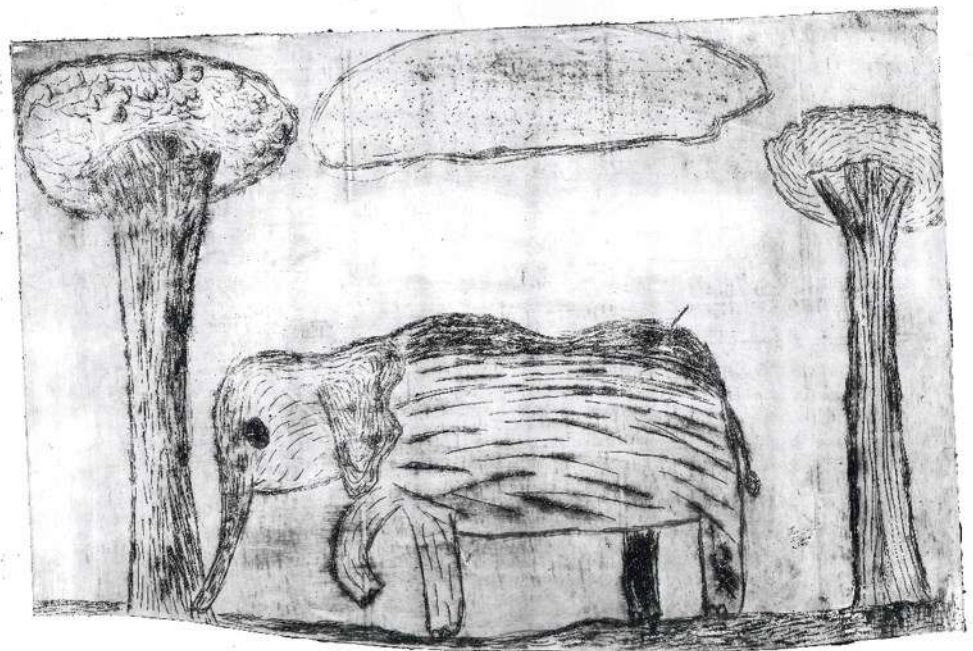

Sara Malavašič 9.b

Nina Iskra 9.b

Julija Kozole 9.b

velika zgl. 1/4 "Historia Ganga ušiva o naravi" Naja Kos 2025

Naja Kos 5.b

Male grafike devetošolcev

V 9. a in b razredu smo pri urah likovne umetnosti izdelali malo grafiko Ex LIBRIS. To je listič, ki označuje lastništvo knjige in je prilepljen na prvonotranjo stran knjige.

Okrašen je spodobno ali emblemom lastnika, kipove nekaj o posebnosti njegovega življenja (njegov konjiček, poklic, njegov kraj, nekaj, po čemer ga ljudje poznajo...). Je mala grafika (grafični list malega formata: do 10 cm x 10 cm) in ga uvrščamo k umetniški grafiki. Ponavadi je oblikovan v obliki vinjete ter vsebuje napis exlibris (pomeni "iz knjige") in imelastnika. Poznan je, odkar se tiskajo knjige. Tudi devetošolci smo naredili vsak svoj Exlibris v katerem smo poleg svojega imena oblikovali motiv, ki opisuje kaj imamo radi ali kaj so naši interesi.

9.a, b

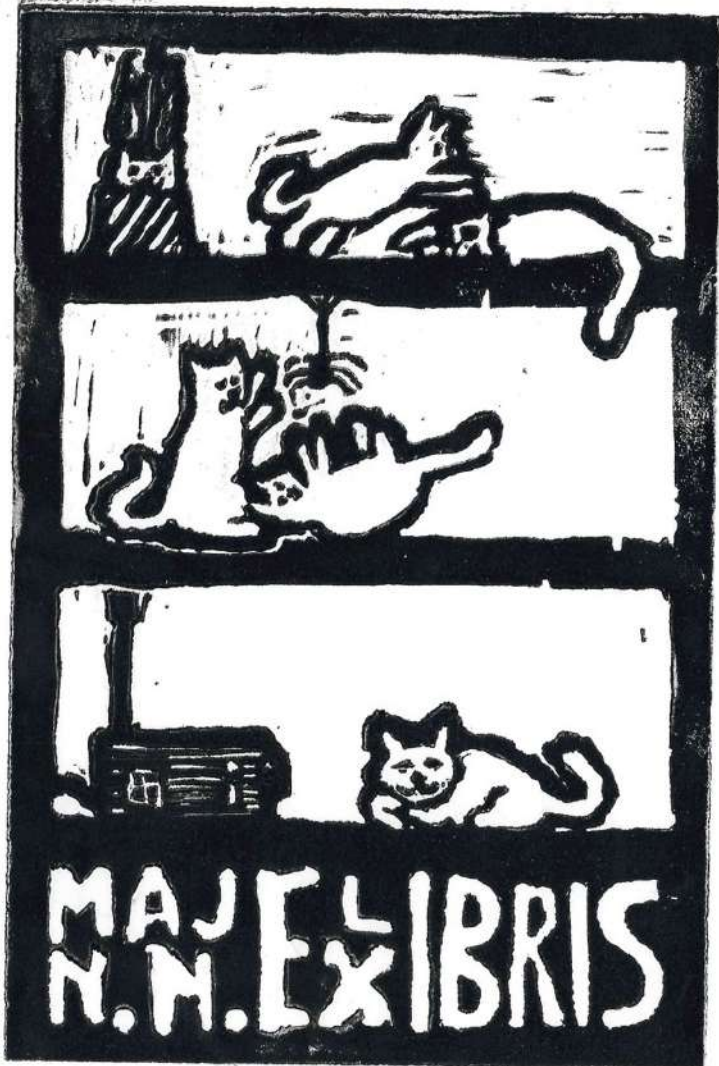

orig. linorez 3/4 "Ex libris" Julia Pišek 26

orig. linorez 1/2

Lara Gutnik

org. linorez 1/2 "Ex libris" Maj Naglič Mušič 2026

org. linorez 1/5 "pes" Nina Iskra 26

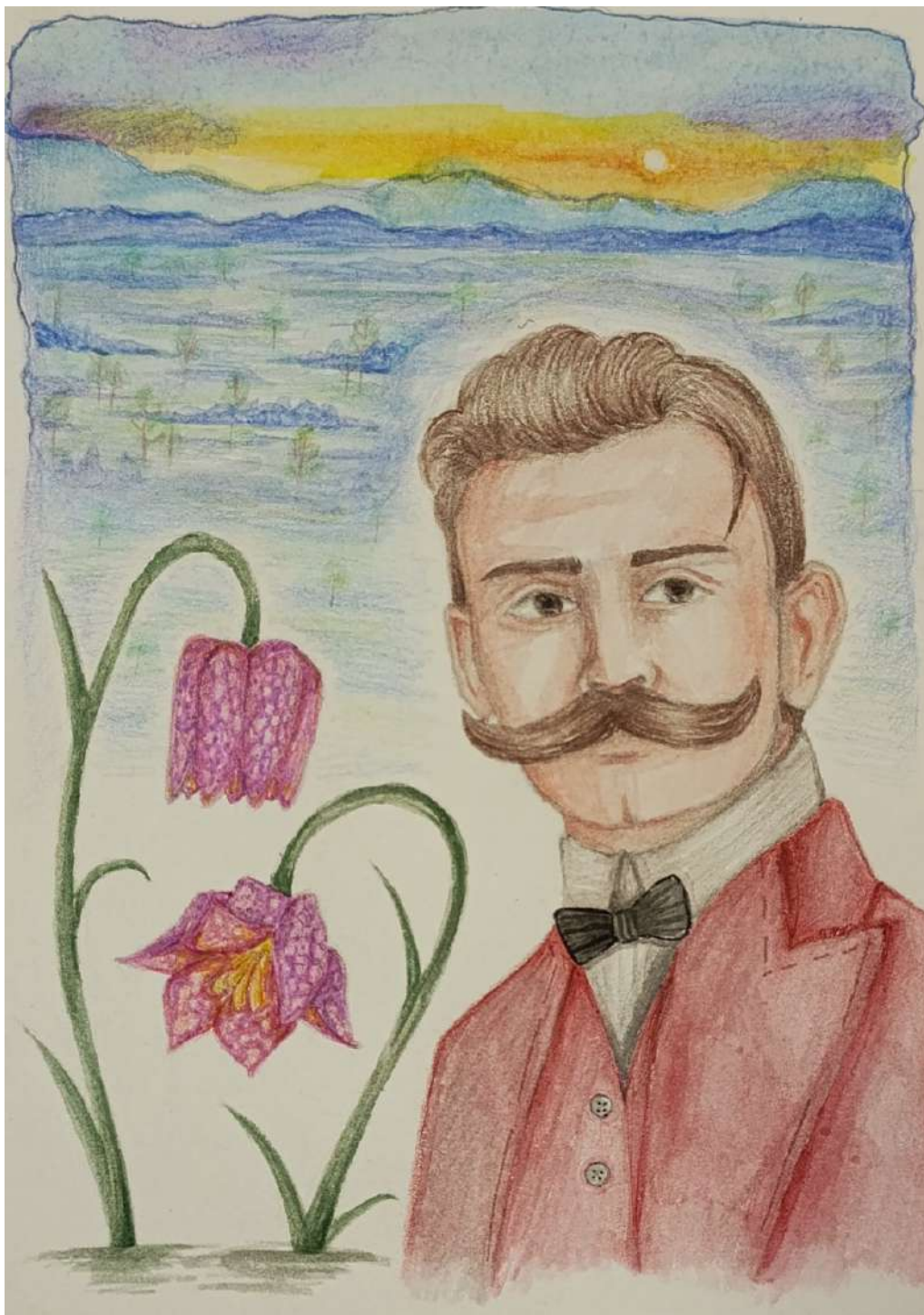
Najbarjanska ilustracija

V letošnjem šolskem letu se je literarnemu natečaju Najbarjanska pravljica pridružil tudi likovni natečaj Najbarjanska ilustracija. Tema letošnjega natečaja je bila barje in pisatelj Ivan Cankar, saj v tem letu obeležujemo 150 let od njegovega rojstva.

Učenka Lucija Osredkar Trošt iz 8. razreda je na likovne natečaju Najbarjanska pravljica od svojila 1. mesto. Njeno likovno delo je preplet naravne dediščine Ljubljanskega barja in podobe Ivana Cankarja. Učenka je v svoji interpretaciji združila tri ključne simbole: melanholično lepoto barjanske pokrajine, krhko eleganco močvirskega tulipana in portret pisatelja.

Cankar je v svojih črticah barje opisoval z izjemno tankočutnostjo – kot prostor, kjer se meglica zliva z obzorjem in kjer narava odseva človekovo notranje stanje. Avtorica dela je ta »cankarjanski duh« ujela v nežnih barvnih prehodih ozadja, ki spominjajo na pisateljeve zapise o mehki barjanskih tal in skrivnostnosti njenih daljav.

Učenka je oblikovala kompozicijo, ki harmonično povezuje portretno risbo z botaničnimi in krajinskimi elementi. Njena izvedba likovne tehnike kaže na visoko stopnjo preciznosti, smisel za detajle in globoko razumevanje barvne teorije. Ima že zelo izoblikovan likovni izraz, ki se pogosto ponavlja v njenih izdelkih.

Petkovškova likovna kolonija

V sredo, 11. marca 2026, smo se 4 učenke (Julija Kozole in Nina Iskra iz 9.b in Lusvija Osredkar Trošt in Veronika Pogačar iz 8.a) skupaj z učiteljico likovne umetnosti udeležile Petkovškove likovne kolonije, ki je potekala na OŠ Ivana Cankarja Vrhnika. Letošnja tema kolonije je bila Op art umetnost oziroma optične pre-
vare, prostorske iluzije. Vsi smo bili zelo osredotočeni na delo. Nastali izdelki so bili do 4. 6. 2026 razstavljeni v Cankarejevem domu na Vrhniki.

Veronika Pogačar, 8.a

